

ஞானம்

கலை தைக்கியச் சந்திகா

விலை:
ஒது 100/-

202

தமிழால் உயர்ந்த உதயணன்
ஞாயின்கும் சிவனிங்கும்

யகிரதவின் மூலம் விரிவும் ஒழுகும் பொவது கானம்

ஒளி:17
கடர்:10

202

யானையின் மூலம் வீரவும் ஆழமும் பறவது ரூணம்!

வெள்ளத்தின் பயநிக்கப்போல் கலைப்பயநிக்கும்
கவியப்பயநிக்கும் மூலமாயின்.
பள்ளத்தில் விழந்திருக்கும் குருடறவில்லாம்
விழிப்பற்றும் பதவிகாள்வர்.

ஆசிரியர் குழும

ஆசிரியர், ஸ்தாபகர் : தி. ஞானசேகரன்
இணை ஆசிரியர் : ஞானம் ஞானசேகரன்
நிர்வாக ஆசிரியர் : ஞா. பாலச்சந்திரன்

தொடர்புகளுக்கு

தொ.பேசி. ☎ 0094-11-2586013
0094-77-7306506

தொ.நகல் ☎ 0094-11-2362862
இணையம் ☎ www.gnanam.info
www.gnanam.lk

தளம்.ஞானம்.இலங்கை

மின்னஞ்சல் ☎ editor@gnanam.info

அஞ்சல் ☎ 3B-46th Lane, Colombo-6,
Sri Lanka

வங்கி விபரம் ☎ T. Gnanasekaran
Acc. No. - 009010344631
Hatton National Bank,
Wellawatha Branch.
Swift Code : HBLILK LX
(மனியோட்டிலும் சந்தா அனுப்பு
பவர்கள் வெள்ளவத்தை தபார்
கந்தோரில் மாற்றக்கூடியதாக
அனுப்புதல் வேண்டும்)

சந்தா விபரம் ☎ Sri Lanka
ஓராண்டு வந்தால் : ரூ 1,000/-
ஒரு வந்தால் : ரூ 5,000/-
நாயின் சந்தா : ரூ 20,000/-

ஓராண்டு வந்தால் : ரூ 1,000/-

Europe (€) : ரூ 40

India (Indian Rs.) : 1250

Malaysia (RM) : 100

Canada (\$) : 50

UK (£) : 40

Singapore (Sin. \$) : 50

Other (US \$) : 50

ஓ.ஞானம் சஞ்சிதையில் ரிருச்சாகும் படைப்பு
களின் கருத்துக்குறக்கு அவற்றை ஏழ்திய
ஆசிரியர்களை பொறுப்பாகவர்கள்.

ஓ.புகைப்பயிற் எழுதுவார்கள் தமது சொந்
தல் ஸ்வர்஗, தூதகமீபனி ஸ்வ, முகவரி, ஆகிய
வற்றை வேறாக ஒத்துக்கொண்டு,

ஓ.ரிசருத்திற்குத் தெர்வாகும் படைப்புகளைச்
சொல்கிறப்பத்திற்கு ஆசிரியர்களுக்கு உரிமையுண்டு.

ஓ.படைப்புகள் கணிதியில் தட்டச்சு செய்யப்பட்ட
மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்பட வேண்டும்.

இழுத்துள்ளே.....

● கவிதைகள்

மு.பொ.	08
சு.கருணாநிதி	17
மட்டுவில் ஞானக்குமாரன்	30
தமிழ் உதயா - லண்டன்	21
வலீம் அக்ரம்	52
ஷல்லிதாசன்	23

● சிறுக்கதைகள்

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம்	11
கா.தவபாலன் (குறுங்கதை)	22
ஜானைதா ஷீர்ப்	31
இனுவை இரகு (குறுங்கதை)	52
சூசை எட்வேட்	41

● கட்டுரைகள்

கே.எஸ்.சுதாகர்	03
ச.முருகானந்தன்	06
கந்தையா சண்முகலிங்கம்	24
வாணமதி	39

● நூல் அறிகழும்

லண்டன் அம்பி	28
பேராசிரியர் செ.யோகராஜா	48

● பத்தி

மாணா மக்கீன்	40
துரை மனோகரன்	49

● சமகால லிக்கிய நிகழ்வுகள்

கே. பொன்னுத்துரை	53
------------------	----

● வாசகர் பிசுகிறார்

	56
--	----

இங்கியர் பக்கம்

சர்வதேச மகளிர் தினம்

பெண்களுக்கான சமத்துவம் மற்றும் உரிமைகளை வலியுறுத்துவதற்காக உலகம் முழுவதிலும் வருடாவருடம் மார்ச் 8ந் திங்கி சர்வதேச மகளிர் தினம் கொண்டாடப்படுகிறது.

கடந்த 106 வருடங்களாக இத்தினம் கொண்டாடப்படுவதன் காரணமாக பலதரப்பட்ட சமூகங்களிலும் விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டு உலகளாவிய ரீதியில் பெண்கள் வாழ்வில் பல முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

நமது நாட்டிலும் வருடாவருடம் மகளிர் தினக்கொண்டாட்டங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. இருந்த போதிலும் உலகளாவிய ரீதியில் பெண்கள் அடைந்த முன்னேற்றங்கள் போன்று ஒப்பீட்டளவில் நமது நாட்டிலும் பெண்கள் முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளனரா? உரிமைகள் பெற்றுள்ளனரா? சமூகப் பாதுகாப்புன் வாழ்கின்றனரா? போன்ற கேள்விகள் எழுதின்றன.

பெண்களுக்கு எதிரான பாராப்ட்சங்களையும், வன்முறைகளையும் ஒழிப்பதற்கான அனைத்துலக உடன்படிக்கையை நமது நாடு 1981லேயே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. பாலியல்தொல்லை, தாக்குதல் முதலியலை என 1995, 1998 ஆண்டுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குற்றவியல் சட்டத்திருத்தங்களின் மூலமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டபோதும் தொடர்ந்தும் பெண்கள் பலதரப்பட்ட வன்முறைகளுக்கு உள்ளாகிவருகின்றனர் என்பது இச்சடங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதிலுள்ள பலவீனத்தையும் சட்டங்களைச் செய்யப்படுத்துவோரின் அக்கறையின்மையையுமே காட்கிறது. உதாரணமாகக் கூறுவதனால் வித்தியா என்ற பாடசாலை மாணவி பாலியல் வன்முறைக்குள்ளாகி கொலையுண்ட சம்பவங்களைப் போன்ற பல சம்பவங்களை அன்றாடத் தினப் பத்திரிகைகளில் படிக்கும் போது மனிதனையும் கொண்டவர்களது நெஞ்சம் பதறுகின்றது. இந்த அடாவடித்தனமான செயல்களை கொடுமைகளைக் கண்டு மனம் கொதித்து எழுகின்றது. பெண்கள் வெளியே பயனிக்கும் போது, வேலைத்தளங்களில் பணியாற்றும் இடங்களில் ஏன் பாடசாலைகளில் கூட பாலியல் சேட்டகளுக்கும் பலவிதமான வன்முறைகளுக்கும் ஆளாகி வருகின்றனர். வீட்டு வன்முறைக்கும் குறைவில்லை.

இது ஒருபூரிமிருக்க, எமது நாட்டில் இடம்பெற்ற ஆயுதப் போராட்டம் காரணமாக அதிகம் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பெண்களே. அனேக பெண்கள் தமது கணவரை இழுந்து விதவைகளாக்கப்பட்ட நிலையில் தமது வாழ்வாதாரங்களை இழுந்துள்ளார்கள். ஆயுதப் போராட்டம் காரணமாக விதவைகளாக்கப்பட்ட பெண்களின் தொகை 60,000 என ஒரு புள்ளிவிபரம் கூறுகிறது. இவர்களில் பலர் வலுவற்றவர்களாகவும், பல்வேறு சுரண்டல்களுக்கும் துவ்திப்பிரேயோகங்களுக்கும் ஆளாகி தமது அன்றாட வாழ்வைக் கொண்டு நடத்துவதற்கே அல்லல்படும் நிலையில் உள்ளனர். இவர்களது பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்தவும் பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்தவும் வேண்டிய தேவை உள்ளது. இவர்களது பிள்ளைகளுக்கான உணவு, கல்வி, சமூகப் பாதுகாப்பு என்பன உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

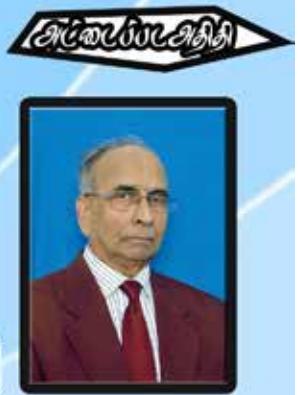
இயற்கை அனர்த்தம் மற்றும் குழுமப்பச் சூழல் என்பனவும் பெண் சமூகத்தைப் பெறுதும் பாதிக்கின்றன. சமூகக் கட்டமைப்பிலிருந்து பெண்விடுதலை பெறுவது ஒரு தனித்த செயல்லை. இது முழுச்சமூகத்தோரும் இனைந்து போராடும் செயலாகும் என்பது உணர்ப்பட வேண்டும்.

வருடம் தோறும் ஆண்டில் ஒரு நாள் மார்ச் 8 ஆம் திங்கி மட்டும் சர்வதேச மகளிர் தினத்தை பெண்கள் அமைப்புகளும் மனித உரிமை ஆர்வலர்களும் தலைநகரில் கொண்டாடுகிறார்கள். அது போதாது, வருடம் தோறும் தொடர்ந்து முன்னின்றுக்கப்பட வேண்டிய உரிமைப் போராட்டம் இது.

கல்வி அறிவுள்ள நகரங்களில் வாழும் பெண்கள் மத்தியில் மாத்திரமல்லாமல் கிராமப்புறங்களிலும், மலையக்கு தோட்டப் பகுதிகளிலும் கல்வி அறிவில்லாத அடிமட்ட மக்களிடமும் விழிப்புணர்வு ஏற்படும்போதே பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளையும் இழிசெயல்களையும் ஓரளவுக்கேள்வும் குறைக்க முடியும் என்பதை சர்வதேச மகளிர் தினம் கொண்டாடப்படும் இவ்வேளையில் கூறுவிரும்புகிறோம்.

ஒட்டுப் 2 மீறி உதயணன்

(இராமலிங்கம் சிவலிங்கம்)

நடந்த வருட ஆரம்பத்தில் ‘பின்லாந்தின் பசுமை நினைவுகள்’ என்ற புத்தகத்தை வாசித்திருந்தேன். உதயணன் என்னும் புனைபெயரைக் கொண்ட ஆர். சிவலிங்கம் என்பவர் அதன் ஆசிரியர். கனடாவில் இருந்து அவஸ் திரேவியாவிற்கு வந்திருந்த, பல்கலைக்கழகத்தில் என்னுடன் ஒன்றாகப் படித்திருந்த நண்பன்--ஆசிரியரின் மருமகன்-அந்தப் புத்தகத்தை எனக்குத் தந்திருந்தார்.

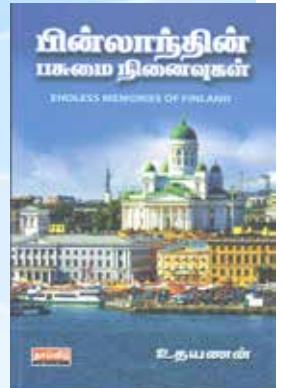
உதயணன் 1957 - 1980 காலப்பகுதிகளில் வீரகேசரி, தினகரன், சுதந்திரன், ஈழநாடு, சிந்தாமணி, தினபதி, மலர், சுடர், அஞ்சலி, கலைச்செல்லி, தமிழோசை, தமிழின்பம் போன்றவற்றில் எழுபதிற்கும் மேற்பட்ட சிறுகடைகளை எழுதிக் குவித்தவர். கல்கி, குழுதம் போன்ற இந்திய இதழ்களிலும் சில படைப்புகள் வந்துள்ளன. கலைச்செல்லியில் ‘இதய வானிலே’, ‘மனப்பாறை’ ஆகிய நாவல்களும், வீரகேசரிப் பிரசர் நாவல்களாக ‘பொன்னான மலரல்லவோ’, ‘அந்தரங்கக்தம்’ (சில மாறுதல்களுடன் ‘மனப்பாறை’) போன்ற நாவல்களையும் எழுதியிருக்கின்றார். மேலும் மித்திரன் நாளிதழில் ‘மனக்கோட்டை’ தொடர்க்கதை, சிந்தாமணியில் ‘கொடிமல்லிகை’ குறுநாவல் வந்துள்ளன. அத்துடன் நகைச்சுவைக் கட்டுரை, இதழியல், மொழிபெயர்ப்பு என்பவற்றிலும் சிறந்து விளங்குகின்றார்.

ஆரம்பத்தில் ஆசிரியராக நாவலப்பிடியிலும், பின்னர் அரசாங்க எழுதுவினைஞராக பல்வேறு பகுதிகளிலும் கடமையாற்றினார். சில வருடங்கள் ஈராக்கில் பணி புரிந்தார்.

களுத்துறையில் வெளிவந்த ‘ஸழதேவி’ இதழின் வளர்ச்சிக்கும், அது பின்னர் இடம் மாறி-சிற்பி சி. சிவசரவணபவனை ஆசிரியராகக் கொண்டு 1958 முதல் 1966 வரை வெளிவந்த ‘கலைச்செல்லி’ சஞ்சிகையின் வளர்ச்சியிலும் முன்னின்று உழைத்தவர். இவரது நண்பர் பாலசுப்பிரமணியம் களுத்துறை தமிழ்க்கழகத்தின் சார்பில் ‘ஸழதேவி’ இதழை நடத்தி வந்தார். 1956 இல் வந்த ‘சிங்களம் மட்டும்’ சட்டமும் 1958 இனக்கலவரமும் தென் இலங்கையில் ஒரு தமிழ்ச்சஞ்சிகையை நடத்த முடியாத சூழ்நிலையை உருவாக்கியபோது, இவர்கள் இருவரும் சிற்பியைச் சந்தித்தார்கள். அந்தச் சந்திப்பே ‘கலைச்செல்லி’ இதழ் வெளிவர அத்திவாரமானது.

இவர் தனது எழுத்துலகிற்கு வித்திட்டவர்களாக யாழ்.பரமேஸ்வராக் கல்லூரி தமிழாசிரியர் இ.கேதீஸ்வரநாதன், மற்றும் வித்துவான் வேந்தனார், பண்டிதர் மு.ஞானப்பிரகாசம் என்பவர்களை நினைவு கூருகின்றார்.

1983 இல் இருந்து 25 வருடங்கள் பின்லாந்தில் வசித்து வந்த உதயணன், தற்போது கனடாவில் வசிக்கின்றார் என்ற செய்தியை நண்பர் சொன்னார். அவரது ‘பின்லாந்தின் பசுமை நினைவுகள்’ நூலை வாசிக்கத் கே.எஸ்.சுதாகர் தொடங்கியதும் பின்லாந்து நாட்டினுள் நான் பயணமாகத் தொடங்கி னேன்.

வாசிக்கத்துரண்டும் விதத்தில் நகைச் சுவை உணர்வுடன் அந்தப் புத்தகம் எழுதப் பட்டிருந்தது.

உலகிலே சிறந்த கல்விக் கட்டமைப்பைக் கொண்டு விளங்கும் நாடுகளில் பின்லாந்து முதன்மையான இடத்தை வகிக்கின்றது. அத்தகைய நாட்டில் ஹெல்சிங்கி பல்கலைக் கழகத்தில் ஆய்வு உதவியாளராகவும், பகுதி ஞர தமிழ்மொழி விரிவுரையாளராகவும் 1986 இல் நியமனம் பெற்றார். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பின்னிட்டு மொழியில் மொழிபெயர்க்கும் பணி இவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த வகையில் திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் என்னும் படைப்பு களில் இவர் பங்களிப்புச் செய்திருந்தார். அத்துடன் பின்லாந்தின் தேசிய காவியமான செய்யுள் வடிவில் அமைந்த ‘கலேவலா’ (KALEVALA) என்பதை மூலமொழியான பின்னிட்டு மொழியில் இருந்து தமிழிற்கு மொழிபெயர்த்தார். முன்று ஆண்டுகால கடும் பணியின் நிமித்தம், 1994 ஆம் ஆண்டு பின்னிட்டு மொழியிலிருந்து தமிழிற்கு வந்த முதல் நூல் என்னும் பெருமை கொள்கின்றது ‘கலேவலா’.

‘கலேவலா’ இனத்தவர் வாழ்ந்த இடம் ‘கலேவலா’. வாய்மொழிப் பாடல்களாக இருந்த வற்றை எவியாஸ் லொண்ரோத் (Elias Lonnrot) என்பவர் தொகுத்தார். பின்லாந்தின் புகழ் பெற்ற இசைக் கலைஞரான ஜெயன் சிபெல்லியஸ் (Jean Sibelius) என்பவர் இப் பாடல்களில் சிலவற்றிற்கு இசை வடிவம் கொடுத்துள்ளார். கலேவலா பின்னிட்டு மொழி பேசும் மக்களின் கிறிஸ்துவிற்கு முற்பட்ட காலத்து மத்தியத்தையும் வீரப் பண்புகளுடைய புனை கதைகளையும், கிறிஸ்துவிற்குப் பிற்பட்ட முதல் ஆயிரம் ஆண்டுப் பகுதியில் நிகழ்ந்த

ஸ்கண்டனேவியக் கடல்வீரர்களின் தாக்குதல்களினால் ஏற்பட்ட கலேவ லாவின் போர் நட வடிக்கைகளையும் கொண்டுள்ளது. இறுதிப் பாடல், பின்லாந்து நாட்டை வெற்றி கொண்ட

சவீடில்காரர் கி.பி 1155ல் பலவந்த மாகக் கொண்டு வந்த கிறிஸ்துவத்தின் வெற்றியை கருவாகக் கொண்டது.

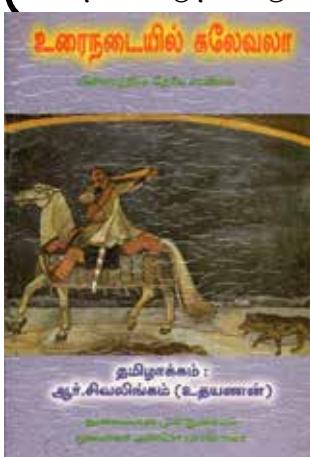
செய்யுள் நடையில்/மரபுக்கவிதை வடிவில் தமிழில் வந்த ‘கலேவலா’வை சாதாரண மக்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் இருந்த தால் உரைநடையில் ‘கலேவலா’ 1999 இல் வெளிவந்தது. இது இலங்கை அரசின் 1999 ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய இலக்கிய விருதைப் பெற்றது.

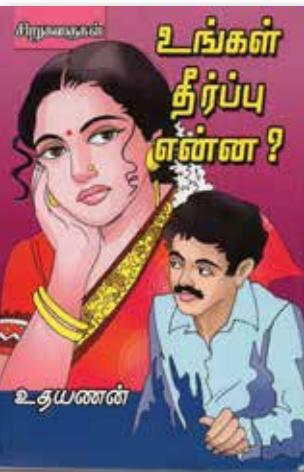
இவர் வாழ்ந்த காலத்தில், பின்லாந்தில் தமிழ் ஆர்வமும், இலக்கிய அறிவும் உள்ளவர்கள் இல்லாதபோது - ஹெல்சிங்கி பல்கலைக்கழகத்தில் உதயணனிற்கு பின்புல மாக நின்று எல்லாவற்றையும் இயக்கியவர் உலகத் தமிழ் அறிஞர்களில் ஒருவரான பேராசிரியர் அஸ்கோ பார்போலா (Dr Asko Parpolo). இவர் ஆசிய ஆயிரிக்க நாடுகள் தொடர்பான கல்வித்தினைக்களத்தின் இந்திய வியல் சம்பந்தப்பட்ட கல்விக்குப் பொறுப் பாக இருந்தவர். உதயணன் ஹெல்சிங்கி பல்கலைக்கழகத்தில் 19 வருடங்கள் தமிழ் கற்பித்தார்.

உதயணன் சமீப காலங்களில் வெளியீடு செய்த புத்தகங்கள் ‘பின்லாந்தின் பசுமை நினைவுகள்’ கட்டுரைத் தொகுப்பு, ‘பிரிந்தவர் பேசினால்’, ‘உங்கள் தீர்ப்பு என்ன?’ சிறுகதைத் தொகுப்புகள். இந்த இரண்டு தொகுதிகளிலும் அடங்கும் சிறுகதைகள் 1957 - 80 ஆண்டு காலப்பகுதிகளில் வெளிவந்தவை.

கடந்த வருட இறுதியில் எனக்கு கண்டா போகச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அதற்கு முன்பதாக உதயணன் அவர்களுக்குநான் கண்டா வருவதாகவும், சந்திக்க விரும்புவதாகவும் ஒரு மின்னஞ்சல் அனுப்பியிருந்தேன்.

அவரும் ஆவலாக என்னைக் காணக் காத்திருந்தார். அப்போது கண்டாவில் வெளி வரும் தாய் வீடு என்னும் மாதுப் பத்திரிகையில் அவர் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். ‘நன்பரே, போய் வாருங்கள்!’ என்று ஒரு கட்டுரையை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, கிறிஸ்து தினத்திற்கு முதல்நாள் வைத்தியசாலையில் போய் ஒளிந்து கொண்டுவிட்டார். நான் வைத்தியசாலை சென்று அவரைச் சந்தித்தேன். அவர் புத்தகத்தில் மாத்திரமன்றி நிஜத்திலும் நகைச் சுவை உணர்வுடனே பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

உதயணன், இலங்கையில் ஆங்கில மொழியில் தேர்வு எழுதி அரசு சேவையில் பணியாற்றியவர்.

இருப்பினும் தமிழ் மொழியிலும் தமிழ் இலக்கியத் திலுமே ஆர்வமாக இருந்து தூள்ளார். இந்திலையில் பின்லாந்திற்குள் அடி யெடுத்து வைத்தபோது மனதில் ஒரு பயமும் வருத்தமும் இருந்ததாகக் கூறினார். ஆனால் பின்லாந்தில் தமிழ் இவரால் வாழ்ந்தது. இவர் தமிழால் வாழ்ந்தார்.

நீண்ட நேரம் உரையாடி விட்டு பிரிய மனமின்றி விடைபெற்றேன்.

தற்போதைய ஸழத்து எழுத்தாளர்களில் நகைச்சுவை / அங்கத்துச் சுவை கொண்ட எழுத்தாளர்கள் மிகவும் குறைவாகவே இருக் கின்றார்கள். உதயணன் மீண்டும் சுகம் பெற்று நகைச்சுவை உணர்வுடன் கட்டுரைகள் எழுத வேண்டும்.

○○○

ஸமும்

தம்மும்

கணியாடல்

தலையற

வெட்டுவாய்...

பாடியவர் : ச. மொட்டை வேலாப் பொடியார்

(மட்களப்பு)

காலம் : 1804 – 1880

வேலன் என்னும் இளமைப்பெயர்கொண்டு வயது வந்தவுடன் வேலாப் பொடியார் என்று அழைக்கப்பெற்று பின்னர் தலைமுடி உதிர்ந்து வழுக்கை விழுந்ததால் மொட்டை வேலாப் பொடியார் என்று அழைக்கப்பெற்ற புலவர் 19ஆம் நூற்றாண்டில் மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்தார்.

வேலாப் போடியார் தமது நண்பர்களான முத்தநுடனும் பாண்டியநுடனும் மருத மரத்தின் நிழலில் இருந்து இலக்கிய இரசனை உரையாடுவது வழக்கம். இச்செயலைக் கண்டு பொறுமை கொண்ட செல்வந்தன் ஒருவன் கூலியாளைக்கொண்டு அந்த மருத மரத்தின் கிளைகளை வெட்டுவித்தான். கிளைகள் இல்லாததால் நிழல் அற்றுப்போகவே கோபம்கொண்ட வேலாப் போடியார் பின்வரும் பாடினார்.

முத்தர் பாண்டியர் மூவர் இருக்கின்ற

மத்தியான மருத நிழல் தனைக்

கத்தி கொண்டதன் தந்தற வெட்டினான்

சத்தி வேலவன் தலையற வெட்டுவாய்

மருத மரக்கிளைகளை வெட்டிய கூலியாள் மாடுகளை வீடு நோக்கிச் சாய்த்துக்கொண்டு போனவழியில் மயங்கி விழுந்து இறந்ததாக செவிவழிக் கதையும் உண்டு.

- மூலம் - செந்தமிழ் வளர்த்த செம்மல்கள், க.சி. குலரத்தினம், [கிரண்டாம் பதிப்பு 2005], பக். 164

யபனிகளை

நி
ர்
வி
ஸ்ரீ
ர்

விழுங்கக் கீழ்ருக்கும் பாம்புகள்

பெண்கள் தமது வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கும் அவர்கள் மீது திணிக்கப்பட்டிருக்கும் அடக்குமுறைகளுக்கும் ஆணாதிக்கம் முதன்மைக் காரணமாக எழுகோலம் கொள்வதற்காக பெண்ணிய வாதிகள் குறிப்பிடுவதை சமூக அக்கறையுள்ள படைப்பாளிகளும், உளவியலாளர்களும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். போர்க்காலத்தில் தாயக பெண்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளும், அவற்றிற்கு எதிரான போராட்டங்களில் பெறப்பட்ட பட்டறிவுகளும் பெண்ணிய மேம்பாட்டுப் பயணத்தின் படிக்கற்களாகின. சமூக அடுக்கமைவுடன் தொடர்புடைய பெண்ணியம் தனி அலகாக பார்க்கப்பட்ட நிலையிலிருந்து மாறுபட்டு ஒட்டுமொத்த சமூக விடுதலையின் ஓர் அங்கமாக பெண்ணியப் பயணமும் கை கோர்த்து நடந்தமையால், பெண்ணியம் எழுச்சியற்றதுடன் பெண்ணிய மேம்பாட்டினை அனைத்துத் தரப்பினரும் ஏற்றுக் கொள்ளும் திசையிலான நகர்வை அவதானிக்க முடிந்தது.

பாரம்பரியத்தில் ஊறிப் போயிருந்த ஆணாதிக்கம், பெண்கள் மீது திணித்திருந்த தோன்றா விலங்குகள், தேசிய விடுதலைப் போராட்ட காலத்தில் பெண்ணியம் மேம்பாடு அடைந்தபோது நகர்ந்தன. அதனாடே கிடைத்த அறிகைத் திரட்டல்கள் பல தளங்களிலுமிருந்த பெண்களை சென்றுடைந்தது. விளிம்பு நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பெண்கள்

மாத்திரமன்றி, செல்வச் செழுமையில் மூழ்கி தாம் தாழ்த்தப்பட்டிருந்ததை உணராம விருந்த மேல்தட்டு மற்றும் நடுத்தர வர்க்கப் பெண்களும் தமது அடிமை நிலையை அல்லது அசமத்துவத்தை புரிந்து கொண்டனர். பெண் என்பவள் இந்தச் சமூகத்தில் அடக்கப்பட்டிருக்கிறாள் என்ற உண்மையை ஆண்களில் ஒரு பகுதியினரும் ஏற்றுக் கொள்ளும் ஓர் ஆரோக்கியமான நிலை நீட்சிபெற ஆரம்பித்தது. சமூக அடுக்கமைவுடன் தொடர்பு பட்டிருந்த பாலியல் ரீதியிலான ஏற்றத் தாழ்வு பெண்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருந்த வாழ்க்கை நெருடல்கள் துலாம்பரமாயின. இதன் காரணமாக எழுகோலம் பெற்ற பெண்ணிய சிந்தனைகள் மேலும் கூர்ப்படைந்து பெண்விடுதலைக்கான போர்க்குண இயல்பைத் தோற்றுவித்தன.

சமூக இருப்பை முற்று முழுதாக நிராகரிக்காத, அதேவேளை நடப்பு நிலவரங்களிலிருந்த ஏற்றத்தாழ்வுடனான அசமத்துவத்தைகளையும் நடவடிக்கைகள் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியம் உணரப்பட்டது. இதனால் தேசிய இன விடுதலைப் போராட்டமும் பெண்விடுதலைப் பயணமும் ஒன்றையொன்று தழுவியபடி முன்நகர்ந்தன.

சமகாலத்தைய சமூக எழுகோலங்களுடனும், சமூக மாற்றங்களோடும் நீண்டு பயணித்த போர்க் காலத்தில் பெண்ணிய அடக்கு முறை மட்டுமன்றி, சாதிய ஏற்றத் தாழ்வுகளும் சூட எட்டங்கட்டப்பட்டன. போராளிகளாக பல்வேறு சமூகத்தவரும் ச. முருகாண்ரீதன்

ஒன்றினைந்திருந்தமையும், தலைமைப் பொறுப்புக்களிலும் சாதி, பால் பேத மற்ற நிலையில் பதிவுகள் வழங்கப் பட்டிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பெண்ணிய போராட்ட வாதிகளில் இருந்த ஒருமைப்பாடுகளும், பன்மைத் தளங்களும், பல்வேறு போர்க்கால நெருங்குதல்களுக்கிடையே தொடர்ந்த தளராத பயணமும் பெண்களின் வாழ்வு நிலையில் அதுகாலவரை இல்லாத ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்து ஆர்மூடுகளுடன் தொடர வைத்தது. பெண்களுக்கு எதிரான பாலியல் வன்முறையை பேரினவாதிகள் ஓர் ஆயுதமாக பிரயோகித்து அடக்க நினைத்த போதும், பெண்கள் ஒன்றி ஈணந்து வீதிகளில் இறங்கி ஆர்ப்பாட்டங்களில் ஈடுபட்டனர். இன்று எமது தமிழ்ப் பெண்களின் வீரம் செறிந்த செயற்பாடுகளாக வரலாறு படைத்தன. கொடுநாச யுத்த காலத்தில் சீரழித்துக் கொல்லப்பட்ட பெண்களின் வரலாறு நியூட்டனின் மூன்றாம் விதிபோல பெண்களை வன்முறைகளுக்கு எதிராக கிளர்ந்தெழவைத்தன. வன்முறையால் ஏற்பட்ட வேதனைத் துண்டங்களை உரமாக கொண்டு தமது போர்க்குணவியல்லை வளர்த்துக் கொண்டு புதுயுக பெண்கள் வீறுகொண்டு எழுந்தனர்.

இக்காலகட்டம் பெண்ணியம் தொடர்பான தனித்துவமான கருத்தாடல் களுக்கு வழி சமைத்ததுடன், பால் சமத்துவத்திற்கான போராட்டங்களை முன்னெடுக்கவும் வைத்தன. விடியலைத் தேடும் புதுயுக பெண்களாக, வீட்டுக் கூண்டுக்குள் இருந்த எமது பெண்கள் இறக்கை கட்டி பறக்க ஆரம்பித்தனர். புதிய சூழல் உருவாக்கி விசைகளின் ஊடே பெண்ணியப் பயணம் ஏனிவழியே ஏற்றம் கண்டது. அதுகால வரை இருந்து வந்த சறுக்கு மர ஏற்ற பயணம் சாண் ஏற முழும் சறுக்கும் நிலை மாறி, பெண்ணியம் நேர் இசைவாக்கத்துடன் முன்னகர்ந்தது. இராணுவ கெடுபிடிகள் மத்தியிலும், போர்க்கால பொருளாதார தடையாலும், அழிவுகளாலும் ஏற்பட்ட வறுமையும், நோயும் எழுகோலம் கொண்ட பெண்கள் எமது தேசிய இன விடுதலைப் போராட்டத்திலும் பங்காளிகளாகி தம்மை ஒப்புக்

கொடுத்தமை தாயகப் பெண்களின் வீரவரலாறாகும்.

எமது சமுதாயத்தில் ஆணாதிக்க வாதிகளுக்கு வாய்ப்பாக இருந்த வெளித் தோன்றா வினைப்பாடுகளை நவயுகப் பெண்கள் துல்லியமாக இனம்கண்டு சுட்டி நின்று போர்க்கொடி ஏந்தினர். பெண்களின் வாழ்வில் தினிக்கப்பட்டிருந்த சிக்கலான அடக்குமுறைப் பேதங்களை உணரவைத்து ஆண்களின் மனதையும் பெண்ணியத்திற்கு சார்பாக ஈர்க்க அவர்கள் தவறவில்லை.

போர்க்காலத்தில் எழுச்சியுற்றிருந்த பெண்ணியம் தான் இன்றைய பாதிக்கப்பட்டுள்ள துணையிழுந்த பெண்களை துணிச்சலுடன் தலைநிமிர்ந்து வாழவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. எனினும் போர் முடிந்த பின்னரும் இன்னும் ஆக்கிரமிப்புக்குள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தமிழச் சமூகத்திற்கும், குறிப்பாக தமிழ்ப் பெண்களுக்கும் நெருக்கடிகள் தொடர்கின்றன. சாத்தானாக நுழைந்திருக்கும் போதைப் பொருட்களும், புலம்பெயர் மக்களால் கிட்டிய பணப்பழுக்கம் மீண்டும் வேதாளத்தை முருக்கைமரம் ஏறவைத்துள்ளது. இதனால் பெண்ணியமும், பெண்கள் வாழ்வும் மறுபடி அமர்முடுகலாகின்றன.

○○○

நால் : நாய் நியம் (சிறுக்கதைகள்)

ஞகரியர் : ஆ. முஸ்தைத்திவியன்

பதிப்பு : ஒக்டோபர் 2016

விலை : ரூபா 100/-

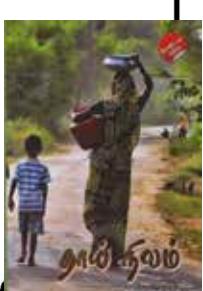
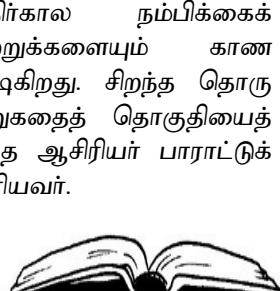
இச்சிறுக்கதைத் தொகுதி முதலில் 2016ஆம் ஆண்டு தை மாதம் வெளியாகியது. தற்போது மீள்பதிப்பாக ஒக்டோபர் 2016 ல் வெளிவருகிறது. இதில் புதிய சிறுக்கதைகள் சிலவும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. மூல்லைத்தீவில் பிறந்து தற்போது பொலிகண்டியில் வாழும் ஆசிரியரின் படைப்புகளில் இந்த இடங்களின் மண்மணம் வீசிக்கொண்டு இருக்கிறது.

இக்கதைகள் பெரும்பாலும் துன்பவியல் பேசுபவையாக இருந்த

எதிர்கால நம்பிக்கைக் கீற்றுக்களையும் காண முடிகிறது. சிறந்த தொரு

சிறுக்கதைத் தொகுதியைத் தந்த ஆசிரியர் பாராட்டுக்

குரியவர்.

முகம்

கொற்றவனே குறுமுளியே காலத்தை கும்பகூத்து
பெற்றவனே நத்தியத்தை! பிரபஞ்சத் தளம் பகலத்தென்
முற்றமத்தில் ஸ்ரவுஷர் சமன் செய்தாய், முதுவமாழியாய்
பொற்றமிழைத் தந்தவளின் புன்னைக்கயால் கலை செய்தாய்!

பொத்துக்கமலைக் குருவே எம் புத்துலகச் சிந்தனையே
நீதியாக உலகாளிர் வைத்தவனே! வைத்துக்கொன்றும்
நத்தியாளின் பெருக்காக பொது நலனே எண்கெங்கும்
குத்தோட்டுப் புரச்சுக் புது வழவாய் ஸ்ரியலுற்றாய்!

சித்தர் தமக்கெல்லாம் சீகரவளன் நென்றமும்மைப்
பெற்றவனே, பிறந்திறவாப் பேர் மந்த வாழ்வளத்தாய்!
கொற்ற மதை ஒழந்திப்போ குடை சிந்து வாழும் நாம்
அற்பர்க்களோ? அதை நீக்கும் ஆயுதமாய் எமை ஆக்கு!

அகம்

பர்மலை வாழும் சீவனையும் தனியன்
பற்றுப் பாசம் என்பதை அனைத்ததயும்
நீறாயிப் பூசீய வெற்றிப் புச்சன்
துறவே அவனது வச்சீர் குருக்கை
அழிப்பே அன்னவன் மூல மந்திரம்
ருத்தர மூர்த்தம் அவனது அம்சம்

அழக்கடி அவனது உடுக்கொள் அத்கும்
அழிப்புத் தொழிலை காவடியாக்க
அகோர நரத்தமை ஓடுத்தொடந்துவான்.
ஏனைத் தெரியது தேவர் தனிப்பிர
அஞ்சி நடுங்க சக்தியை கிரைஞ்சுவர்
சீவனைத் தேற்ற சமநிலை காண
சக்தியை நோக்க தவக்கால் ஊன்றுவர்!

புல்தோல் குருக்கை.

கழுத்தல் புரஞ்சி அழவின் வடங்கள்
சுடலைப் பொழியின் தாஞ்சீர்மேன்
வடவைக் கனலின் பொறியதில்
தெற்கிகும்

தேவர் அஞ்சனர்,
சக்தியை நோக்க தவக்கால் ஊன்றுவர்
கிரைஞ்சி கிரைஞ்சி சக்தியை வேண்டுவர்
பர்மலை உருக்கிறு.

தேவர் வெஞ்சல் பால்வார்ப்பது போல்-
கலீம் கலீம்
ஜல்ஸ் ஜல்ஸ்
சக்தி வருக்காள், பூஷி வயற்றந்து!
கெடுப்பின் மேகலை சீன்னைல் நல்க
பெண்ணைதும் பிரபஞ்ச பேரோர் அதைந்தது!
கனுக்கார் சலம்புகள் காதலை விளம்பு
கீழ்நோக்கிய முகத்தொடு வருக்காள், அவள்கால்
நகத்தன் ஒளியில் தன் முகம் பார்த்து.....

ஜல்ஸ் ஜல்ஸ், கலீம் கலீம்
தண்ணைன்றேதோ சிவனுள் தளம்பற்று
கங்கை பெருக் அவன் கால்களை நடைத்தது
குத்தத புருந்தோன் கண்காலும் ஒர் இனிய
காநல் பள்ளது குதயத்தல் இன்தத்து
நெற்றிக் கண்ணும் ஒருதம் ஒமைக்கு
ஒன் குருந்தவாள்ரவை ஏற்று மலர்ந்தது.

சவனின் சமக்கைநுயால்
தேவர் மகிழ்ந்தனர்!
ந்தலைகாள்ளினது எழுந்து சுத்தாழனர்
மூவுல கெங்கும் திருக்கல்யாண
அழைப்பு பறந்தது, உடுக்கொல்யோடு!

உலகக் சுகரமாம் கையைம் பதியில்
ஆவடையம்மனும் அகோரலஸ்க்கும்
ஷூடு ஒண்ணும்
அர்த்தநாரீஸ்வர மூர்த்தம் கான
மூலவர்க்குந்தும் பிரபோர் திரண்டறை
பக்குவம் பற்ற மக்கள் குழுமனர்

சப்த நஷ்டகளின் முத்தவரான
கச்சபாய் தகலைமயில், தேவரவந்கள் திரண்டு வந்தனர்
அப்பறும் அம்மனும் கூடக்குலவம்
ஒச்சைக் கடந்த நகழ்வின் தரச்சைம்
முக்கு என்றார் தாந்திரீக முனிவர்
நாரத் வந்து யாழிக் கொட்டாய்
அராவனனின் ஸ்ரியலும் ஒசை எழுந்தாடும்
கெட்டி மேளத்தை கொட்டுனார், நந்த
சீவகணங்களோ மழுங்க நன்றன
சேமக் கலங்களா!

கன்னர் வந்தனர்
திருக்கல்யாண நகழ்வுகள் ஒவ்வொன்றிலும்
பதுமொழி ஆடல் நரத்தமை பரந்தன!
புக்கள் புகுந்த ஈக்களின் தெழில்
வழிந்த நறவாய் கள்ளுர் சந்தையில்
கறந்த சொற்கள் கலைக் கன் சம்பிழ.

நெங்கன்
நெஞ்கல்யாணுக்கும்
வடக்கலைமும்
நெஞ்குடைமும்

- மு.பா.

ஓவியர் எழுந்தனர்.
வெள்ளையத் திரையாக்கி ஒளிக்கொண் வடமுதனர்
தன்து திரந்தலை காட்சிகள் விரித்தன
கோழுலை
அம்ரவையர் அரங்கல் எழுந்து
ஏற்றிய சுப்பாப் கிடைகள் கூத்தன்
வளைவள் இருந்து
கலைகளின் பன்றுக
நிலக்களை உதிர்த்து உதிர்த்து
புதுப்புது வழவில் யாத்தனர் கூத்ததை!
விமாத்தத்தில் கலைக்கோவிலாக! திருக்கல்யாணம்
காட்சி கொடுத்தது
இருவர்தம் இதைவள் இறும்புதலய்தய
சுவனின் மூடிய விழிகள் திடையன திரந்தன
வாக்கல் குஞ்சு மக்கள் வளத்தனால்
மீண்டும் அசுமத்துவம்!
பூம் அந்தந்து சமநிலை கெட்டது

எங்கே என் மகன் குறுமுனி? என்று
சுவனைர் கேட்டார்
“வந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்றார் குறுமுனி
தொலை தூரத்தில்குஞ்சு!”
“வேண்டாம் மகனே, நீ தெர்கே சென்று
காலை உண்றுக, அங்கே என் திருக்கல்யாணமும்
தெரியும்” என்று சுவனைர் கவற்னார்
தெற்கே சென்று குறுமுனி காலை உண்று,
அசுமத்துவம் நிங்க, தெற்கு நிமிர்ந்தது!
வைகை வந்தந்து தென் தமிழாக!
அகத்தயன் நின்றான் அனைத்துச் செழிப்புமாய்!

(2)

இன்னோர் யுகத்தில்,
தெற்க்கோர் திருக்கல்யாணம் மீண்டும் நிகழ்ந்தது.
நாடு கடத்தப்பட்ட துவிட்டு ஒருவனும் தோழருமாக
தன்துதுக்கடந்தவோர் தீவள் புகுந்தனர்.
அவர்கள் தீவள் புகுந்தபோது தமயல் பொழுது
தீவை ஆட்டி ஒளவுரச் நெய்து கொண்டிருந்தாள்
வெய்தவள் புகுந்தவளவும் தமயல் கொண்டாள்
தெனை யப்பந்துதய அந்த அந்நிய நட்பவள்
அவளை தீவை அபகர்க்க
அவளோடு உறவாடு அவளை எடுத்து
தனக்கேற்ற வித்தில் வெய்த தொடங்கனான்.

அவன் அவிழ்த்துவிட்ட பொய்களை நம்பி அவள்
வெய் சிலர்த்தாள்!
தனக்கென ஒருந்த அனைத்தையும் வழங்க
அவனில் பயிற்ந்தாள்

இரோம ஒலக்குவரை வியப்புற வைத்து
நீந்தர் சுத்தன் எடுத்துக் கையான்
மாய வித்தையும் மாந்திரீக அறவும்
அவளை வலுப்படுத்திய ஆரையையாகும்.
வந்தவள் சொன்ன பொய்தமையில் வீழ்ந்து

அனைத்து ஒருக்கியவிக்களையும்
அவனுக்கு வழங்கனாள் .

அனைத்தையும் தனதாக்கி கொண்டதன் பன்றர்
அச்சம் நீங்கிய அந்நியன் அவளையும்
தனக்குப் பிறந்த குழந்தைகளையும்
விளக்க வைத்தான்!

வேறாறு நாட்பரசியை வரவழைத்திங்கே
பட்டத்தரசியாய் அவளை அனைத்து
இன்னோர் திருக்கல்யாணம் நிகழ்ந்த நின்றான்!
இவளால் கைவிடப்பட்ட நாட்புன் அரசு -
கைப்பில் குழந்தைகள்

கதற் அழுதாள்!

‘ஜேயோ’ என்றவள் போட்ட கூக்குரல்
தீவன் திசைகளில் மோதச் சுதற்றிய
சாபம் போன்று உயிர் பெற்றுத் துடுத்தது.

அந்நியன் ஒருவனுக்கு
தமது நாட்டை தாராவார்த்தவனுக்கு
தன்டனை வழங்கனர், அளன்து மக்கள்!
சங்கில்யால் பின்துவளை
இருத்துச் சென்றனர்!
தெரு தெருவாக கல்லால் அழுத்தவளைக்
கதற் வைத்தனர்
சாகும் வரை அவள் போட்ட கூக்குரல்
சாபச் சுதறலைப் பூவ்வோர் மடுக்கலும்
தனைலைச் சொருக சாபத்தன் கண்களாய்
கனன்ற வாற்றுந்தன.

இத்தீவில் நடந்த திருக்கல்யாணம்
சாபமாய் முழந்தது, சமநிலை கெட்டது.
சீச்சாத்தின் விளைவாய்
வேற்று நாட்டவன் உண்றிய விதையில்
முறைக்கவர் அங்கே ஆட்சி நடத்தத் தொடங்கிய போது
அவர் கீழ்வாழ்ந்த உள்ளுர் மக்கள்
ஒடுக்கப்பட்டனர் உர்மை இறந்தனர்,
ஒடுக்கப்பட்டும்
ஒடுக்கப்பட்டும்
உர்மைகள் அனைத்தும் பறக்கப்பட்டும்
வாழ்ந்த உள்ளுர் மக்கள்
பொறுக்க முடியாது பற்பல தடவை
பொங்க எழுந்தனர்!

அப்பொழுதல்லாம் ஆட்சி நடத்தியோர்
ஒப்பந்தம் என்று மாற்ற வந்தனர்.
ஒப்பந்தம் ஒருபோதும் நிறைவேற்றப்படாது
வெற்று மன்களாய் மாலைவை ஸ்ட்டு வீழ்ந்து சுதறன்.
மீண்டும் மீண்டும் உர்மையிழந்த உள்ளுர் மக்கள்
திமிர் எழுந்து
பொருத்தி போதல்லாம்
சிரங்கள் கொய்யப்பட்டனர்!
ஆயுதங்கள் தூக்கியோர் காணாமல் போய்னர்!
உர்மை கேட்ட மக்கள் அனைவரும்
குருதியில் குள்த்தனர்

தேத்தில்லீ முதற் பெண்போட்ட
சாபம் தோய்ந்த கைக்குரல் ஒன்றே
உரிமை கேட்ட உள்ளுர் மக்களுக்கு
உரியதாய் மாற்றலு!

(3)

மீண்டும் ஒர் முன்றாம் திருக்கல்யாணம்
தெற்கீல் நிகழ்த்திருநாள் குறித்தனற்
ஆளால் “தீது திருக்கல்யாணம் அல்ல
சுயம் வறம்” என்றால் பட்சராஜனும் அவர்தம்மக்களும்
“சுதந்திர தேவியின் மனமாலை பறுவோர்
நட்டை ஆனாம் அரசராய் மாறுவார்” என்றனர் அவர்கள்!
“தீது சுயம் வறம் அல்ல திருக்கல்யாணம் தான்” என்றால்
மறுசீரமைப்பல் வஞ்சிய மற்றவற்
“திருக்கல்யாணம் எப்பவற் சுதந்திர தேவியின்
கழுத்தை நெரியிட்” என்றனர் பட்சமிக் தாசந்தகள்
“சுயம் வறம் என்போரே சுதந்திர தேவியை
நிரவாணம் ஆக்குவார்” என்றனர் மற்றவற்

இவ்ஸ்ருசாராகும் சேர்ந்து விந்த ஒருண்மையின் நடுவே
அன்று மூற்றுப்பட்டிழந்த முதற் பெண்ணின் கைக்குரல்
சாயமாய் ஒன்றும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது
யாற்தான் வென்று ஆட்சீக்கு வந்தும்
சுதந்திர தேவியின் கழுத்தை நெரிக்காது அவள்
கப்பாற்றப்படவேண்டும்
தீதுவே உரிமை ஒழுந்த உள்ளுர் மக்களின் கோர்க்கையாகும்
தீது நடை பறுவா?

லீல்லையனில் ஆட்சீக்கு வருவோரால்
சுதந்திர தேவி, துக்லுரியப்பட்டு
தூக்கலிடப்பவோர்!
வக்கும் கழுக்கும் வந்தேறு குழகளால்
சூறையடப்பட,
உரிமை கேட்ட உள்ளுர் மக்கள்
ஒன்றே லீல்லை அழிய்டொழியும்
சமந்தலை, கெட்டிந் நடுதளாம்பும்
இதை சமந்தலைப்படுத்த,
சுதந்திர தேவியை துந்தசய்தமர்த்த
யாருள்ளு ஒங்கே?

“எங்கே என் மகன் குறுமான்?”
முன்றை கைவையிக்கியில் கேட்ட ஒக்குரல்
திரும்பவம் கேட்டது
ஒடுக்கப்பட வடக்கும், கழுக்கும், குறுமரியாக்க
எழுச்சீ கொள்ளுமா?

(04)

குறுமான் வநுக்கான்! குறு மூள் வநுக்கான்!
மக்கள் பெந்தூய் கத்தனற்! ஆளால்
குறுமான் ஒன்றும் வநுவதாய் லீல்லை!
எங்கே குறுமான்? எங்கே குறுமான்?
குறுமான் வந்தை குறுக்கே நன்று
தடுப்பது ஆரோ?

குறுமான் வாழும் குகையின் வாசலை
குத்துக் கல்லாய் நின்றதைப்பது
ஆரோ? அடைப்பது ஆரோ?
சலோக அட்டைகள் ஆயிரம் தூக்க
தங்கள் முகங்களை மறைப்பவற்
ஆரோ?

சமஷ்டியே எங்கள் தாரக மந்திரம்
அக்மிசையே எங்கள் தந்திர ஆயதம்
ஐம்பு வருஷமாய் ஒன்றையே ஜப்க்கும்
உத்தமர் நாயக்கள்!

நல்லாட்சி ஓங்க நாயக்கள் உழைப்போம்
தமிழ் என்னும் க்ரிடம் தந்தது
அரசியல் சந்தையில் எங்களை நாமே
ஏலம் விடுவோம்!
இன்னும் இன்னும் எத்தனை திருகு!
தாளங்கள்! தாளங்கள்!
அத்தனை தாளமும் மக்குள் அடங்கும்
விடுதலைப் பழறவற்
புற்றுவாய் வேற்றவற்
அத்தனை பேருக்கும் மீண்டும் அரோகாரா!
இரானுவம் மேய்க்கிற காண்களைக்கிழலும்
யயங்குவதைகள் விளைச்சலோ விளைச்சல்!
காண்மல் போனவற், காண்மல் போனதுதான்!
வளரியார் வருகையேன்? அவருக்கேன் மரியாதை?
இனப்படுகொலை நடந்த போது
காவல் ஒருந்த “ஜயமாரும்”
சேர்ந்தே சம்ஹதனார்! தெரியந் தானே?
அபையந்துக்க வளரியார் வருகையேன்?
‘ஆமா’ போத்தான்
பந்தரும் மந்தரும் நிறையவே உள்ளனர்

குறுமான் ஒன்றும் குகையில்தான் என்று
சும்மா சொல்ல் சுற்ற வநுக்கார்
போராட்டம் என்றதை பேப்பந் போதறார்
என்னே நடக்கம்!
எத்தகேளாமதைந்து அவனைக் கொன்று
ஏத்த சமந்தலைப்படுத்த,
சுதந்திர தேவியை துந்தசய்தமர்த்த
யாருள்ளு ஒங்கே?

சத்தியம் சாகாது திலரை
தலைகாட்டவே செய்யும்
அஞ்சேலி! அஞ்சேலி! குறுமான் ஒருநாள்
இவர்களின் வயற்றை கழுத்துக்கொள்ளு
வந்தே இறங்குவான்,
சக்கரச்சாரியான் வயற்றைக் கழுத்துக் கொண்டு
வந்தே இறங்கி பர்கஸ்பதியின் மகனாய்!

பறம்

சத்தர்களன் சகரவை நன்றவனே போற்றி
குறுமானியாய் அவதர்த்த பசு மகனே போற்றி
நன்னோயால் சமந்தலைய நகழுவத்தாய் போற்றி

அந்த அதிர்ச்சியை எப்படித்தாங்குவது என்று இலட்சுமிக்குத் தெரியவில்லை.

அவள் அந்த விடயத்தைச் சொன்னதும் அவளின் குடும்பத்தினர் அவளைத் தலையில் தூக்கிவைத்துக் கொண்டாடுவார்கள் என்று எவ்வளவு கற்பனை செய்திருந்தாள்.

அவளின் குடும்பத்தினர் அவளிடம் நடந்துகொண்ட முறையைப் பற்றிய நினைவு தொடர்ந்தது. அவள் எரிச்சலுடன் நடந்தாள். அவள் மனம் மிகவும் கலங்கியிருந்தது. பாதாள ரயில் வாசல் அவளை ஆவென்று வரவேற்றது. கீழே போகும் எஸ்கலேட்டர் வேலை செய்யவில்லை. அவள் கீழேயிறங்கும் படிகளில் தடத்தவேன விரைவாக இறங்கிளாள். அவள் முன்னால் ஒரு கறுப்பு நிற முதிய பெண், மிகவும் கஷ்டப்பட்டு நடந்துகொண்டிருந்தாள். அதைக்கண்ட ஒரு வெள்ளையின் வாலிபன் அவளுக்குக் கைகொடுத்து உதவி செய்து கூட்டிக் கொண்டுபோகிறான்.

இன மத நிற வர்க்க வேறுபாடற்று அந்த இருமனிதர்களும், “மனித நேயம்” என்ற பரிமாணத்துக்குள் பிணைந்து நடந்து கொண்டிருந்தது அவளின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

இலட்சுமி இருபத்தி எட்டு வயதான, பட்டப் படிப்பு படித்த ஒரு பெரிய உத்தியோகத்தர். ஆனால் அவளை அவள் குடும்பத்தினர் ஒரு குழந்தைபோல் நடத்துவதை அவனாற் புரிந்துகொள்ளவோ அல்லது தாங்கிக்கொள்ளவோ முடியவில்லை.

“மிகவும் சிக்கலான உலகத்தைப்பற்றி உனக்கென்ன தெரியும்?” அவளின் தாத்தா அவளிடம் அப்படித்தான் கேட்டார். அவருக்கு என்பது வயதாகிறது. என்பது வருட அனுபவமும் மூன்று தலைமுறைகளைத் தாண்டிய அவரின் கருத்துக்களும், லண்டனில் பல தரப்பட்ட மக்களுடனும் படித்த, வேலைசெய்யும் அவளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டும் என்று அவர் நினைப்பது அவளுக்குப் புரியும், ஆனால் அவை அத்தனையையும் அவள் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என அவர் எதிர்பார்ப்பது அவளின் சயமையை, அறிவை மட்டப்படுத்தியதாக அவள் நினைக்கிறாள்.

“நீ, வாழ்க்கை பற்றியோ வித்தியாசமான மனிதர்கள் பற்றியோ அனுபமில்லாதவள், உணர்ச்சி வசப்பட்டு எந்த ஒரு முடிவும் எடுத்து உன் எதிர்காலத்தைப் பாழாக்கிக்கொள்ளாமல், இந்த விடயத்தில் அறிவு பூர்வமாக ஒரு முடிவு எடுப்பது நல்லது” பாட்டி, இலட்சுமியை அந்புடன் தடவிக்கொடுத்தபடி புத்திமதி சொன்னாள்.

வடக்குத்தி

மாட்யின்மா

ராஜேஸ்வரி மாலசீப்பிரமணியம்

“கல்யாணம் என்பது ஆயிரம் காலத்துப் பயிற்சி....” மாமா மேற்கொண்டும் ஏதோ சொல்ல வந்தவர், இலட்சமியின் கண்களிற் தெரிந்த கோப நெருப்பைக்கண்டதும் தனது பேச்சைப் பாதியில் முடித்துக்கொள்கிறார்.

நினைவுகள் அவளைத் தொடர, அவள் அவசரமாக ரெயினில் ஏறிக் கொண்டாள். அவளுக்குப் பின்னால் ஒழிவந்து ஏறிக் கொண்டவன் அவளில் மோதிக் கொண்டதால் இலட்சமியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

யார் தன்னில் மோதியவன் என்று பார்க்கத் தன் பார்வையை உயர்தியவளின் விழிகள், கம்பீரமான தோற்றமுடைய, இந்திய உபகண்டத்தைச் சேர்ந்த, அந்த இளைஞரின் விழிகளில் மோதித் தாழ்ந்து கொண்டது. அவள் நெஞ்சில் நெருஞ்சி முட்கள் குத்துவது போன்ற வேதனை. சட்டென்று, அவளின் அன்பனின் விழிகள் ஞாபகம் வந்தது. அவளின் அன்பன் நாராயணரின் அழகிய விழிகள் அவளில் மேய்வதை வாழ்நாள் பூராவும் ரசிக்கலாம். அவளில் இன்று மோதிக்கொண்டவன் ஒரு ஆசிய நாட்டு இளைஞன். அவன் பெயர் என்னவாக இருக்கும்? ராஜேந்திரனா? ரஹ்மா, டேவிட்டா, அல்லது வைத்தியநாதனா அல்லது அவளின் தகப்பனின் பெயர்போல் கந்தரவிங்கமா?

ட்ரெயினால் இறங்கியதும், ஆபிசுக்குப் போகும் வழியில் இருக்கும் இந்தியரின் கடையில் (அல்லது பாகிஸ்தானியர்? அப்படி யிருக்காது, திருமதி கடைக்காரி குங்குமப் பொட்டு வைத்திருந்தாள்) வழக்கம் போல் “கார்டியன்” பத்திரிகை வாங்கிக் கொண்டாள்.

“என்ன உங்கள் முகம் ஒருமாதிரி இருக்கிறது?” திருமதி கடைக்காரி இலட்சமியிடம் கேட்டாள். இலட்சமி பத்திரிகை வாங்கும்போது எப்போதாவது இருந்து சில வார்த்தைகளைத் திருமதி கடைக்காரியிடம் பேசுவதுண்டு.

“நல்ல மழை, அல்லது சரியான குளிர்” என்பதுபோல் இரண்டு சொற்களை இருவரும் பரிமாறிக் கொள்வதுண்டு. இன்று திருமதி கடைக்காரி இலட்சமியிடம் நான்கு வார்த்தைப் பரிவர்த்தனை செய்தாள்.

“நீங்கள் இந்தியரா?” இலட்சமி சட்டென்று திருமதி கடைக்காரியை வினவினாள்.

“ஆமாம், அதற்கென்ன திடீரென்று?” திருமதி கடைக்காரியின் குரலிற் குழப்பம்.

இலட்சமி பேப்பருக்குப் பணம் கொடுத்த போது, “என் நான் தேவையில்லாத கேள்வி கேட்டேன்” என்பதை நினைத்துத் தன்னைக் கடிந்து கொண்டாள்.

அந்த உணர்வில், தர்மசங்கடத்துடன் கடையைவிட்டு வெளியே வந்தாள். இன்று நாராயணன் போன் பண்ணுவான். “உனது தாய் தகப்பனுக்கு எங்கள் விடயம் பற்றிப் போன் பண்ணினாயா?” என்று கேட்பான்.

அந்த நினைவுகளுடன் மாரடிக்காமற் தன் கைப்பையைத் திற்ந்து “வாக்மென்னை” எடுத்துத் தன் காதில் மாட்டிக்கொண்டாள். “ஜோன் லெனனின்”, “இமாஜின்” என்ற பாட்டு அவளின் முளைக்குள் தாவியது. பேதங்கள் இல்லாத புதிய உலகைக் கற்பனை செய்யும் பாடலது! அவள் நடையும் ஆபிசை நோக்கி விரைந்தது.

ஆபில் றிசப்சனிலிருந்த மிலஸ் பீட்டர்சன் இலட்சமிக்குக் குட்மோர்னிங் சொன்னாள். பெரிய ஆபில் கதவைத் திறக்கும் வழியில், இலங்கையைச் சேர்ந்த மில்ஸ்டர் மூர்த்தி குட்மோர்னிங் சொன்னார். அவர்கள் இருவரும் இருவேறு டிபார்ட்மென்டுகளில் வேலை செய்கிறார்கள். அதனால் அடிக்கடி சந்திப்பது குறைவு. அவருக்கு அவளின் தந்தையின் வயதைவிடக் கொஞ்ச வயது குறைய இருக்கலாம். அவர் எக்கவுண்ட டிப்பார்ட்மென்டில் வேலைசெய்கிறார். இவள் ஐ.டி டிப்பார்ட்மென்டில் வேலை செய்கிறாள்.

அவளுடைய டிப்பார்ட்மென்டில் இன்னும் யாரும் வராததால் வெறிச்சென்று கிடந்தது. இப்போதுதான் ஒன்பது மணியாகிறது. இனித் தான் ஒவ்வொருத்தராக வந்து சேருவார்கள். இன்னும் சில நிமிடங்களில் ஆபில் நிறைந்து விடும்.

வேலை ஆரம்பிக்கமுதல் ஸ்ராவ் றாமுக்குப் போய்க் காப்பிபோடும்போது, யாரோ வருவதன் சந்தி கேட்டது. பின்னால் திரும்பிப் பார்க்காமலேயே, தனக்குப் பின்னால் யார் நிற்கிறார்கள் என்று இலட்சமியினாற் சொல்ல முடியும். அவளுடன் வேலை செய்யும் உஷா பாவிக்கும் வாசனைத்திரவியம் இலட்சமிக்குப் பழக்கம்.

அவள் வந்து குட்மோர்னிங் சொன்னதும் இலட்சமி பதிலுக்குக் குட்மோர்னிங் என்று முனுமுனுத்தாள். உஷா, இந்தியத் தாய் தகப்பனுக்கு லண்டனிற் பிறந்த நாகர்க்கமான பெண். கலகலவென்று எல்லோருடனும்

பழகுவாள். அவளுக்கு நிறையச் சினேகித சினேகிதிகள் இருக்கிறார்கள். இலட்சமியின் நெருங்கிய சினேகிதிகளில் ஒருத்தி.

இலட்சமியின் குரலில் பிரதிபலித்த சோகத்தை உணர்ந்த உஷா இலட்சமியின் அருகில் வந்து, “என்ன முகம் நீண்டு போயிருக்கு?” என்று கேட்டுக் கொண்டு இலட்சமியின் முகத்தைத்தன் அழகிய நீண்டு விரல்களாற் தடவி விட்டாள். உஷா மிகவும் நேர்மையானவள். “வாழ்க்கையில் மிக முக்கியமான செல்வம் நேர்மையாக வாழ்வது” என்று அவள் அடிக்கடி சொல்வாள். உஷாவுக்கும் இலட்சமிக்கும் ஒரேவயது. உஷாவுக்குத் திருமணமாகி மூன்று வருடங் களாகின்றன. தாய் தகப்பனின் சொற்படி ஒரு இந்திய மாப்பிள்ளையைக் கட்டிக் கொண்டவள். இப்போது கணவனைப் பிரிந்து வாழ்கிறாள்.

லண்டனிற் பிறந்து வளர்ந்தாலும் இந்தியாவுக்குப் போய் தாய் தகப்பன் சொற்படி திருமணம் செய்து எதிர்காலத்தை அமைப்பதற்கு, உஷாபோல் எத்தனையோ பெண்கள் மேற்கு நாடுகளில் வாழ்கிறார்கள்.

உஷா இலட்சமியைக் கூற்றது நோக்கி னாள். “வீட்டில் கல்யாணம் பேசுகிறார்களா?” உஷா காப்பியை ஊற்றிக் கொண்டு இலட்சமியைக் கேட்டாள்.

“உங்கு அது எப்படித் தெரியும்?” என்பது போல் இலட்சமி உஷாவைப் பார்த்தாள். இருவர் கண்களும் ஒன்றாகமோதி ஒருத்தரை ஒருத்தர் அளவிட்டன.

“என்ன உன்னுடைய மிஸ்டர் நாராயணனை உனது வீட்டாருக்குப் பிடிக்கவியா?” உஷாவின் குரலில் குறும்பு.

“யாருக்குமே பிடிக்கல்ல” இலட்சமியின் கண்களில் சட்டென்று நீர் கணத்தது.

உஷாவுக்கு, இலட்சமியின் காதல் தெரிந்திருந்தாலும், இலட்சமி அதுபற்றி உஷாவிடம் அதிகம் பேசமாட்டாள். உஷா இப்போதுதான் அவளின் வாழ்க்கையில் பெரிய ஒரு திருப்பத்தில் நுழைந்து வந்திருக்கிறாள். அவளிடம் போய்த் தன் பிரச்சினைகளைச் சொல்ல வெளிக்கிட்டால், உஷா இந்திய பெண்களுக்கெதிரான ஆண்களின் அடக்கு முறைத்தனம் பற்றிப் பிரசங்கம் வைக்கத் தொடங்கிவிடுவாள்.

இலட்சமி தனது நீர் கணத்த கண்களுடன் உஷாவைப் பார்த்தாள். இருவரும் எம்.ஏ

பட்டம் பெற்றவர்கள். கிட்டத்தட்ட ஒரே விதமான கலாசாரத்திலிருந்து வந்தவர்கள்.

உஷா,சட்டென்று இலட்சமியை அணைத்து முத்துமிட்டபடி, “ஜ விஷ் யு ஆல் த பெஸ்ட்.. எல்லாம் சரியாய் நடக்கும். கவலைப்படாதே”.

இலட்சமி, அவளின் அன்பன் நாராயணன் பற்றிச் சொன்னபோது, “எதற்கும் கவனமாக இரு இலட்சமி” என்று புத்திமதி சொன்னாள்.

“உஷா, நீ கல்யாணம் செய்துகொண்ட இந்தியனுக்கும் உனக்கும் சரிவராவிட்டால் எல்லா ஆண்களும் அப்படித்தான் என்று நினைக்காதே” இலட்சமி பதட்டத்துடன் சொன்னாள்.

“ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் பார்ப்பதில்லையா?” உஷா பெருமுச்ச விட்டாள். இருபத்தியெட்டு வயதில் வாழா வெட்டியான துயரம் முகத்தில் தெரிந்தது.

காப்பியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, ஆபிஸ் பக்கம் நகர்ந்தாள் உஷா. அவளது அழகை ரசித்துக் கொண்டு அவளுடன் வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டியவனுடன் ஒத்துப்போகாமல் பிரிந்த துயர் அவளிடம் ஓட்டிக்கிடக்கிறது. ஆபிஸில் இன்னும் ஜனநட மாட்டம் கூடவில்லை.

“எங்கள் இந்து மதக் கலாசாரத்தில் உள்ள மனித நேயத்துக்கெதிரான சாதி, மத, இன, வர்க்கக் கொடுமைகளுக்கு எதிராகத்தானே புத்த மதமும், ஜஜனமும் சீக்கிய மதங்களும் இந்தியாவிற் தோன்றின?. உலகத்திலேயே பெரிய நாடுகளிலொன்றான், சீனாவிலும், அதற்குப் பக்கத்து நாடான ஜப்பானிலும், ஏன் உலகின் பல பாகங்களிலும் புத்தமதம் இன்று வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்குக் காரணம், இந்து சமயம் தூக்கிப் பிடிக்கும் தீண்டாத்தன்மை, பெண்ணடிமைத் தனம், போன்றவைதான் காரணமென்று தெரிய வில்லையா?” உஷாவின் பல தர்க்கங்களிலும் இவை ஒரு சில.

உஷா தனது எதிர்காலம் பற்றி எத்தனையோ கற்பனைகளை வளர்த்துக் கொண்டவள். கல்யாணமாகி இரண்டாம் வருடம் வீங்கிய கண்களுடன் ஆபிசுக்க வந்த போது இலட்சமி திடுக்கிட்டு விட்டாள்.

“இதெல்லாம் கல்யாண வாழ்க்கையில் சர்வசாதாரணம் என்று அம்மா சொல்கிறாள். கணவனின் அன்புச் சேட்டைகளால் சிவக்க வேண்டிய அவள் கண்ம் அவனது கொடுமையான தாக்குதலால் கறுத்துப் போயிருந்தது.

இலட்சமிக்கு யோசனை பிடித்துக் கொண்டது. “நாராயணன் இப்படி இருக்க மாட்டான்..” அவள் அவசரமாகச் சொன்னாள்.

அவனை இரண்டு வருடங்களுக்கு முன், ஒரு இன்போர்மேஷன் டெக்னோலோஜி ட்ரெயினிங் ஒன்றில் இலட்சமி சந்தித்தாள்.

மும்பாயிலிருந்து, தனது மேற்படிப்புக்காக வண்டன் வந்திருப்பதாகச் சொன்னான். அவனது அடக்கமான குணம், அழகான தோற்றும், பெண்களைக் கவருமாக நடத்தும் தன்மை என்பன இலட்சமியை அவனுடன் பேசிப் பழக உந்துதலான காரணிகளாக அமைந்தன.

ஒரு கிழமை ட்ரெயினிங் முடியவிட்டு அவர்கள் பிரிந்தபோது, சம்பிரதாயமாகத் தங்கள் விசிட்டிங் கார்ட்டுகளைப் பரிமாறிக் கொண்டார்கள். அதற்குமேல் அவனிடமிருந்து ஏதும் மேலதிக தொடர்பு வரும் என்று அவள் நினைக்கவில்லை.

அதன் பல மாதங்களின் பின் வண்டன் சவுத் பாங் என்ற இடத்திலுள்ள நாஷனல் பிலிம் தியேட்டரில் இந்தியப் படவிழா நடந்தபோது, இலட்சமி அவனின் மாமாவுடன் மிராள் சென் என்ற இந்திய முற்போக்கு டைரக்டரின் படம் பார்க்கச் சென்றாள்.

நாராயணன் ஒரு ஆங்கிலச் சினேகிதனுடன் படத்திற்கு வந்திருந்தான். இருவரும் ஹலோ சொல்லிக் கொண்டார்கள். இலட்சமியின் மாமா ஏதோ வாங்க நகர்ந்தபோது, “உங்கள் பார்ட்னரா?” என்று அவன் தயக்கத்துடன் தொடங்கினான். அவன் குரலில் ஏராற்றும் தொனித்தது. அவள் வாய்விட்டுச் சிரித்து விட்டாள். “அவர் எனது மாமா, ...அம்மாவின் கடைசித் தம்பி... அவருக்கும் என்னைப்போல் முற்போக்கான படங்கள் பார்க்கப் பிடிக்கும்” அவள் சிரித்துபடி சொன்னாள். அவன் முகத்தில் மலர்ச்சி.

“அப்படி நினைத்தற்கு மன்னிக்கவும்” அவன் கண்கள் இவள் முகத்தில் மேய்ந்தன.

அடுத்த நாள் அவன் போன பண்ணினான். இவள் மரியாதைக்காக, “இன்னொருதரம் சுவத் பாங் தியேட்டரில் சந்திப்போம்” என்றாள்.

ஏன் ஒரேயிடத்தில் சந்திக்கவேண்டும்?..அவன் தர்மசங்கடப்படுவது அவனுக்குப் புரிந்தது. அவள் சில வினாடிகள் மௌனமானாள்.

“அல்பேர்ட் ஹாலில் இந்தியன் மியுசிக் புரோக்ராம் ஒன்றிருக்கிறது....” அவன் தயங்கி னான். நீ என்னுடன் சங்கீதம் கேட்க வந்தால்

மிகவும் சந்தோசப்படுவேன் என்று அவன் தன் மனதுக்குள் சொல்வது இவனுக்குப் புரிந்தது.

“சரி, நான் உங்களை கென்சிங்டன் ஸ்ரேசனில் நாளைக்குப் பின்னேரம் சந்திக்கி றேன்... டிக்கட் எடுத்து வையுங்கள்” அவள், நிதானமாக, துணிவாகச் சொல்லி அவனின் தர்மசங்கடத்தைப் போக்கினான்.

அவள் வண்டனிற் பிறந்து வளர்ந்தவள். பலதரப்பட்ட கலாசாரப் பின்னணியுள்ள வர்களுடன் படித்தவள், பழகுபவள், வேலை செய்பவள். நல்லவர் கெட்டவர்களை ஓரளவு அடையாளம் கண்டுபிடிக்கத் தெரிந்தவள். ஒரு கிழமை ட்ரெயினிங் நடந்த காலத்தில் அவனுடன் பல தடவைகள் பல மாணவர்களுடன் சேர்ந்து சாபபிடிட்டிருக்கிறாள். ட்ரெயினிங் முடிந்த பின்னேரங்களில் அவர்கள் தங்கியிருந்த ஹோட்டேல் லாபியிலிந்து கொண்டு மனிக்கணக்காகப் பலதையும் பற்றிப் பேசி இருக்கிறார்கள். வெளியுலகம் பற்றிய அவனின் முற்போக்குக் கருத்துக்கள் பிடித்துக் கொண்டன. இந்திய சுதந்திரப் போராட்தத்தில் அவனின் தாத்தா சிறைக்குப் போன கதை சொன்னான். பலதரப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களைப் படித்திருப்பது அவனின் பேச்சிலிருந்து புரிபட்டது.

பிரித்தானிய எழுத்தாளர் தோமஸ் ஹார்டியின் படைப்புக்கள் தனக்குப் பிடிக்கும் என்று சொன்னான். அவனுக்குப் பிடித்த கிளாசிக்கல் எழுத்தாளர்களில் தோமஸ் ஹார்டியும் ஒருத்தர் என்பதை இலட்சமி அவனுக்குச் சொல்லவில்லை. இருவருக்குமள்ள இலக்கிய ரசனையுடன் வேறு எத்தனையோ விடயங்களால் அவனை அவனுக்குப் பிடித்துவிட்டது. இதுவரையும் தனது திருமணவிடயத்தை ஏதோ காரணங்களால் ஒத்திப் போட்டவருக்கு அவனைப் பார்த்ததும் தனது எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.

அவனைத் தெரிந்து அளவில், அவன் ஒரு நல்ல மனிதன் என்பதை அவள் உணர்வாள். அவனைச் சந்தித்து இந்திய இசையை ரசிக்க அவள் தயங்கவில்லை

அப்போது வண்டனில் வசந்தகாலம். அவள் கென்சிங்டன் ஸ்ரேசனில் திறங்கிய போது, அவன், இவள் வருகையைப் பார்த்து, பரபரப்புன் குட்டிபோட்ட பூனை மாதிரி அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவன் வருவதை அவன் கவனிக்கவில்லை. தூரத்தில் நின்றபடி அவனையுற்று நோக்கி னாள். அவன் கிட்டத்தட்ட ஆறுடி உயரமுள்ள உயர்ந்த தோற்றமுடையவன். சாதாரண இந்தியர்களைவிட உயரமாக. மிகவும் கம்பீரமாகத் தெரிந்தான்.

அன்று அவர்கள் இந்திய கலை நிகழ்ச்சிக்குப் போயிருந்தார்கள் அவன் தனது வாழ்நாள் முழுதும் ரசிக்கும், வீணை, புல்லாங்குமல் இசைகள் தேனாக அவன் மனதில் பாய்ந்தது. அதற்குக் காரணம் இசை மட்டுமல்ல. அவனருகில் இருப்பவனும்தான் என அறிந்து கொள்ள அவன் தயங்கவில்லை.

“நான் ஒரு இந்துமதத்தைச் சேர்ந்த இந்தியன்.. ஆனால் நாத்திகவாதி..” அவன் அவர்கள் ஒன்றாக ட்ரெயினிங் எடுத்த காலத்தில் சாப்பாட்டு மேசையில் வைத்துச் சொன்னபோது அவன் அதைப் பெரிதாக எடுக்கவில்லை.

“அவன் பெயர் நாராயணனா, அவன் ஒரு பார்ப்பனியனாக இருக்கலாம்... அந்த ஆயிய பரம்பரைதானே இந்தியாவில் இத்தனை பிரிவுகளையும் உண்டாக்கி வைத்து இலாபம் அடிக்கிறது.” உஷா அவனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதும் இப்படித்தான் வெடித்தான்.

“இவர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்து, அங்கிருந்த ஆதிக்குடிகளைத் தங்கள் அடிமை களாக வைத்திருக்க வர்ணாசிரமத்தை யுண்டாக்கினார்கள், ஆண்கள் கடவுளின் அம்சங்கள், அவர்களின் தேவைக்குக் கடவுள் பெண்களைப் படைத்திருக்கிறார். என்ற மனுதர்ம சாத்திரத்தை எழுதிப் பெண்களை அடிமைகள் மாதிரி நடத்துபவர்கள்” கணவனிடம் அடிப்பட்ட தனது கண்ணத்தைத் தடவிக்கொண்டு உஷா வெடித்தான்.

தனது காதலுக்கும் மனுதர்ம சாஸ்திரத்திற்கும் முடிச்சுப்போடும் உஷாவைக் குழப்பத்துடன் பார்த்தாள் இலட்சமி. உஷா இலட்சமியைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தாள் எந்தக் குழியில் போய் விழப்போகிறாய் என்ற பார்வையது.

“சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா என்றும் பெண் அடிமைத்தனத்துக்கும் எதிராக எழுதிய பாரதியும் ஒரு பார்ப்பனன்தான்” இலட்சமி பதிலுக்கு வாதாடினாள்.

“இந்தியக் கோயில் எதற்கும் போயிருக்கிறாயா?” உஷா கேட்டாள்.

“காதலுக்கும் கோயில்களுக்கும் என்ன

சம்பந்தம்?” இலட்சமியின் குழப்பம் அதிகரித்தது. காதல் என்பது இருவர் மனதில் ஆரம்பிப்பது, அதற்குக் கடவுள் சாட்சி உடனடி தோவையா? இந்திய மன்னை மிதிக்காதவள் இலட்சமி. இந்தியக் கோயில்கள் பற்றி உஷா கேட்டகேள்விகளுக்குத் தான் எந்தக் கோயிலுக்கும் போகவில்லை என்று தலையை யாட்டினாள்.

“கோயிலில் வைத்திருக்கும் கடவுள் சிலைகளைக் காட்டி இந்தப் பார்ப்பனிகள் பணம் கறக்கப் பார்ப்பார்கள். கடவுளே வியாபாரப் பொருளான நாட்டில், உண்மையான ஆத்மீக தேவைகளை நிறைவேற்ற இன்னொரு சமயம் வந்தாலும் ஆச்சரியமில்லை”. உஷா பேசிக்கொண்டேயிருந்தாள். அவள் ஸண்டன் மாதிரி இந்தியாவும் பரவாயில்லாத ஒரு ஒழுங்கான கட்டமைப்புடன் இருக்கவேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பது பேச்சிற் தெரிந்தது.

இந்தியக் கோயில்களில் பார்ப்பனியர் தொல்லை, கடவுளை மூலதனமாக்கிப் பிழைக்கிறார்கள் தெருக்களில் பிச்சைக்காரர் தொல்லை, அதுவும் வெளிநாட்டாரைக் கண்டால் அந்தத் தொல்லை ஆயிரம் மடங்கு” உஷா தன் உள்ள ஆத்திரத்தை எதிலேயோ காட்டிக் கொண்டிருந்தாள். இலட்சமிக்கு அன்றைக்கெல்லாம் வேலையோடவில்லை.

கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பின் ஸ்ராவ் கண்டினுக்குப் போனபோது மிஸ்டர் மூர்த்தி பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தார். “இந்தியாவில் நடக்கும் அரசியற் கூத்துகளைப் பார்த்தால் ஜனநாயகம் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் போலிருக்கிறது” என்றார். அவர் என்ன படிக்கிறார் என்று எட்டிப் பார்த்த போது அவர், இந்தியாவில் வாஜ்பாஜி அரசாங்கம் விழுந்தபின் நடக்கும் அரசியற் பிரச்சினை களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் என்று தெரிந்தது. “இந்தியாவில் கிரிமினல்களும் கள்ளுக் கடத்தற்காரர்களும் பாரானுமன்றத்தை ஆட்டிப் படைக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது... சே சே என்ன தரம் கெட்ட அரசியல்வாதிகள் “மிஸ்டர் மூர்த்தியின் அரசியல் பற்றிய விமர்சனத்தைச் கேட்காமல் இலட்சமி மெல்ல நழுவினாள். அரசியல் என்பது பொய்யும் வஞ்சகமும் கழுத்தறுப்புக்களும் நிறைந்த கேவலமான சதுரங்கம் என்று அவருக்குத் தெரியாதா? அந்த விளையாட்டு இந்தியாவிலும் மட்டுமா நடக்கிறது?

இலட்சமி தனது இடத்தில் அமர்ந்ததும்

அவளுடன் வேலை செய்யும் நைஜீரிய நாட்டைச் சேர்ந்த நிகோவி இலட்சமியைப் பார்த்துக் குறும்பாகச் சிரித்தாள். உனது அன்பன் போன் பண்ணினார், நீ சாப்பிடப் போயிருக்கிறாய் என்று சொன்னேன்.

இலட்சமி நன்றியுடன் நிகோவி யைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்தாள்.

நாராயணனுக்கு என்ன மறுமொழி சொல்வது?

அவன் இன்னொருதரம் மீண்டும் போன் பண்ணப்போகிறான், இவளிடமிருந்து இனிய செய்தியைக் கேட்கத் தவிப்பான். அவனுக்கு என்ன சொல்ல? அம்மா அழுது புலம்பியதைச் சொல்வதா, அப்பா ஆத்திரத்தில் உறுமிக் கொட்டிய வார்த்தைகளைச் சொல்லவா?

மாமா சொன்ன அன்பான் அறிவுரை களைச் சொல்வதா, பாட்டின் தத்துவப் பேச்சுக்களை, அத்துடன் பாட்டியின் கெஞ்சல் களைப் பற்றிச் சொல்லவா?

இலட்சமி வேலையில் கவனம் செலுத்தாமல் தர்மசங்கடத்துடன் தவிப்பதை அடுத்த மேசையிலிருக்கும் நிகோவி கவனித்து இலட்சமிக்குத் தெரியும்.

நிகோவி ஒரு அழகிய கறுப்புப்பெண். அவளின் கண்கள் கவிதை பிறக்கப் பண்ணக் கூடிய கவர்ச்சியானவை. அந்தக் கவர்ச்சியில் அவர்களின் ஆபிஸ் மனேஜர் டேவிட் ஹமில்டன் தலைக்கூரை விழுந்து விட்டார். நிகோவியும், டேவிட்டும், நிறத்தால், மொழியால், நிலத்தால் வேறு துருவமானவர்கள். காதலால் ஒன்று பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இருவருடங்களுக்கு முன் திருமணமானது. நிகோவி இப்போது நான்குமாதக் கர்ப்பினி. டேவிட் தனது காதல் மனைவியைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பூவொரு தட்டும் பொன்னொரு தட்டுமாகப் பார்த்துக்கொள்கிறார். இரண்டு கலாச்சாரத்தின் அத்தனை வேறுபாடுகளும், ஒருமித்த காதலில் ஒன்றாகச் சங்கமித்திருக்கிறது.

அவள் சிந்தனை சிறகடித்தபோது டெலிபோன் மனியடிக்கிறது.

அவள் மனம் படபடக்கிறது. அவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது? அவன் குரலைக் கேட்டதும் அழுதுவிடுவாள் போலிருந்தது.

“மகளே, எங்கட சாதி, குல கோத்திரத்தில உள்ள ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளை கிடைக்கும்” தகப்பனின் அழுத்தமான குரல் அவளின் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

அவளின் இளமைக்காலம் தொடக்கம்,

அவளது பெற்றோர்கள், அவள் எப்படியும் ஒரு இந்துமதத்தைச் சேர்ந்தவனைக் கல்யாணம் செய்யவேண்டும் என்பதை நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் அவளுக்குச் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். அவளும் அவர்களின் எதிர்பார்ப்புக்களை மதித்து வளர்ந்தவள். அவளுடைய உறவினர்களில் ஒருசிலரும், சினேகிதர்களிற் பலரும் தமிழர்ல்லாதவர்களைத் திருமணம் செய்துகொண்டபோது அவளின் தாய்தகப்பன, இலட்சமியும் அப்படியேதும் செய்துவிடக் கூடாது என்ற பயத்துடன் இலட்சமிக்குப் பல புத்திமதிகளைச் சொன்னார்கள்.

அவள் அவர்களை மதித்தவள். அவர்களின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு எதிராகத் தான் ஒன்றும் செய்யமாட்டேன் என்று தனக்குள் சங்கற்பம் செய்துகொண்டவள். இன்று அவள் தங்களது எதிர்பார்ப்புகளைக் குப்பையிற் தூக்கியெறிந்து விட்டதாகக் குறுமுகிறார்கள்.

அவள் தாணாரு தமிழனை அத்துடன் இந்து மதத்தவனை விரும்புவதாக அவள் சொன்னதும் அவர்கள் சந்தோசப்பட்டார்கள். அவன் யாழ்பாணத்தில் எந்த ஊர் என்று அவர்கள் கேட்க, அவன் ஒரு இந்தியன் என்று இவள் சொல்ல, “ஜயயேயா ஒரு வடக்கத்தியானா?” என்று இருவரும் ஒரேயடியாக அலறியபோது அவள் திடுக்கிட்டாள்.

அன்று அவர்களின் வீட்டில், அம்மாவும் பாட்டியும் சமையலறையில் வேலையாக இருந்தார்கள். பாயாசத்திற்கு இனிப்பு கூடி விட்டது என்று பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பாவும் மாமாவும் விஸ்கி போட்ட உற்சாகத்தில், தமிழ்நாட்டில் நடக்கும் அரசியல் கூத்துக்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு தமிழ் ஆடிட்டருக்கு முதலமைச்சரும் அவரது உடன்பிறவாச் சகோதரியும் கொடுத்த “செருப்படிப் பூசையைப்” பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தமிழன் இவ்வளவு தாழ்வுணர்ச்சி கொண்டன் என்பதை நினைக்க வெட்கமாக விருக்கிறது என்று மாமா பெருமுச்ச விட்டார். அந்த நேரம், இலட்சமி, அப்பா, தாத்தா, மாமா என்று மூவரையும் பார்த்து ஏதோ சொல்ல வெளிக்கிட்டாள்.

அவளின் குரலில் தொனித்த சீரியஸ்னெஸ்

அவர்களின் பேச்சை நிறுத்தியது. என்ன சொல்லப் போகிறான் என்பது போல் அவளைப் பார்த்தனர்.

“நானும் சிலவேளை சென்னையில் போய் செற்றிலாகி விட வேண்டுமென்று நினைக் கிறேன்” அவள் மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னாள்.

அவர்கள் இவள் சொல்வதைப் புரியாமலோ புரிந்து கொள்ள விருப்பமில்லமலோ கொஞ்ச நேரம் பேசாமலிருந்தார்கள். அவளது பாட்டியார் சத்திய சாயிபாபா பக்கை. அடிக்கடி புட்டபுத்திக்குப் போவள். தனது பேத்தியாரையும் தனது பக்தி மார்க்கத்துக்கு இழுக்கும் பணியில் கவனமாக இருப்பவள்.

மாமா நேரடியாகக் கேட்டார், “மற்றாஸ் பையனில் காதலா?” அவர் அப்படிக் கேட்டதும் அவள் சந்தோசத்துடன் தனது காதலைப் பற்றிச் சொன்னாள். சமயலறைக்குள் இருந்த பாட்டியும் அம்மாவும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்பா நரசிம்ம அவதாரம் எடுத்தார்.

விஜ

ய்

யா

மூ

கீ

ரு

ந
ம்
றி

நான் சும்மா திருக்கிறேன்
நான் சும்மா திருப்பதற்காக
நன்றி சொல்வது உனது கடமையாயிருக்கின்றது

நான் சும்மா திருப்பதால் நீ செய்வதற்க்குரிய
பண்ணியும் தீடுமும் அவகாசமும் உனகாகவிருக்கின்றது
எனக்கானதும் உனக்கானதாகவே
நான் செய்யாதிருப்பதால் நீ செய்கிறாய், செய்

உன்னை தாழ்த்தாமலும் உயர்த்தாமலும்
அமிழ்த்தாமலும் அழிக்காமலும்
உன் பண்ணையமறைக்காமல் வஞ்சித்து
குழிப்பிற்கொனும் கெடுக்காமல்
அபிப்பிராய ஆடுலோசனைகளால் குழப்பாமல்
தீடையூரின்றி தீடைஞ்சலின்றி,
சேறுப்பு திருப்படிப்பு
எனவேதும் செய்யாது நான் சும்மா திருந்து
நீ செய்வதை பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால்
நீ நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றாய்

நேற்று வரைக்கும் செய்தலைக்காக மட்டுமே
நன்றி சொல்க் கொண்டிருந்தாய்
தீண்டிருந்துநீ
செய்யாதலைக்கும் நன்றி சொல்ல பழக்க்கொள்.

ச.கருணாநிதி, விராண்ஸ்

“வடக்கத்தியானா?” ஒருமித்த குரலில் அவர்கள் ஆச்சரியம் அலற்றாக வெளிப் பட்டது.

“இந்தியரைப் பற்றி உனக்குத் தெரியுமா? அப்பா கேள்வி கேட்டார்.

“அவர்கள் தங்கள் வீட்டுக்கு வரும் மருமகளைச் சரியாக நடத்த மாட்டார்கள்” பாட்டி விமினார்.

தாத்தா ஒரு நாத்திகர் ஆனால் பாட்டியோ ஒரு பெரிய சாயிபாபா பக்கதை. அவர் அவளது சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை. ஐப்பது வருட சுதந்திர சீவியம் அவர் ஸைப்ரரிக்குப் போக, அவள் பஜனைக்குப் போவாள்.

“நாராயணன்...” தனது காதலவனைப் பற்றிய விபரத்தைச் சொல்ல வாயெடுத்த இலட்சமியை, நாராயணனோ நரசிம்மனோ, அதெல்லாம் உனக்குச் சரிவராது. அப்பாவின் குரல் கோபத்திலும், விள்கி வெறியிலும் தள்ளாடியது.

அம்மாவின் முகத்தில், மழைக்காக இருண்ட மேகத்தின் நிழல்கள். தாயின் பேதை மனம் மகளின் நல்வாழ்க்கைக்குப் பிரார்த்தித்தது. மகனுக்குக் கொடுத்த சுதந்திரத்தை இப்படியா துஷ்பிரயோகம் செய்வது?

அவர்களின் சொந்தக்காரப் பெண்ணோ ருத்தி ஒரு வெள்ளையினத்தவனைச் செய்து இருவருடங்களில் விவாகரத்து செய்து கொண்டாள். அதைக் கண்ட தாய், “இலட்சமி ஒரு நாளும் வெள்ளையனைச் செய்யாதே” என்று மகளிடம் கெஞ்சினாள்.

ஒன்றை விட்ட மாமா ஒருத்தர், கலப்பு நிறத்தில் பிறந்த பெண்ணைச் செய்தபோது அந்தக் கல்யாணத்துக்குத் தங்கள் வீட்டிலிருந்து யாரும் போகக் கூடாது என்ற அப்பா தடையுத்தரவு போட்டு விட்டார்.

கல்யாணம் முடிந்து சில நாட்களில் அப்பாவுக்குத் தெரியாமல், இலட்சமி தனது தம்பி பாரதியையும் தாயையும் கூட்டிக்கொண்டு சென்று புது மணத் தம்பதிகளுக்குப் பரிசு கொடுத்து விட்டு வந்தார்கள்.

தம்பி பாரதி இப்போது அமெரிக்காவில் வாழ்கிறான். ஸ்பானிஸ் மொழி படிப்பதாகச் சொன்னான் ஸ்பானியப் பெண்ணைக் காதலிக்கிறான் போலும். தாய் தகப்பனுக்குத் தெரிய வரும்போது வீட்டிற் பெரிய திருவிழாவை எதிர்பார்க்கலாம்.

டெலிபோன் அடிக்கிறது. “ஐயையோ அது நாராயணனா?”

இல்லை, அவளின் மாமா பேசினார். அவளிடம் நெருக்கமாகப் பேசும் பழகும் ஒரேயொரு பிறவியது.

அவள் ஸண்டனிற் பிறந்து வளர்ந்தவள், “வடக்கத்தியான்” என்ற பதத்திற்குள் அடங்கிக் கிடக்கும் பல அர்த்தங்களைப் புரியாதவள். அவளின் தாய்தகப்பன், இலங்கையின் வடக்குப் பகுதியிலிருந்து வந்தவர்கள். அவர்கள் ஏன் வடக்கத்தியான் என்று “இந்தியனை” அழைக்கிறார்கள் என்று விளக்கத்தை, இலட்சமி தகது மாமாவிடம் கேட்டாள்.

“இந்தத் தலைமுறை மிகவும் ஒடுங்கிய பிரதேச வாழ்க்கைக்குள் தங்கள் சிந்தனைகளை ஒடுக்கிக் கொண்டவர்கள். அவர்களுக்குத் தங்களை நெருங்கியவர்களைத் தவிர யாரையும் பிடிக்காது. தமிழர் விடுதலை என்று பேசுவார்கள் ஆனால் அடுத்த பிரதேசத் தமிழரை மதிக்கமாட்டார்கள். அந்த அளவு பிரதேச வெறி பிடித்தவர்கள். இன்று புலம் பெயர்ந்து பல நாடுகளில் வாழ்கிறார்கள், ஆனால் தங்களுக்குள்ளேயே எல்லாத் தொடர்புகளையும் உறவுகளையும் வைத்துக் கொள்வார்கள். மற்ற இனத்தைப் பற்றியோ, கலாசாரம் பற்றியோ அறிந்து கொள்ள அவர்களுக்குத் தேவையுமில்லை. அக்கறையுமில்லை” மாமா பிரசங்கம் செய்தார்.

“மாமா ஜ லவ் நாராயணன்” இலட்சமி குழந்தைபோற் தேம்பினாள். இருபத்தியெட்டு வயதுப் பெண் முப்பத்தைந்து மாமாவிடம் ஆதரவு தேடியது.

“உன்னுடைய பிரச்சினையை நான் முழுக்க முழுக்கப் புரிந்திருக்கிறேன்” மாமா நேர்மையானவன். ஸண்டனிற் படித்தவன். பரந்த உலகத்துப் பரிமாணங்களை அலசத் தெரிந்தவன்.

“இலட்சமி, நீ ஸண்டனிற் பிறந்தவள், உலகத்தை ஓரளவு உனரத் தெரிந்து கொண்டவள்....” மாமா என்ன சொல்ல வருகிறார்?

“ஸண்டனிற் பிறந்து வளர்ந்த பலர் தங்களுக்குத் தெரியாத கலாசாரத்துக்குள் நுழையும்போது வரும் பிரச்சினைகளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதிலும், இந்தியாவுக்கப் போய்த் திருமணம் செய்து கொண்ட எத்தனையோ கல்யாணங்கள் விவாகரத்தில் முடிந்திருக்கின்றன....”

அவள் இடை மறித்தாள். “விவாகரத்து என்பது எந்த விதமான கல்யாணத்திலும்

வரும்.. நாராயணன் நல்லவர். நான் அவரை விரும்புகிறேன்.. நம்புகிறேன்”

“ஆரம்பத்தில் எல்லாம் கவர்ச்சியாகத் தானிருக்கும்...” பேசிக் கொண்டிருந்த மாமாவை இன்னொரு தரம் இடைமறித்தாள் இலட்சமி. “மாமா நீங்களுமா என்னைச் சிறு பிள்ளை மாதிரி நடத்துகிற்றார்கள்?” அவள் ஆத்திரத்துடன் கேட்டாள்.

“இலட்சமி நான் உனது தகப்பன்போல் குறுகிய வட்டத்திற்குள் உலகத்தைப் பார்க்கவில்லை. வண்டனிற் பிறந்து வளர்ந்த உனக்கும் இந்தியாவிற் பிறந்து வளர்ந்த உன்னுடைய அன்பனுக்கும் அறிவுரீதியாக ஏத்தனையோ ஒற்றுமைகள் இருந்தாலும், கலாசாரத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் பெண்கள் வாழவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கும் இந்தியாவில் நீ செட்டிலாக முடியுமா என்பதைக் கவனமாக யோசி” மாமாவுடன் தொடர்ந்து பேச அவள் விரும்பவில்லை.. அனுதாப மாகவும் அறிவுரையாகவும் பல கோணங்களில் அவளின் எதிர்கால வாழ்க்கையை அவர்கள் எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள்.

அவளின் சினேகிதி உஷாவின் திருமண வாழ்க்கையைப் பற்றிய சிந்தனைகள் இலட்சமியின் மனதில் தொடர்கின்றன.

“அவரின் சேவகி போலத்தான் என்னை நடத்தினார். இருவரும் உத்தியோகம் பார்க்கி றோம். ஆனால் பின்னேரம் வீட்டுக்கு வந்ததும், அவர் ஏதோ பெரியமனிதன் மாதிரி எனது பணிவிடைக்குக் காத்திருப்பார். நானும்தான் வெளியிற் போய் வேலை செய்கிறேன் என்ற அனுதாபமே இல்லை. ஏதும் உதவி செய்யுங்கள் என்று கேட்டால், சிலவேளைகளில் வீட்டுவேலைகள் பெண் களின் கடமை என்பார். அதற்கும் மேலாக நான் ஏதும் முன்னுட்தால் பொத்தடி வாயை, என்ன வெளியிற் போய் உழைக்கிறாய் என்ற கர்வமா என்று சண்டை பிடித்துவிட்டு கன்னத்தில் இரண்டு தருவார்.” உஷாவின் அழுகை ஞாபகம் வருகிறது.

“உனது பெற்றோர் என்ன சொன்னார்கள்?” இலட்சமியிடம் அவளின் அன்பன் ஆரவத்துடன் கேட்டான். அவன் குரலில் நம்பிக்கை. எதிர்காலக் கனவுகளின் பிரதிபலிப்பு. அவனுக்கு அழுகை வந்தது. தாய் தகப்பனின் கட்டளைக்காகத் தன் காதலைத் தறக்க முடியுமா?

இவனை மறந்து விட்ட தாய்தகப்பனுக்காக இன்னொருத்தனைத் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழ்க்கை முழுதும் மனதில்

குமைந்து கொண்டு அவளால் வாழ முடியுமா?

“இல்லை.. அவர்களுக்கு இன்னும் எங்கள் விடயம் பற்றிச் சொல்லவில்லை” மனதறிந்து பொய் சொன்னாள் இலட்சமி. உண்மையைச் சொல்லவிட்டு அதனால் வரும் மாற்றங்களை அவளாற் தாங்கமுடியாதிருந்தது.

“சீக்கிரம் பேச இலட்சமி.. நான் இன்று எனது தாய்தகப்பனுடன் இதுபற்றிப் பேசப் போகப் போகிறேன்.” அவன் நம்பிக்கை யுடன் சொன்னான்.

இலட்சமி டெவிபோனை வைத்ததும், “என் உன்னுடைய லவ்வரா உள்ளிக் கொட்டுகிறார்?” உஷா குறும்புடன் கேட்டாள். ஆமாம் என்பதுபோல் தலையாட்டினாள் இலட்சமி.

“எவ்வளவு வரதட்சணை கேட்கிறார்?” உஷா கிண்டலாகக் கேட்டாள்.

இலட்சமி கோபத்துடன் தனது சினேகிதியை முறைத்துப் பார்த்தாள். வரதட்சணையா? இலட்சமி கைநிறைய உழைக்கும் ஒரு பெரிய உத்தியோகத்தர், யார் தயவிலும் வாழவேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் இல்லாதவள். யாரையும் விலை கொடுத்து மாப்பிள்ளையாய் வாங்கும் நியதி அவனுக்குக் கிடையாது.

“என் இலட்சமி முறைக்கிறாய்? ஆரம்பத்தில் இதெல்லாம், ஒரு அப்பழக கற்ற காதற்கதை போலத்தான் தோன்றும், இந்தியாவில் ஒரு வருடத்திற்கு ஜயாயிரத் துக்கு மேற்பட்ட பெண்கள் வரதட்சணக் கொடுமையால் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள்.” உஷாவின் வரதட்சணை பற்றிய பேச்சுக்கு ஒன்றும் பேசாமல் மௌனமாகவிருந்தாள் இலட்சமி.

இலட்சமி மிகவும் குழம்பிப் போயிருந்தாள். வீட்டுக்குச் செல்லத் தர்ம சங்கமாகவிருந்தது. அவனுக்கு இருபத்தியெட்டு வயது. அவள் தனது பெற்றோரின் அனுமதிக்குக் காத்திருக்கும் பதினாறு வயதுப் பெண்ணல்ல. ஆனாலும் அவளைப் பாலுாட்டித் தாலாட்டிய தாய் தகப்பனைத் துயர் படுத்த அவள் விரும்பவில்லை.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும் ஏதோ துக்கமான விடயம் நடந்த இடம்போல் சூனியமாகவிருந்தது. அப்பா தனது அறையில் முடங்கிக் கிடந்தார். அம்மா வழக்கம்போல் சமயலறைக்குள் தனுசமாகவிருந்தாள். இலட்சமியும் தனது அறைக்குள் ஒதுங்கிக்கொண்டாள். சாப்பிட மனம் வரவில்லை.

தனது அஸ்புக்குரியவனுடன் சேர்ந்து கொண்டு எங்காவது ஒடிவிடவேண்டும் போலிருந்தது.

“என்ன உண்ணா விரதப் போராட்டமா?” அம்மா அறைவாசலில் நின்று கேட்டாள். இலட்சமி அம்மாவுக்குப் பதில் சொல்லாமல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். தாய் வந்து மகளின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தாள். அவள் பெருமுச்சவிடுவது கெட்டது.

“இலட்சமி உனக்கு இருபத்தியெட்டு வயது. நீ நன்றாகப் படித்தபெண். பொருளாதார ரதியாக, எங்களிற் தங்கியிருக்கவேண்டிய எந்த நிலையும் உனக்கில்லை”.

தாயின் குரலில் இழையோடிய தாங்க முடியாத சோகம் இலட்சமியை அழப் பண்ணியது.

“மகளே, நாங்கள் இலங்கைத் தமிழர்கள். எங்களுக்கு என்ன பிள்ளை பிறக்கிறது என்பது பற்றிப் பெரிதாக அலட்டிக்கொள்ளாத சமுதாயம் எங்களுடையது. ஆனோ பெண்ணோ இறைவன் கொடுத்த கொடை என்று தாலாட்டிப் பாராட்டி வளர்ப்பது எங்களது கலாசாரம். ஆனால் இந்தியாவில் அப்படியில்லை. ஆண்குழந்தையைப் பெற்றுக் கொடுப்பது மிக முக்கியம் என்ற தங்கள் வீட்டுக்கு வந்த மருக்களிடம் எதிர்பார்ப்பார்கள்” அம்மா பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

“நீ பிறந்தபோது, நீ பெண்குழந்தை என்ற நாங்கள் துக்கப்படவில்லை... ஆனால் இந்தியாவில், ஒரு பெண் ஆண்வாரிசைப் பெற்றுக் கொடுக்காவிட்டால் அவளைப் படாத பாடு படுத்துவார்கள் என்று படித்திருக்கிறேன், நீ எனது ஒரேயொரு பெண், எல்லாத் தாய்கள்போல நான் உனது சந்தோசத்தில் அக்கறையாக இருக்கிறேன்”.

இலட்சமி தாயின் பேச்சை இடைநிறுத்தாமற் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

“சோமநாதர் மாமாவின் மகளுக்கு என்ன நடந்ததென்று தெரியுமா?” அம்மா தொடர்ந்தாள்.

அம்மா, இலட்சமிக்கு இதை ஏன் ஞாபகப்படுத்த நினைக்கிறாள் என்று தெரியும். சோமநாதரின் மகள் ஒரு டாக்டர். மிகவும் வசதியான குடும்பம். அவளுடன் படித்த ஒரு இந்திய டாக்டரைத் திருமணம் செய்துகொண்டு இந்தியா சென்றாள்.

நான்கு வருடங்களில் கையில் இரண்டு வயதுப் பெண்குழந்தையும் வயிற்றில் ஒரு குழந்தையுடனும் லண்டன் திரும்பி விட்டாள்.

காரணம் கேட்டால் அவள் யாருக்கும் எதுவும் சொல்லவில்லை.

ஆனால் விடயம் வெளியிற் கசியத் தொடங்கிவிட்டது. இவளது இரண்டாவது கர்ப்பத்தில் வளர்வது பெண்குழந்தை என்று தெரிந்ததும், குழந்தையைக் கருவிலேயே அழித்துவிடச் சொன்னார்களாம்!

டாக்டர்கள் உயிர்களைக் காப்பாற்றும் உத்தியோகம் செய்யவர்கள். அவள் தனது சிகிவைக் கொலை செய்ய மறுத்து விட்டு லண்டன் திரும்பிவிட்டாள். இப்போது அவன் இரண்டாம்தாரக் கல்யாணம் செய்து விட்டான்.

இலட்சமியின் எதிர்காலத்தை அம்மா ஏன் பயங்கரமானதாகக் கற்பனை செய்கிறாள்? இலட்சமியைப் பயப்படுத்தவா?

“மகளே, இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றின் கொலை செய்யப்பட்ட பெண்குழந்தைகள் கிட்டத்தட்ட ஆறு கோடிக்கு மேல் என்ற அறிக்கைகள் சொல்கின்றனவாம். உனது மாமாதான் எனக்குச் சொன்னான்.”

அம்மா பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள். தூரத்தில் ஏதோ ஒரு கோயிலில் மனி ஓலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆத்மீக உணர்வுகளுக்கு

நால் : அபேகம் (உருவகக் கதைகள்)

ஏசிரியர்: முதூர் முகைதீன்

வெளியீரு: முதூர் கலை கைக்கிய ஒன்றியம்

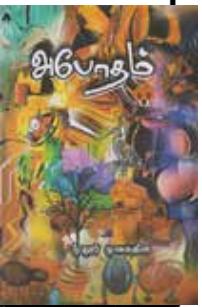
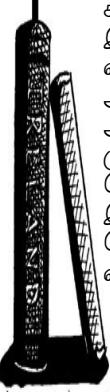
பதிப்பு : நவம்பர் 2016

விலை: ரூபா 250/-

பெரும்பாலும் கவிதைகள், கட்டுரைகள், புனைக்கதைகள் நூலுக்குப்பெற்று வெளிவரும் இக்காலக்ட்டத்தில் முதூர் முகைதீன் எழுதிய அபேதம் என்ற உருவகக் கதைகளின் தொகுப்பு நூல் வடிவில் வெளிவந்திருப்பது வித்தியாசமாகப்படுகிறது. இந் நூலில் 15 உருவகக் கதைகள் அடங்கியுள்ளன. உருவகக் கதைகளில் பெரும்பாலும் அ.றிஞன் களின் குறியீடுகளாகவும் அவைகளே கதைசொல்லிகளாகவும் இருக்கும். இக் கதைகள் ஏதாவது ஒரு செய்தியை வாசகனின் சிந்தனைக்கு விட்டுவிடும் ஆற்றல் கொண்டவை.

ஆசிரியரின் இந்த முயற்சி பாராட்டுக்கரியது.

தொடர்ந்தும் ஆசிரியர் இத்தகைய பல நால்களை வெளிக் கொணரவேண்டும் என வாழ்த்துகிறோம்.

முதலிடம் கொடுக்கும் இந்தியாவிலா
இதெல்லாம் நடக்கிறது?

“அம்மா என்ன வதைக்காத்ர்கள்.
உங்களது குறுகிய சிந்தனை என்னைத்
துக்கப்படுத்துகிறது. எல்லா மனிதர்களும்
கொடுமையானவர்களில்லை. உங்கள் மகள்
அப்படியான ஒருத்தனைத் தெரிவு செய்திருப்
பாள் என்ற நீங்கள் நினைப்பது எனது அறிவை
மட்டம் தட்டிப் பேசுவது போலிருக்கிறது.”

இலட்சுமியின் குரலில் அனல் வெடித்தது.

“மகளே, எல்லாம் தலைவிதிப்படிதான்
நடக்கும். உனது நல்வாழ்க்கைக்கு எனது
ஆசிரவாதம்” தாயின் கண்ணில் நீர் வழிந்து
கொண்டிருந்தது.

அடுத்த நாள் ஆபிசுக்குப் போனதும்,
உஷா இலட்சுமியின் முகத்தை ஆராய்ந்தாள்.

“அம்மா அப்பாவை எதிர்த்துக் கொண்டு
வடக்கத்தியானை - இந்தியனை ஏற்றுக்
கொள்வதாக முடிவு செய்து விட்டாயா?”
உஷா தயக்கத்துடன் கேட்டாள்.

உஷா ஒரு நாள் சொன்ன விடயம்
ஞாபகம் வருகிறது.

“பெற்றோர் பார்த்த சாதி சமய, உறவு.
பொருளாதார வசதி எல்லாம் படைத்தவனைச்
செய்தால் விவாகரத்து செய்ய அந்தப்
பிடிப்புக்கள் விடாது. குடும்பத்தினருக்காக,
பண்பாட்டுக்காக, கலாச்சாரத்திற்காக வாழ்
வெல்லாம் எங்களுக்குப் பிடிக்காதவனுடன்
கண்ணீருடன் மாரடிக்க வேண்டும்.

நாங்களாகப் பார்த்து யாரையும் செய்தால்,
அந்தத் திருமணம் சரிவராது என்ற கண்டால்
அதிலிருந்து வெளியேறுவது எங்களின்
பொறுப்பு. எதிர்காலம் எங்களுடையது
அதை இன்னொரு தரம் உஷாவுக்கு அவள்
சொன்னதை ஞாபகப் படுத்தவேண்டும்
போலிருக்கிறது.

“உஷா, வாழ்க்கை என்பது ஒரு சூதாட்டம்,
யார் வெல்வார்கள், யார் தோற்பார்கள் என்று
சொல்ல முடியாது. நான் தெரிவு செய்தவன்
நல்லவன், என்னை அன்புடன் பார்த்துக்
கொள்வான் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது.
அந்த நம்பிக்கையில் வாழ்க்கையைத்
தொடந்கப் போகிறேன். அதை நீ புரிந்து
கொள்வாய் என்று நம்புகிறேன்” இலட்சுமி
உறுதியான குரலிற் சொன்னாள்.

“ஆல் த பெஸ்ட்” உஷா அன்புடன் தனது
சினேகிதியைத் தழுவிக் கொண்டாள்.

(யாவும் கற்பனையே)

ஏதேனும் ஒரு சாலையில்

பேர் பேசிய யடியே

நீங்கிறது ஒரு வாழ்க்கை.

தன்மை நிராந்து

எஸ்வதுறியாது

கையேற்றும் ஒருவன்,

அடையாள் தொலைத்தீ

ஞான ரிச்கிய

அறிவாளி,

கோயில் வாசலில்

வெளியேறிய கடவுளாய்

நட்போர் கிருக்கும் குட்டியிலான்,

கிளக் கருவியோறு

கன்ற் குரவில் மாடு

கன்றை நுனைய்வன்,

ராஜுக்கழும்

மூந்தையுன்

கக நீட்டும் வண்ணினாருத்தி,

காலை கிழந்து

இன்றுகோல் கிளன்று

அலையும் ஒருவன்,

கீற்று ஓர்கறைக் கமிற்கறை

மிழுந்து நூர்ந்து கொண்டிருக்கும்

இந்த விரும் ஆற்றின்

நீர்ப் பயன்த்தில்,

சுருகை அசையும் ஈல்லாம்

நீர்ப்புறவின்றன.

அங்குவிடை

கீர்த்திரீந்து வாழும்

இயிரின் நீங் மிருங்குத்தை

கப்புவதைன்னவோ மிகக்

கடுங்கானது.!

கூட்டுக்கீருத்து
வாழ்ந்தவிலீ-ஃ-பி-ஃ-

வெளிநாட்டு மூர்வீரர்யன்

காலாபுஷணம்
கா.தியார்ஜன்

நனுக்கேணிக்கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரும், அவரது மனைவி கமலாம்பிகையும் வேறு இருவருமாக வசந்தியின் திருமண விடயமாகப் பேசுவதற்காக முறிப்புக் கிராமத்தை நோக்கிக் காரில் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

கார் முறிப்புக் குளக்கட்டுச் சந்தியை அடைந்தவுடன் கமலா கேட்டா ‘இஞ்சேருங்கோ ஒருக்கால் முறிப்புக் குளத் தைப் பார்த்துக் கொண்டு போவோமா’ என்று. எல்லோருமே அந்த யோசனையை ஏற்றுக் கொள்ளவே கார் குளத்தை நோக்கி ஒடத் தொடங்கியது. குழுமமுனை வீதியில் இருந்து கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில்தான் முறிப்புக்குளம் இருக்கிறது.

குளத்தைப் பார்த்தவுடன் ‘உதென்ன மூல்லைத்தீவுச் சமுத்திரம் போலையெல்லோ இருக்குது’ என்றா கமலா. ‘இப்பகுதியின் நெல் விவசாயத்துக்கு மிகவும் முக்கியமான குளம், சும்மா நாவுறுபடுத்த வேண்டாமென்று மாஸ்ரர் மனைவியைப் பார்த்துக் கூறினார்.

குளத்தில் நீர்க்காகங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் நீருக்குள் அமிழ்வதும் பின்னர் வெளியே வருவதுமாக இருந்தன. ‘நீர்க்காகம் நன்றாகச் சுழியோடுகின்றதே’ என்று கமலா ஆச்சரியப்பட்டார்.

அப்போது மாஸ்ரர் சொன்னார் ‘நீர்க்காகம் சுழியோடுத்தான் மீன்களைப் பிடித்துத் தின்னுவது வழக்கம்’ என்று. குளக்கரை மருத மரக்கிளைகளில் கொக்குகள் கூட்டம் கூட்டமாக அமர்ந்திருப்பது அழகான காட்சி யாக இருந்தது. விதம் விதமான பறவைகள் பறந்த வண்ணம் பாடித் திரிகின்றன.

தூரத்தில் மாடுகளும், குரங்குகளும் குளத்தில் விருப்பம் போல் நீர் குடித்து மகிழ்கின்றன. சிறுவர்களும், சிறுமியர்களும் குளத்தில் நீந்தி விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

மேற்சொன்ன காட்சி களையும், சமுத்திரம் போன்ற குளத்தையும் கண்டு ரசித்த மாஸ்ரர் கோஷ்டியினர் மீண்டும்

காரில் ஏறிப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். சிறிது தூரம் சென்றதும் காரை நிற்பாட்டிச் சிவநேசன் மாஸ்ரர் வீடு எது என்று விசாரித்து அறிந்து நேராகச் சிவநேசன் வீட்டில் போய் இறங்கினார்கள்.

சிவநேசனின் தகப்பன் செல்லையாவும், தாய் தங்கம்மாவும் இவர்களை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார்கள். மாலுக்குள் இருந்த வாங்கில் பாய் போட்டு, அவர்களை அமரச் செய்து சிற்றுண்டி, தேநீர் கொடுத்து உபசரித்தார்கள்.

ஊர்ப் புதினங்களைப் பேசிக் கொண்ட பின்னர் செல்லையா சொன்னார், ‘சாதகப் பொருத்தம் நன்றாக உள்ளது. பெண் பார்க்கும் வைபவத்தையும் முடித்துக் கொண்டு ஏனைய விடயங்களைக் கதைக்கலாம்’ என்று.

‘அடுத்த கிழமையாவிலை வாருங்கோவன் கணுக்கேணிக் கற்பக வினாயகர் கோவிலிலை மாப்பிளை, பொம்பிளை ஒருவரையொருவர் பார்க்கட்டும். அதற்குப் பிறகு மற்ற விடயங்களைப் பேசலாம்’ என்றார் கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்ரர்.

‘ஓம் அப்படிச் செய்யலாம்’ என்று செல்லையர் சொன்னார். ‘அப்ப நாங்கள் வரப்போறம்’ என்று கூறி மாஸ்ரர் கோஷ்டியினர் விடை பெற்றுச் சென்றுவிட்டார்கள்.

போகும் வழியில் கமலா மெதுவாகப் பேசுகைத் தொடங்கினா. ‘உவையள் முன் னேற்றும் குறைவு பாருங்கோ! இப்பவும் மன் வீட்டிலைதானே இருக்கினம்’ என்றா

கமலா. மாஸ்ரருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

'மனிசர் எல்லாரும் ஆரம்ப காலத்திலை குகைகளில் தானே வசித்தது, பின்னர் படிப் படியாகவே மன் வீடும், கல் வீடும் கட்டினார்கள் தேவையில்லாமல் கதைக்காதேங்கோ பட்ட தாரி ஆசிரியர் வேண்டாமென்றால் ஒரு விவசாயிக்குக் கட்டிவைப்பம் அப்பிடி விருப்பமா' என்று கேட்டார் மாஸ்ரர்.

ஒருவரும் அதற்குப் பிறகு ஒன்றும் பேசவில்லை. வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்த பின்னர் கமலாவும், அவவின் தங்கை சீதாவும் மந்திராலோசனை செய்து வசந்திக்குப் புத்தி மதிகள் கூறிக் கலியாண்த்தைக் குழப்பி விட்டார்கள்.

அதன் பின்னர் மாஸ்ரரின் கோரிக்கையின் பேரில் தரகர் ஒரு திருமணம் பேசி வந்தார். மாப்பிள்ளை நோர்வேயில் வசிப்பவர். சொந்த ஊர் வவுனியா. நடிகன் போல் அழகானவர்.

வசந்தி போட்டோவைப் பார்த்து, மாப்பிள்ளையின் அழகில் மயங்கித், திருமணத்துக்குச் சம்மதித்து விட்டாள். 'மாப்பிள்ளைக்கு நோர்வேயில் மாடி வீடு சொந்தமாக

இருக்கிறது காரில் தான் வேலைக்குப் போய் வருவது' என்று தரகரால் கூறப்பட்டது.

திருமணம் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது. அதன் பின் இரண்டு கிழமையால் மாப்பிளை நோர்வேக்குச் சென்று விட்டான். காலச்சக்கரம் வேகமாகச் சுழன்றது. சில காலத்திற்குப் பின் மாப்பிளை இலங்கைக்கு வந்து, போகும் போது வசந்தியையும் தன்னுடன் கூட்டிச் சென்றான். ஒரு மாதத்திற்குப் பின் வசந்தியிடம் இருந்து ஒரு கணதியான கடிதமொன்று வந்தது. கடிதத்தை உடைத்து வாசித்த மாஸ்ரர் அதிர்ச்சியால் உறைந்து போனார்.

மாப்பிளைக்கு LIVING TOGETHER (திருமணம் செய்யாமலே குடும்பம் நடத்தும்) முறையில் நோர்வேக்கார மனைவி ஒருத்தி இருக்கின்றாள் என்பதே கடிதத்தில் இருந்த முக்கிய செய்தியாகும்.

(யாவும் கற்பனை)

○○○

வெட்டுப் புள்ளீ!

விரும்பிய துறையை
வெட்டுப்புள்ளி வேட்டு வைக்க
ஏனோதானோவன தெரிவு செய்த துறையை
ஏற்று பல்கலைக் கழகம் நுழைந்து
பட்டமும் பெற்று
வாங்கிய பட்டத்துக்கு ஏற்றவாறு
வாய்க்காது இத்தியோகத்தில்
வந்தமர்ந்து
ஏய்க்கின்ற பொழுதுகளுக்காய்
சம்பளம் வாங்கி
குப்பை கொட்டும்
அரசு பணியாளர்களுள்
அவனும் ஒருவனாகி.....

மேல்நோக்கி

வாசிப்பு என்பது அவனின்
வம்சத்திலேயே ஓட்டாத ஒரு
சங்கதியென்ற போதும்
அவனுக்கு வாய்த்ததோ
நூலகர் பதவி.

அண்டுதோறும்
அரசு நிகழ்ச்சி நிரலுக்கு அமையவநும்
வாசிப்பு மாதத்தில்
'வாசிப்பு மனிதனை முழுமையாக்கும்'
என்ற மகுட விழா ஏற்பாட்டியும்
நூல் கண்காட்சியிலும்
விழித்தெழுந்து முகங்காட்டும் அவன்
மீண்டும் துயில் கொள்ள
நூலகத்தையும் துணைக்கழைத்தபதி
காலம் நகர்கிறது!

கந்தகையரா சண்டிகலிங்கம்

மாணிடவியலாளர் மார்க்.பி.விற்ரேக்கர் 1983ஆம் ஆண்டில் மட்டக்களப்பின் மண்டுர் கிராமத்தில் தங்கியிருந்து கலாநிதிப்பட்ட ஆய்விற்கான களை-ஆய்வை மேற்கொண்டார். அவரது ஆய்வின் முடிவில் ‘Divinity and Legitimacy in a Temple of lord Kanthan’ என்ற தலைப்பில் ஓர் ஆய்வு நூலை (ஆய் வேட்டை) எழுதினார். 1986ஆம் ஆண்டில் இந்நால் பிறந்ஸ்ரன் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இந்நால் தலைப்பில் உள்ள ‘‘திவின்ற்றி’’ வெஜிற்றிமசி’ என்ற இரு சொற்களும் முறையே ‘கடவுள்’ ‘உரிமை’ என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளன.

- ‘‘திவின்ற்றி’’ என்ற சொல் கடவுளின் சித்தம் அல்லது அவரது ஆணை என்ற பொருளில் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது.’
- ‘வெஜிற்றிமசி’ என்ற சொல் கோயிலின் மீது மக்களின் வெவ்வேறு பகுதியினரும்

தனிநபர்களும் கொண்டுள்ள உரிமை யையும் அவர்கள் முன்வைக்கும் உரிமைக் கோரிக் கைகளையும் குறிப்பிடுகிறது.

நூலின் தலைப்பை நூலின் உட்பொருளைச் சிதைக்காத வகையில் மொழிபெயர்ப்பதில் சிக்கல் உள்ளது இந்த காரணத்தினாலேயே இச் சொற் பொருள் விளக்கத்தை இக் கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்டேன்.

மண்டுர் கந்தசவாமி கோயில் பற்றி மாணிடவியலாளர் ஒருவர் செய்திருக்கும் ஆய்வின் பெறுபேறான இந்நால் மட்டக்களப்பு முழுமையையும் பற்றிய சமூக பண்பாட்டு அம்சங்களை தெளிவுபடுத்தும் சிறந்தவோர் ஆக்கமாக விளங்குகிறது. கோயில்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் அவற்றின் மூர்த்தி, தலம், தீாத்தும் என்பன பற்றிய சிறப்புகளிலேயே கவனம் செலுத்துவனவாய் உள்ளன. மருவூர் ஆய்வுகள்ல் இருந்து வேறுயட்டாய் சமுத்திரன் கட்டமைப்பு, சமூக உறவுகள், சமூக அத்தாரம், கொயில் நடைமுறைகள், மண்குருகள் ஆக்க வட்டயங்கள்க் கவனம் செலுத்துவதற்கு. இறுதியாகக் குறிப்பிட்ட ‘பினக்குகள்’ ஊடாக முழுச் சமூகத்தையும் படம் பிடித்துக்காட்டுகிறார்.

ஆய்வுக்குரிய வடயம் :

மண்டுர் கந்தசவாமி கோயிலின் வண்ணக்கரைத் தெரிவுசெய்தல் பற்றிய பினக்கு ஒன்று 1924ஆம் ஆண்டு எழுந்தது. மக்களின் முறைப்பாட்டைத் தொடர்ந்து அரசாங்க அதிபரால் நியமிக்கப்பட்ட ‘கொமிசன்’ (விசாரணைக்குழு) விசாரணையை நடத்தியது. கோயில் பற்றிய ஜீகீங்களின்படி வண்ணக் கரைத் தெரிவு செய்யும் உரிமை மண்டுர் வேளாளருக்கு உரியது. மண்டுரின் பெரிய கவுத்தன்குடி வேளாளர் கருத்தொற்றுமை இல்லாதவிடத்து, நாலுரவர்களான நான்கு கணக்கப்பிள்ளைகள் தெரிவுசெய்யும் அதிகாரத்தைப் பெறுவர் என்று வண்ணியனார் என்னும் அரசு பதவியில் இருந்த அதிகாரி தீர்ப்பளித்தார். இத்தீர்ப்பை அப்போது வண்ணக்கராக பதவிவகித்துக் கொண்டிருந்த ஏகாம்பரம்பள்ளி ஏற்க மறுத்துவிட்டார். கப்புகளார் கவடாக்காரன்,

கோயிலார் முதலிய கோயில் பணியாளர்கள் ஆதரவுடன் ஏகாம்பரம்பிள்ளை தொடர்ந்து 1932 வரை வண்ணக்கராகப் பதவிவகித்தார். நாலூரவர்கள், வண்ணியனார் என்போரால் ஏகாம்பரம்பிள்ளையை அகற்ற முடியவில்லை என விற்றேக்கர் குறிப்பிடுகிறார். 1986ஆம் ஆண்டில் அவரது ஆய்வினை வெளியிடும் காலம் வரையும் தொடர்ந்துகொண்டிருந்த 60 வருடப் பழையைடைய இப்பினக்கே தமது ஆய்வுக்குரிய மையமான விடயம் என விற்றேக்கர் கூறுகிறார். இந்தப் பினக் கின் ஊடாக கோயில் கருத்தியலையும் சமூகக்கட்டமைப்பையும், சாதிக் 'கௌரவச்' சண்டைகளையும் விற்றேக்கர் நுண்ணாய்வு செய்கிறார்.

அரசாங்க அந்தப் ஸ்ரோங் வருகை :

1932ஆம் ஆண்டில் 'ஸ்ரோங்' (Strong) என்ற ஆங்கிலேயர் மட்டக்களப்பு அரசாங்க அதிபராக நியமனம் பெற்றார். அவரின் மட்டக்களப்பு வருகைக்கு முந்திய சிறிது காலத்திற்கு முன்னரே வண்ணக்கர் ஏகாம்பரம்பிள்ளை இறந்தார். அவரின் இறப்புடன் மீண்டும் கோயில் பினக்கு உயிர்பெற்றது. கச்சேரியில் முறைப்பாட்டுக் கடிதங்கள் (பெட்டிசன்) பலவந்திருந்தன. ஸ்ரோங் மண்டூர் சென்று விசாரணை நடத்தினார். விசாரணை முடிந்து அலுவலகம் திரும்பிய ஸ்ரோங் எழுதிய குறிப்பு (Memo) பினக்குப்பற்றிய முக்கிய தகவல்களைத் தருகிறது. நூலின் 443ஆம் பக்கத்தில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டிருக்கும் அக்குறிப்பின் தமிழாக்கத்தை கீழே தந்துள்ளேன்.

முன்னைய வண்ணக்கர் இறந்துவிட்டார். பதிலாளராக இருப்பவரிடம் கோயில் திறப்புகள் இன்னும் உள்ளன. புதிய வண்ணக்கரை தெரிவு செய்யும் கூட்டம் வண்ணிய முதலியார் (V.M) தலைமையில் நடைபெற்றது.

வண்ணிய முதலியார் கூட்டத்தில் சமூகமா யிருந்த வேளாளர்களின் வாக்குகளை மட்டும் கணக்கில் எடுத்து வாக்குகளை எண்ணினார். அதன் பின்னர் நாலு கிராமங்களையும் சேர்ந்தவர்களான 4 கணக்கப்பிள்ளைகளையும் பார்த்து அவர்களின் தெரிவு யாது என்று கேட்டார். கணக்கப்பிள்ளைமார்கள் வேளாளர்களின் வாக்குகளில் குறைந்த வாக்குகளைப் பெற்ற ஒருவரை தாம் தெரிவு செய்வதாக அறிவித்தனர்.

முறைப்பாட்டாளர் தமது முறைப்பாட்டில் வேளாளர்களின் வாக்குகளில் அதிகூடிய

வாக்குகள் தமக்கே கிடைத்தன எனக் கூறி யுள்ளார்.

கூட்டத்தில் பங்குபற்றிய வேளாளர்களுக்கா அல்லது 4 ஊர்களை பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் 4 கணக்கப்பிள்ளைகளுக்கோ வண்ணக்கரைத் தெரிவுசெய்யும் அதிகாரம் உள்ளது? இதுவே நம்முன் உள்ள முக்கிய வேள்வி.

வண்ணிய முதலியார் முன்னைய விசாரணைக் குழுவின் தீர்ப்பை (1928) உதாரணம் காட்டிக் கணக்கப்பிள்ளைகளுக்கே தெரிவு செய்யும் அதிகாரம் உள்ளதாகக் கூறி அதன் படி தம் முடிவை அறிவித்தார்.

ஏனையோர்கள் (அல்லது சிலர்) முன்னைய விசாரணைக் குழுவின் தீர்ப்பு ஒரு போதும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை என்றும் அத் தீர்ப்புத் தவறானது என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்விசாரணைக்கும் நம்பிக்கைப் பொறுப்புச் சட்டத்தின்படி முறைப்படி நியமனம் பெற்ற விசாரணைக்கும் எனவும் கூறமுடியாது.

சம்பந்தப்பட்ட தரப்பினரின் பிரதிநிதிகள் இன்று சமூகமாயிருந்தனர்.

1. வண்ணியனாரின் முடிவை ரத்துசெய்து புதிய தெரிவை நடத்துப்படி.
2. பதிலாளராக இருக்கும் வண்ணக்கரை புதியவருக்கு கோயில் திறப்புக்களை கொடுக்கும்படி பணிப்பு விடுத்தல்.
3. வேறுவகையில் இந்த விடயத்தைத் தீர்த்து வைக்கும்படி அவர்கள் என்னிடம் கேட்டனர்.

என்னுடைய கருத்துப்படி எனக்கு இந்த விடயத்தில் அதிகாரம் இல்லை. ஒரு விசாரணைக்குழுவை விசாரணைக்காக சட்டத்தின்படி (Ordinance) நியமிக்கலாமே தவிர நான் வேறுவிதம் முடிவு செய்ய இயலாது. (My view is that I have no status & no power beyond appointing a commisson under the ord.) நான் சொல்வது சரியா? தயவுசெய்து என்னுடன் உரையாடவும்.

கச்சேரியில் உள்ள கீழ்நிலை அதிகாரி ஒருவரை தன்னுடன் இவ்விடயம் பற்றி உரையாடித் தெளிவுபடுத்தும்படி கூறும் பணிப்புடன் அரசாங்க அதிபரின் குறிப்பு முடிவடைகிறது. அரசாங்க அதிபர் தன்னுடைய அதிகாரத்தின் எல்லை பற்றிய கவனம் உடையவராக இக் குறிப்பை எழுதியிருக்கிறார். அவரின் கருத்தை விளக்கும் பகுதியை ஆங்கில மூலத்திலும் தந்துள்ளேன்.

1932இல் இரண்டாவது விசாரணைக்கும் (கொமிசன்) நியமிக்கப்பட்டது. 1919ஆம்

ஆண்டின் 9ஆம் இலக்க நம்பிக்கைப் பொறுப் புக்கள் சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளுக்கு அமைய நியமிக்கப்பட்ட விசாரணைக்குழுவின் முடிவு களின்படி இப்பினக்கை இனக்கமாகத் தீர்த்துவைக்க முடியவில்லை. ஆகையால் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் நீதிமன்றை நாடி நிவாரணம் பெறலாம் என்று அரசாங்க அதிபர் உத்தரவிட்டார். அதற்கான சான்றிதழையும் கொடுத்தார். கல்முனை நீதிமன்றில் வழக்குத் தொடரப்பட்டது. நீதிமன்றின் தீர்ப்பு 1978ஆம் ஆண்டு கிடைத்தத்து. வென்றவர் களும் தோற்றவர்களும் எவ்வாறு இப்பினக்கை ஞாக்குகின்றன என்பதை கோயில் கருத்தியல் (Temple Ideology) நோக்கில் விற் ரேக் கர் விளக்கிச் சொல்கிறார். வென்றவர்கள் கந்தனின் தீர்ப்புச் சரியானது. தம்பக்கத்திற்கே வெற்றி என மகிழ்ச்சி கொள்கிறார்கள்- தோற்றவர்கள் தரவுகள் (Facts) சரியாக எடுத்துச் சொல்லப்படவில்லை உண்மை ஒருநாள் வெளிப்படத்தான் போகிறது என்று சமாதானம் அடைகிறார்கள் அல்லது ஊரவர்கள் அடிக்கடி சொல்வது போல் ‘கடவுரூக்குத்தான் தெரியும்’ என்று சொல்லி சமாதானம் கொள்கின்றனர். விற் ரேக்கர் கோயில் விடயத்தில் மக்களின் ‘பயபக்தி’ யையும் கோயில் கருத்தியலின் வலிமையையும் தமது ஆய்வின் ஊடாக வெளிப்படுத்துகிறார். ‘Divinity’ என்ற சொல் மூலம் அவர் இதனையே குறிப்பிடுகிறார். கோயில் பினக்குகளின் அடிப்படையாக அமைவன மன்றீர் வேளாளர் நாலூரவர் (குறுமண்வெளி, துறை நீலாவணை, கல்லாறு, கோட்டைக் கல்லாறு) உரிமைகள் தொடர்பான விவாதங்கள் இடைவிடாமல் தொடரும் விவாதங்கள் (Ongoing arguments) என்றும் கூறுகின்றார்.

மட்டக்களப்பில் மூன்று வகையான கோயில்கள் உள்ளன என்று விற் ரேக்க குறிப்பிடுகின்றார். ஊர்ச் சிறுகோயில்கள், ஊர்க்கோயில்கள் தேசத்துக் கோயில்கள் என்பனவே இம்முவகை. தேசத்துக் கோயில் பல கிராமத்தவர்களுக்குப் பொதுவான நிறுவனமாகவும் பல கிராமத்தவர்களால் நிருவகிக்கப்படுவதாகவும் இருக்கும்.

கோயில்வகை	நிறுவாகம்
ஊர்ச்சிறுகோயில்	தனிநபர், குடும்பம், ஒன்று
ஊர்க்கோயில்	ஊரின் சமூகக்குழு - இது குடியிருப்பு - அல்லது சாதியாக இருக்கும்.

தேசத்துக்கோயில் - பல கிராமங்கள் ஒரு பிராந்தியம், பல கிராமங்களைச் சேர்ந்தனவும் பலம் மிக்கனவுமாக பல சாதிகள்.

தேசத்துக் கோயில்கள் :

மட்டக்களப்புப் பிராந்தியத்தில் ‘முக்குவ வன்னிமைகள்’ என்னும் சிற்றரசுகள் வளர்ச்சி

பகிர்வோம்....
ஆழும் தமழும்

அரசன் சண்முகனார் புகழ்பெற்ற தமிழ்நிரு. எனினும், இவரோடு யாழ்ப்பாண தமிழறிந்து சூ. கணேசையர் நடத்திய விவாதம் வரலாற்றுப் புகழ் வாய்ந்தது. ‘தொல்காப்பியப் பாயிரம் - முதற் சூத்திரம்’ ஆகியவற்றிற்கு ஊர்சன் சண்முகனார் ‘சண்முக விருத்தி’ எனும் பெயரிலெழுதிய விருத்தியுரையில் ஆகுபெயர் வேறு - அன்மொழித்தொகை வேறு என நிறுவியிருந்தார். ஆனால் இக்கருத்து முன்னோர்கள் முடிவிற்கு முரணானதென்றும், அவையிரண்டும் ஒன்றே என்றும் கணேசையரவர்கள் நிறுவினார்.

இவ்வாறு அரசஞ் சண்முகனாரின் கருத்தினை மறுத்த பிறிதொருவர் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து இந்தியாவின் செப்பறை என்னும் இடத்தில் வாழ்ந்த செப்பறைச் சத்மீர சுவாமிகள் ஆவார். இவர்பற்றி ‘இலக்கிய வரலாறு’ எழுதிய கா. சும்ரமண்யமின்கள் கீழ்க்கண்டவாறு பதிவுசெய்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் முந்து தல்லையறும், தஞ்சைநல்லையறும், செப்பறையறும் வந்தநந்து தல்லையற் சவுஞாளத்தந்திர்த்தரைய நறுவயவரும், அதன் தலைவரு மாத்ய செப்பறைச் சத்மீர சுவாமிகள் என்பார் சௌவாந்தி தாந்தத்தைப் பற்றிய இந்மாழ் நூல்களறும் கூரிய ஜூராயிச்சுயடையவர். இவர் சௌவாந்தாந்த நூட்பங்களை நஞ்சாந்தரவுநல் இணையற்றவர்: துறவு ஒழுந்தத்தலும் அத்தகையே: தெவாரத்துள் ‘தொழுடைய செவி முதலை சூல அரிய செய்யட்களுக்கு இவர் அகலவரை வகுத்துள்ளார்: அப்பர் சுவாமிகள் தநூவநூத்தத்திற்கும், சுவப்பிராசாந்திநக்கும் செவ்யை உரை எழுதியுள்ளார்: தஞ்சுக்குரைல் சூல செய்யட்களுக்கும் ரவ்வரை கீற்றியுள்ளார். இவர் மறுப்பு நூல்கள் எழுதுவதல் ஊக்கமுடையவர். ‘தொல்காப்பியச் சண்முக வருத்த மறுப்பு’ முதல்யன இவர்தம் எத்தால்கள். இந்நால்கள் உயரிய தடிய நடையெல்லூப்பதால் பலருக்கும் யைள்படுவதல்லை.

பெற்றிருந்தன. அப்பிராந்தியத்தில் ‘தேசம்’ என்ற கருத்து உருவாகியிருந்தது. மொழி, சமயம், பண்பாடு என்பனவற்றில் ஒற்றுமையும் ‘நாம்’ என்ற பொதுமை உணர்வும் ‘தேசம்’ என்ற கருத்தின் தோற்றுத்தின் அடிப்படையாகும். நல்லீட்திற்கு முந்திய சமூகங்களில் (Pre-modern Societies) உருவாகி வளர்ச்சி பெற்ற இத்தேசிய உணர்வை நல்ல தேசிய வாதத்தின் மூல ஊற்றாக வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கொள்வார். ‘தேசம்’ ‘முக்குவதேசம்’ என்ற சொற்களை மட்டக்களப்புப் பிராந்தியத்திலே வளர்ச்சியற்றிருந்த தேசம் என்ற உணர்வின் வெளிப்பாடாக பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். சுதந்திர வேலாயுதர் காதல் என்னும் பிரபந்தம் வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் சுவாமி மீது பாடப்பட்டது. இது 17ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய நூல். இந்நூலை இயற்றிய புலவர் அதனைத் ‘தேசத்தார்’ கூடிய அவையிலே அரங்கேற்றினார். அத்தேசத்தார் அவை அப்பிராந்தியத்தை ஆட்சிசெய்த சிற்றரசனின் தலைமையிலே கூட்டப் பெற்றிருந்தது. ‘வெருகல் சித்திரவேலாயுதர் காதல்’ பிரபந்தத்தின் அக்சான்றுகளை ஆதாரம்காட்டிப் பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் ‘தேசம்’ என்ற கருத்தின் மூலம்பற்றிச் சிறப்பாக விளக்கம் தந்துள்ளார். மானிடவியலாளர் மார்க்.பி. விற்ரேக்கரின் ஆய்வு இன்னொரு கோணத்தில் அமைந்துள்ளது. அவர் மண்டூர் கந்தசுவாமி கோயில் என்னும் ‘தேசத்துக் கோயில்’ ஒன்றினை மையப்படுத்தி அப்பிராந்தியத்தின் தேசத்தாரிடை 60 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொடரும் கோயில் பிணக்கு ஒன்றினை ஆராய்ந்துள்ளார்.

தேசத்தார்தையெலான் உள்மரண்பாடுகள் :

விற்ரேக்கரின் ஆய்வு மண்டூரிக் கோயில்சார் சமூகத்தின் உள்மரண்பாடுகளை விளக்குகிறது. அச்சமூகத்தின் உட்கட்டமைப்பையும் கோயில் கருத்தியலையும் அது விளக்குகிறது. வேளாளர், சீர்பாதர், முக்குவர், கோவிலார், அம்பட்டர், வண்ணார் என்னும் ஆறுசாதிகள் மண்டூரில் உள்ளன. மண்டூரில் வேளாளர்களே முக்கியமான சாதி. பெரிய கவுத்தன்குடி வேளாளர்களே மண்டூர் கோவிலை நிருவகிக்கும் அதிகாரம் உடையவர் என்று கோயில் ஜூதீகம் கூறுகின்றது. கோயிலை நிருவகிப்பவர்கள் வேளாளர் ஆயினும் கோயிலின் உடைமையாளர்கள் துறைநீலாவணையின் சீர்பாதர் சாதியினரே. அக்கிராமத்தின் சீர்பாதர் சாதியினரைக் கோயிலை

அமைக்கும்படி கந்தக்கடவுள் ஆணையிட்டார். குறுமண்வெளி (சீர்பாதர்) கல்லாறு (கரையார்) கோட்டைக்கல்லாறு(கரையார்) ஆகிய மூன்று கிராமங்களும், துறைநீலாவணையும் 04 கணக்கப் பிள்ளைகளைத் தெரிவுசெய்யும் உரிமை உடையவை. கணக்கப்பிள்ளைகளுக்கு கோயில் நிருவாகத்தில் பங்கு உண்டு.

1924ஆம் ஆண்டில் வண்ணக்கர் தெரிவில் பினக் கு ஏற் பட்டது. வேளாளரிடை ஒற்றுமையில்லாதவிடத்து 04 கணக்கப்பிள்ளைகளும் வண்ணக்கராக யாரை நியமிக்கலாம் என்ற தீர்மானத்தை எடுக்கும் அதிகாரம் உடையவர்கள் என அக்காலத்தில் வன்னிய முதலியராக இருந்த அதிகாரி தீர்ப்பளித்தார்.

தேசத்தார் என்ற கருத்தின் தோற்றும் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே ஏற்பட்டது. தேசத்தாரிடையிலான பினக்குகளுக்கும், உள் முரண்பாடுகளுக்கும்கூட நீண்ட வரலாறு உண்டு. ஐக்கியமும், முரண்பாடுகளும் ஒன்று சேர்ந்து அமைவதுதான் சமூக உருவாக்கம். இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு என்ன உள்ளது?

○○○

நால் : தெளிதல் (கட்டுரைக்குதாகும்)

அசிரியர் : த.கணமணி

வெளியீடு : ஜிவாந்தி கலையகம், அஞ்சிலம்.

விலை : ரூபா 280/-

பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் ஆசிரியரால் எழுதப்பட்ட 10 கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூல் இது. சமயம், இலக்கியம், கல்வி, உளநலம், நாடகம், சமூகம் சார்ந்த கட்டுரைகள் இத் தொகுப்பில் அடங்கியுள்ளன. ஆராய்வின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரைகளில் அடங்கியுள்ள ‘விவகாரங்கள்’ அவ்வத்துறை சார்ந்து முக்கியமானவையாகவும் தெளிவு கொண்டனவாகவும் அமைந்துள்ளன. விரிவான ஆய்வுகளை மேற்கொள்

வதற்கான அடிப்படைத் தகவல்களை இக்கட்டுரைகள் வழங்குகின்றன. சிறந்ததொரு கட்டுரைத் தொகுதியைத் தந்த ஆசிரியர் பாராட்டுக் குரியவர்.

ஸ்ரீமநாடு

ஞெ ஆலயரத்தின் கதை

ஸ்ரீமநாடு பத்திரிகை ஆரம்பகாலம் முதல் அதனுடன் மிக்க அன்பும் ஆதரவும் கொடுத்திருந்த எனது நினைவுகள் இன்றும் பசுமையாகவே இருக்கிறது. அந்த உந்துதலின் பேரில் ‘ஸ்ரீமநாடு’ ஒரு ஆலமரத்தின் கதை’ வெளிவந்துள்ளது என்பதை அறிந்து தாமதமின்றி ஒரு பிரதியை வாங்கி வாசித்தேன்’ அதுவும் ‘ஓரே முச்சில்’!

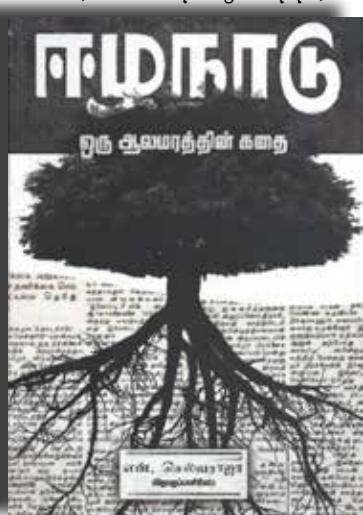
வாசிக்க ஆரம்பித்தது முதல் நூலைக் கைவிடவே மனமில்லாமலிருந்தது. நிஜக் கதைகள் ‘நிகழ்வுகள்’ அனுபவங்கள் இத்தியாதி விடயங்கள் அடங்கிய அதிகவாரசியமாகத் தொகுக்கப்பட்டதே இந்நால்.

வாசித்த பல சம்பவங்களில் ஒரு பகுதி மிக்க உணர்ச்சிகரமானது ‘பிரதம ஆசிரியர் ஒருதடவை மொழிபெயர்ப்புக்காக ஒருபகுதியை படைப்பாளருக்கு அளித்தபோது பெரியாரிடம் பேனா உடன் இல்லாததால் ‘இப்போது நீ அதைச் செய்யவேண்டாம்’ எனத் திருப்பியனுப்பிவிட்டார் இதனால் வேலை கிடைக்காதிருந்தபோது படைப்பாளருக்குக் கிடைக்கவேண்டிய வேதனமும் இல்லை! என்னே ஒரு பத்திரிகைப் பொறுப்பாளரின் அன்றைய நிலை!

‘ஸ்ரீமநாடு’ பத்திரிகையின் பிறப்பு - சிறப்பு - வளர்ச்சி இறப்பு எல்லாவற்றையுமே ஒரு குறும்படம் தயாரித்தது போல வெவ்வேறு பத்திரிகாசிரியர், எழுத்தாளர் ஆகியோரின் படைப்புகளை அருமையாகத் தொகுத்தளித்திருக்கிறார் திரு செல்வராஜா அவர்கள். இந்நால் வில்ல வெளிவந்துள்ள விபரங்கள் அனைத்தையும் சேகரிப்பதில் தொகுப்பாசிரியர் மேற்கொண்ட சிரமங்கள் சொல்லொண்டாதவை. சேகரித்த விடயங்கள் அழகாக நிரைப்படுத்தி வாசிப்போருக்கு மேன்மேலும் ஊக்கந்தரக்கூடியவாறு தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு விடயத்தை வாசிக்கும்போதும் அன்றைய நாட்டின் நிலவரங்கள் கண்முன் தோன்றி தொடர்ந்து வாசிக்கும் பொருட்டு உந்துதல் கொடுத்தன. மீண்டும் மீண்டும் வாசிப்பதற்குப் பல படைப்புகளை உள்ளடங்கியது இந்நாற் தொகுப்பு.

ஏனைய தமிழ் பத்திரிகைச் சரித்திரங்களில் காணமுடியாத உன்னதமான உணர்வு ஒன்று

‘ஸ்ரீமநாடு’ பத்திரிகையில் உண்டென்றால் அது நேர்மையாக ‘தத்துப்பமாக - செய்திகளை மக்களுக்கு அடையும் பொருட்டு என்றென்றும் திடமாக இருந்ததும் அதன் நிமித்தம் இது ‘எங்கள்’ பத்திரிகை என்ற உணர்வையும் ஏற்படுத்தியுமே.

அந்த ‘ஸ்ரீமநாடு’ ஆலமரத்தின் கிளைகள் இன்று உலகளாவி, தமிழ் உள்ளங்களில் உலவுவதற்கு அந்தத்தாய் மரமே காரணம்! அந்த வழியில் அதன் அத்திவாரங்களான கே.ஸீ தங்கராஜா சண்முகரத்தினம் சகோதரருக்கு தமிழ் உலகம் என்றென்றும் நன்றியுடைத்து.

தொகுத்த பல படைப்புக்கள் பல எதிர்காலத்தில் சம்பந்தப்பட்ட ஆய்வாளருக்கு நன்கு பயன்படும் என்பதில் ஜயமேதுமில்லை.

‘ஸ்ரீமநாடு’ பத்திரிகையின் சரித்திரத்தில் சிற்சில பகுதிகள் விடப்படுவதாகவே எதோ ஒருவிதமாக உணர்கிறேன். தொகுப்பாசிரியரின் நன்முயற்சி மென்மேலும் தொடர்ந்து அடுத்த பதிப்பில் இக்குறைகள் நிவர்த்திக்கப்படும் என எதிர்பார்ப்போம்.

நூலகவியலாளர் என்.செல்வராஜா

நிதிதானிய நூலகர்களுக்கான IPRA உயர் விதிகளைப் பறுக்கற்றர்.

பிரத்தானியாவைத் தளமாகக் கொண்டு சேவையாற்றும் நூலக சேவையாளர்களுக்கான கெளரவ விருதான 2017க்கான IPRA விருது (Informed Peer Recognition Award) நூலகவியலாளர் என்.செல்வராஜா அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. பிரத்தானியாவில் தமது நூலகத்துறைசார் பணிகளுக்கப்பால் தாம் சார்ந்த சமூகத்துக்காக, சுயநலமற்ற சேவையாற்றும் முதல் முன்று நூலகர்களுக்கு இவ்விருது ஆண்டுதோறும் வழங்கப்படுவதுண்டு.

பிரத்தானியாவில் 1992 முதல் புலம்பெயர்ந்து குடும்பத்தினருடன் வாழும் திரு செல்வராஜா, ஈழத்துமிழின் தேசிய நூற்பட்டியலாகக் கருதப்படும் ‘நூல்தேட்டம்’ தொகுதிகளின் வாயிலாக இதுவரை 11,000 ஈழத்துத் தமிழ்நூல்களை குறிப்புரையுடன் பதிவுசெய்துவந்துள்ளார். இதன்மூலம் ஈழத்துப் படைப்பாளிகளை அவர்களே அறிந்திராத நிலையில்கூட அவர்களது படைப்புக்களை உலகெங்கிலுமுள்ள ஆய்வாளர்கள் அறிந்து ஆய்வுக்குட்படுத்தும் வகையில் வசதிகளைத் தன் சொந்த முயற்சியில் மேற்கொண்டு வந்துள்ளார்.

போரின் வலிகளைத் தாங்கி நிற்கும் ஒரு இனத்தின் அழிந்துவரும் ஆவணங்களை முடிந்தவரை தேடிச் சேகரித்துப் பதிந்து வரலாற்றில் இடம்பெறச் செய்யும் வகையில் லண்டனில் ஒரு ஆவணங்காப்பகத்தை பிரத்தானிய அரசார்பற்ற அமையமாகப் பதிவுசெய்து அதன் ஸ்தாபக இயக்குநராகச் செயற்பட்டு ஈழத்துமிழர் பற்றியும், ஈழத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றியும், தமிழர்ல்லாத புத்திஜீவிகளும் அறிந்து ஆய்வுசெய்யும் வகையில் அதனை ஜோப்பிய தமிழ் ஆவணங்காப்பகமும் ஆய்வுகமும் (ETDRC) என்ற பெயரில் பிரத்தானிய தொண்டு நிறுவனமாகப் பதிவுசெய்து ஆரவாரமின்றி இயக்கிவருகின்றார்.

ஸ்கொட்லாந்திலுள்ள Books Abroad இன் பிரதிநிதியாகச் செயற்பட்டு, இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கு, மலையகத்தின் பின்தங்கிய பாடசாலைகளுக்கெல்லாம் சுமார் 150000 நூல்கள் வரை அன்பளிப்பாகச் சென்றடைய கடந்த பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலாக அயராது உழைத்து வந்துள்ளார்.

இவரது பணிகளை விதந்து குறிப்பிட்டுள்ள ஆங்கிலேய நடுவர்களின் பின்வரும் கூற்று முக்கியமானதாகும்.

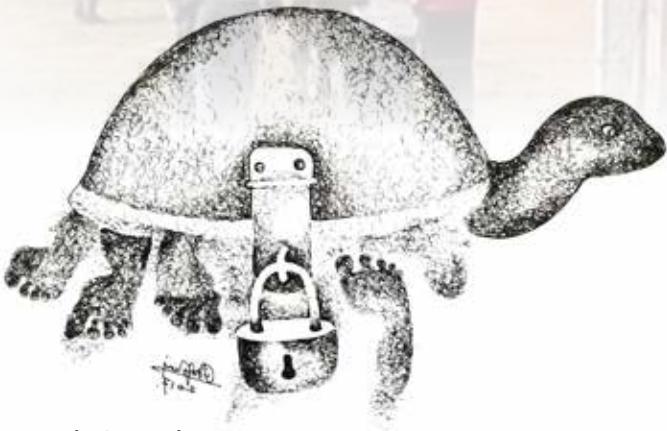
“Without dedicated nominees like Mr N.Selvarajah the preservation and effective curation of ‘marginal’ collections would be impossible. Addressing issues of deprivation and the need to ensure cultural identity isn’t eroded or lost is what makes his nomination stand out. He is a role model for young professionals and highlights the importance of being truly collegial.”

“We felt that of all the nominations, Mr N.Selvarajah’s activities had a greater and wider impact on communities. Not only within the immediate area in which they operate, but also overseas by providing materials for deprived groups in Sri Lanka.”

இந்த விதந்துரைப்பு, ஈழத்துமிழரென்ற வகையில் நம் அனைவருக்கும் பெருமைசேர்ப்பதாகும். இதுவரை இவ்விருதினைப் பெற்ற ஆங்கிலேயர்ல்லாத முதல்வராக திரு.என்.செல்வராஜா விளங்குகின்றார் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது. இவ்வாண்டுக்கான IPRAவிருது, நூலகவியலாளர் என்.செல்வராஜா அவர்களுடன், Dr.Jane Secker(Copyright and Digital Literacy Advisor at the London School of Economics), Ms Susan Halfpenny (University of York’s Relationship Management Team) ஆகியோருக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கோப்பாபுவுக்கு தூள்ப்பாள் போடாதீர்கள்...!

மீட்டுவிலீ ஹன்தோன்றி

ஆர் போகும் யாதை
அடையட்டுக்கிடக்கிறது
மலும்போட்டு மலும்போட்டு
நம் கைகள் உடையட்டுக்கிடக்கிறது

நம்பிக்கைகளோடு வைத்த கோரிக்கைகளுக்கு
நடைவிழ்ந்து போனதால்
உரிமைக்காணியை விட்டு
வேறுநந் ரூவல் காணியும் வேண்டாம் என
விரதமிருக்கிறார்

தே கால் நடைகளுக்குரிய
காட்டள்கிறது காவல்நுறை
மேல்நடையாகித்திரிந்த நாங்கள் மட்டும்
கால் நடைகளை விடக்
கீழ்நடைகளாக அலைவதா

ஆமைக்கு கூட
முதுகிலை கூழிருக்கையில்
சீமைத்துரை போலிருந்த எங்க சனங்களுக்கு
காட்டிலை கூட இடமில்லையா

இங்கே நீள வளைந்தோடும்
நீல நதியில்லை
என்றாலும் இளக்கினாலும் தோன்றி
யிர்வளர்ய்யவர்கள்

இள்காட்டுக்குருவி தவிர
அக்கம் பக்கம் யாருமில்லை ஆவரன்றாலும்
ஒட்டை மாட்டுவேன்றி கூட
ஒட்ட முடியாத ஒற்றையுய்யாதை
என்றாலும் கூட
அந்த புன்னிய புமியை விட்டு
மிரிய முடியாதவர்கள்

உதிர்ந்துவிடும் உயிர் கூட்டைவிட
நீண்ட யெருங்காட்டை நேசியவர் என்பதால்
உனவை வெறுத்து
கொட்டும் மழையிலும்
கொலுத்தி ஏரியும் வெய்யிலிலும்
நின்று கேட்கிறார்கள்
கோப்பாப்புவுக்கு போகும் யாதைக்கு
தாழ்யாள் போடாதீர்கள்
விட்டுவிடுங்கள்
கைதலவுத்தாவது நாங்கள்
மிழறத்துக்கொள்கிறேனே.

நோ ராஜ ஆலோசனை

- ஜூன் 2017 பிப்ரவரி

பாயொன்றில் படுத்திருந்த பல்கீஸ் சரேலெனக் கண் விழித்தாள். தூரத்தேயுள்ள பள்ளிவாசலொன்றில் அதிகாலைத் தொழு கைக்காக ஒலித்த பாங்கொலியின் கடைசிப் பகுதிகள் மெலிதாகத் தேய்ந்து கொண்டிருந்தன. அவனுடைய கண்கள் வலித்தன, பாரமாக இருந்தன. விலகிக் கிடந்த மேற்கீலையை விரல்களால் பற்றி நெஞ்சகத்தை மறைத்தாள். குலைந்து கலைந்து கிடந்த முடிக்கற்றைகளை கோதிவிட்டாள். உதகுகளின் வெளியே வழிந்திருந்த காய்ந்த உமிழ்நீரை நீவிவிட்டாள். திரும்பி பக்கத்தில் மல்லாந்து படுத்திருந்த அவளது கணவன் காசீமைப் பார்த்தாள். அப்பட்டமாகக் கிடந்த அவனது நெஞ்சாங்கூடு உயர்வதும் பணிவதுமாக செயற்பட, ஆழ்ந்த நித்திரையில் நீாநீஸமான மூச்சக்களை ஊதிக் கொண்டிருந்தான். நித்திரைக்குப் போவதற்கு முன்னால் ஆறிய அவனது மனப்பசி காரணமாகவோ என்னவோ ஆழ்ந்த துயில் அவனை ஆட்கொண்டிருந்தது.

‘இந்தானுக்கு வேறு வேலையே இல்ல. நாளாந்தம் நாளாந்தம் அந்தச் சனியனைத்தான் கேட்டுக்கிடிட்டிருக்கான். அதனால் நான் பகல் முழுதும் படுற வேதனை இந்தானுக்கு என்ன தெரியும்?’ மனதுக்குள் புருசனைக் கரித்துக்கொட்டியவாறே அவள் ஏழ முயன்ற வேலையில் அதுவரை அவளது அணைப்பில் படுத்திருந்த ஒன்றை வயதேயான பாலகன் சுடுதியாகக் கண் விழித்து கால் கைகளை நீட்டி முடக்கி பெருங்குரலில் அழுத்தொடங்கினான்.

‘சரிதான். இவனும் முழிச்சிட்டான். இப்ப நான் முழுகனும். சுப்லூ தொழுணும். காலத்தா லேயே தொல்லை தொடங்கிட்டு!’ நினைத்த வாறு சற்று தள்ளி கிழிந்த பாயொன்றில்

சுருண்டவாறு படுத்திருந்த அவளது மகன் பர்தாவை சப்தமிட்டு எழுப்பினாள்.

‘டியேய் பரிதா! எழும்புடி! எழும்புடி கெதியா!’ தொடர்ச்சியாக சப்தமிட்டு அழுது கொண்டிருந்த குழந்தையை கைகளில் காவியவாறு மெதுமெதுவாக பிரதிஸ்டத்தால் அரைத்தவாறு நகர்ந்து சென்று பர்தாவின் உடலைப் பற்றி உலுக்கினாள்.

பரிதா விழிகளை திறந்தும் திறக்காததுமாக ‘என்னக்கா உம்மா. படுக்க உடமாட்டியா?’ அரைகுறையாகக் கேட்டாள்.

பரிதாவுக்கு சமீபத்தில்தான் ஏழ வயது தொடங்கியிருந்தது. வீட்டுக்கு சமீபமாகவுள்ள ஆரம்பப் பாடசாலையென்றில் இரண்டாம் தரத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவனுக்கு நான்கு வயதாகும் போதே தாய்க்குக் கிடைத்த இரண்டாவது மகன் மற்றுமதாவை வளர்க்கும் பொறுப்பு இவளின் தலை மீதுதான் சுமத்தப்பட்டது. இப்போது முன்றாவதாக இன்னுமொரு ஆண் குழந்தை.

‘அப்புறமா படுக்கலாம். எழும்பு கெதியா. இவனுக்கு பாலைக் கொடுத்துத் தாறன். வச்சக்க. நான் நாலு வாளித் தன்னிய உடம்பில் ஊத்தி குளிச்சிட்டு அப்படியே தொழுதிட்டும் வந்துதான். நீயும் நேரத்தோட மதரசாவுக்குப் போகணும்’ பல்கீஸ் கூறியவாறு போர்த்தியிருந்த மார்புச் சீலையை நீக்கி குழந்தைக்குப் பாலுாட்டத் தொடங்கினாள்.

‘கொஞ்ச நேரமாவது நிம்மதியா படுக்க உடமாட்டியே. நீ வருசத்துக்கு ஒன்றா பெத்துக் கொண்டிரு. நான் வளர்க்கேன்’ முனு முனுத்தவாறு எழுந்திருந்தாள்.

‘என்னடி முனுமுனுக்கிற? பொம்பிளப் புள்ளைகள் நேரத்தோடு எழும்பிப் பழகணுண்டி. போயில் முகத்தைக் கழுவிகிட்டு டக்குணு வா.’

பல்கீஸ் கைக்குழந்தையை முத்த மகளிடம் கொடுத்து விட்டு பெயருக்கு குளியலறையாகவும் மலசலகூடமாகவும் அமைந்திருந்த உள் வெளிப் பூச்சுக்களைக் கொண்டிராத அறையொன்றை நோக்கிச் சென்றாள்.

நெய்னாகுடியில் முன்னரெல்லாம் மலசல கூடங்கள் வசிக்கும் வீட்டுக்கு வெளியே வேறாக அமைந்திருந்ததுடன், குளியல் என்னவோ நான்கு புறமும் சுற்றிவர வேலிகளைக் கொண்ட கிணற்றியில் தான் இடம் பெற்றது. இப்போதெல்லாம் மாடிவீடுகள் பரவலாக தோற்ற தொடங்கிய பின்னர், தென்றலும் வாடையும் தத்தமது இறகுகளால் வெற்று மேனிகளைத் தடவ அகன்ற வாளிகளால் கிணற்றில் குளிர் நீர் மொண்டு தலையில், உடலில் ஊற்றுவதனால் கிடைக்கும் இன்பமெல்லாவற்றையும் தொலைத்து அவன் பார்த்து விடுவானோ இவன் பார்த்து விடுவானோவென்ற அச்சத்தால் குளியலறைகள்தாம்.

பார்தா கைக்குழந்தையைத் தூக்கிவாறு சமையற்கடினுள் போடப்பட்டிருந்த ஊஞ்சலை நோக்கி நடந்தாள். போகும் வழியில் சற்றுத் தள்ளிப் படுத்திருந்த மஹ்முதாவின் முழங்கால்களுக்கு மேல் கலைந்து கிடந்த பாவாடையை சரிப்படுத்தி கால்கள் மறைய போட்டுவிட்டாள்.

‘பாவம்! இவளாவது அயர்ந்து படுக்கட்டும்! நித்திரையில் காணும் இன்பத்தை இவளாவது அனுபவிக்கட்டும். நான்தான் முனு வயசிலேருந்து நாலு மணிக்கும் அஞ்ச மணிக்குமாக எழும்பி எனது இன்பங்களைத் தொலைத்துவிட்டு நிப்பது போதும். இவளாவது நல்லா படுக்கட்டும், பரிதா மனதினுள் நினைத்துக்கொண்டாள்.

ஆடிக்கொண்டிருந்த ஊஞ்சலின் கிரிச் ஜலியுடன் குளியலறையினுள் அவளது தாயின் முனுமுனுப்பும் குழாயிலிருந்து நீர் கொட்டும் சுத்தமும் தொடராகக் கேட்டன. ஊஞ்சல் கயிறுகளில் முதுகைச் சாய்த்தவாறு இன்னும் சரிவரக் கலையாத தூக்கக் கண்களுடன் கைக்குழந்தையை மடியில் கிடத்தியவாறு ஆடிக்கொண்டிருந்தாள்.

பல்கீஸ் தொழுது முடித்து தொழுத

முசல்லாவை முடித்து வைத்துவிட்டு சமையலறைக்கு வந்தாள்.

‘பரிதா. புள்ளை என்கிட்டே தந்துட்டு பாத்றுமாகக் போய் ஒன்டுக்கு ரெண்டுக்கு போறதென்டா போயிட்டு கெதியா வா. ஆறு மணியாகப் போகுது. மதரசாவக்குப் போகணும். கெதியா எடு’ மகளை நோக்கி கட்டளை களை வீசினாள்.

கேட்டியால் அடிப்பட மாட்டைப் போல பரிதா வேக வேகமாகச் செயற்படத் தொடங்கினாள். அசமந்தமாகச் தொழில்பட்டால் உம்மாவின் ஏச்சுப் பேச்சுக்கு ஆளாக வேண்டி வரும் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

பரிதா குளியலறையில் நிற்கும்போது தாயின் குரல் கேட்டது. ‘பரிதா. உண்ட வேலைகளை கெதியா முடிச்சுட்டு வந்து அடுப்பில் தேத்தண்ணியை போடு. நான் இவனை நித்திரையாக்கி வளத்திட்டு வாரன். நீ தேத்தண்ணியை ஊத்தாத. நான் வந்து ஊத்துறன். நீ சீனியை கூடப் போட்டுவாய்.’

பரிதாவுக்கு உம்மா கூறியது எல்லாமே அத்துப்படி. தினம் தினம் அந்த வீட்டில் நடப்பவைதான் இந்தக் காட்சிகள்.

அதிகாலை ஜந்தரை மணிக்கே தொடங்கப் படும் மதரசாவக்குப் போவதற்காக வெள்ளைச் சீருடை அணிந்து, தலை மூடி கையில் புனித குர்ஆனுடன் பரிதா வீட்டிலிருந்தும் நீங்கினாள்.

மதரசா முடிந்து அவள் வீட்டுக்கு வரும்போது

காலை ஏழு மணியை சற்று தாண்டியிருந்தது. சீருடை அணிந்த சில சிறுமிகள் பாரிய புத்தகப் பைகளுடன் பாடசாலைகளுக்குச் செல்வதை அவள் வீடு நோக்கி வரும்போதே பார்த்திருந்தாள்.

‘என்னடி ஆமையாட்டம் ஊர்ந்து வாரே? ஸ்காலுக்குப் போறல்லியா? குளிச்சிக்கின்டு நின்றா நேரம் போயிடும். கெதியா புறப்படு’ பரிதா வீட்டுக்கு வந்ததும் வராதுமாக உம்மா வள்த்தாள்.

குளியலறையில் பல் தேய்த்து, முகம் கழுவி, பாடசாலை சீருடை அணிந்து, நேர

குசியைப் பார்த்து புத்தகங்களை பையினுள் திணித்து, தாயார் கொடுத்த கோதுமை ரோட்டியை இரண்டு கடிகள் கடித்து.

‘கெதியா தின்னுடி. பெல் அடிக்கிறதுக்கு முன்னாடி போகல்லைன்னா ஸ்கூலால் திரத்தி விட்டுவானுகள். கெதியா எடு’ தாய் மீண்டும் வள்ளதாள்.

பரிதா பாடசாலையை நோக்கி வேக வேகமாக நடந்தாள். அவளைப் போன்றே அதிகாலை மதரசாவுக்குச் சென்று திரும்பிய சிறுமிகள் பலர் ஒட்டமும் நடையுமாக முதுகில் சுமந்த புத்தகப் பைகளுடன் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள்.

வகுப்பில் பாடங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. இருந்தாற்போலிருந்து பர்தாவுக்கு வயிற்றினுள் எதுவோ அசைவது போல, உருட்டுவது போல, அதை வெளி யேற்ற வேண்டிய தேவை உள்ளது போல ஒர் உணர்வு.

அதிகாலை ஜெந்து மணிக்கு கண் விழித்தாலும் இது நேரம் வரை அவள் விநாடியும் ஓய்வு இல்லாமல் இயங்கியதால் காலைக் கடனை முடிக்காததை இப்போது அனுபவிக்கத் தொடங்கி அதனால் துடித்தாள். காற்றை வெளியாக்கினால் துர்நாற்றும் வகுப்பறையைத் தூக்கலாம் என்ற பயம் அவளுக்கு. இது அவளுடைய இன்றைய ஒரு நாள் மட்டுமான பிரச்சினை அல்ல. இவளுக்கும் இவளைப் போன்ற ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாதவர்களுக்கும் நாளாந்தம் ஏற்படும் பிரச்சினை.

வகுப்பை நடாத்திக் கொண்டிருந்த ஆசிரியையிடம் ஒரு விரலை உயர்த்திக் காட்டிவிட்டு வகுப்பறைக்கு வெளியே வந்து அதுவரை வயிற்றினுள் திரண்டிருந்த காற்றை வெளியேற்றினாள். மூக்கை இரு விரல்களால் பொத்திப் பிடித்தாள்.

வகுப்பில் தொடர்ச்சியாக கற்பித்ததைக் கிரிப்பதற்கு அடிக்கடி வயிற்றில் திரண்ட காற்று முட்டுக்கட்டையிட்டது.

பாடசாலை முடிந்து வீடு வந்ததும் அவசரவசரமாக சீருடைகளைக் களைந்து கயிற்றுக் கொடியில் வீசிவிட்டு சட்டை யொன்றை அனிந்தவாறு கழிவறையை நோக்கி விரைந்தாள். குளியலறைக்குள் குளித்தாள்.

‘பானைக்குள்ள சோறு இருக்கு. எடுத்து வைச்சித் தின்னு. தின்னுட்டு புள்ளையை வைச்சுக்க. மூன்று மணிக்கெல்லாம் மதரசாவுக்

குப் போகனும்.’ தாய் கூறியவாறே ஹாலினுள் சுவர் ஒரமாகக் கிடந்த சாய்வு நாற்காலியொன்றில் பெருத்த உடம்பைக் கிடத்தினாள்.

சுவர் கடிகாரம் மூன்று தரம் அடித்து ஓய்ந்தது.

‘என்னடி பரிதா குத்துக் கல்லாட்டம் சும்மா இருக்கிற? புள்ளைத் தந்துட்டு தங்கச்சியையும் சுட்டிக்கிட்டு மதரசாவுக்கு போகப் பறப்படு’ தாய் தூக்கக் கண்களைத் திறக்காமலேயே கட்டளையிட்டாள்.

பரிதா தாயின் கட்டளைக்கேற்ப செயற்பட்டு, மதரசாவிலிருந்து வீட்டுக்கு வரும் போது ஜந்துக்கும் மேலாகி விட்டது.

நெய்னாகுடி பிரதான வீதியில் சிறிய தர சில்லறைக் கடையொன்றுக்குச் சொந்தக் காரரான அவளுடைய தகப்பன் பிற்பகலில் குட்டித் தூக்கமொன்றைப் போட்டுவிட்டு அப்போதுதான் கடையை நோக்கி சைக்கிளில் செல்வதைக் கண்டாள். பாதையில் அங்கும் இங்குமாக சில சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

வீட்டுக்கு வந்து அன்றைய பொழுதில் மூன்றாவதாக சீருடைகளைக் களைந்து விட்டு கவனுக்கு மாறினாள். தாய் பாயெயான்றில் கைக்குழந்தையை அணைத்தவாறு படுத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். அமைதியாகப் படுத்துக்கொண்டிருந்த குழந்தை ஏனோ தெரியாது அசைந்து விழிகளைப் பிரித்துப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் முடிக்கொண்டது.

‘மஹ்முதா. உம்மா நல்ல நித்திரை. வா. அவ எழும்புறதுக்கு முன்னாலே கொஞ்ச நேரத்துக்காவது புள்ளகளோட சேர்ந்து விளையாடிப் போட்டு வருவம். வா கெதியா’ என்றாள் தங்கையைப் பார்த்து.

சகோதரிகள் இருவரும் வீட்டை விட்டு வெளியாகப் போகும் சமயம் பார்த்து கைக்குழந்தை அரண்டு அலற, சரேலெனக் கண் விழித்த தாய் ‘எங்கேடி போகப் போற்கீங்க?’ என்றாள்.

‘கொஞ்ச நேரம் விளையாடிட்டு வரலா மென்று ராத்தாதான் கூப்பிட்ட’ மஹ்முதா போட்டுக்கொடுத்தாள்.

‘க்கும் விளையாடி என்னத்தடி காணப் போற்கீங்க? மஹ்முதா, நீ புள்ளையை வைச்சுக்க. பர்தா நீ போய் அடுப்பிலே தேத்தண்ணியைப் போடு. வாப்பா தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டுப் போனாரோ என்னவோ. எங்கேடி அவரு? கேட்டாள்.

‘நான் வரக்குள்ள அவரு சைக்கிள்ள கடைக்குப் போறதைக் கண்டன்’

‘போயிட்டாரா?’ நான் கொஞ்சம் கண்ணயர்ந்துட்டன். என்ன கோபத்திலே போறாரோ தெரியா. எல்லாத்துக்கும் நான் தான் நின்டு பிடிக்க வேண்டியிருக்கு. நீ போயி தேத்தண்ணியைப் போடு’

தேநீர் குடித்து முடிந்ததும் ‘மஹ்முதா. வா போய் கொஞ்ச நேரம் விளையாடிப்போட்டு வருவம்’ என்றாள் பரிதா உம்மாவுக்குக் கேட்கக் கூடியவாறு சற்று சுப்தமிட்டு.

‘இந்த சனியனுக்கு எவ்வளவு சொல்லியும் புரியுதில்லியே. எங்கேடி விளையாடப் போக அவளைக் கூப்பிடுறே? ஆம்பிளப் புள்ளியளோட்யா போய் விளையாடப் போறே? சமையலறைக்குள்ளிருந்து நடந்து வந்துகொண்டிருந்த பல்கீஸ் கேட்டாள்.

‘இல்லம்மா. பொம்புள புள்ளகள் விளையாட வருவாங்க. அவங்களோட சேர்ந்து தான்...’

‘அவங்க ஒருத்தரும் வரமாட்டா. அவங் களுக்கெல்லாம் அவங்கவங்கட வீட்டுலே வேலை இருக்கும். நீ போக வாணா.’

‘இல்லம்மா. நம்மிட ஊட்டுக்கு முன்னால் உள்ள வளவிலே ரெண்டு முனு புள்ளகள் நின்று விளையாடுவதை மதரசா முடிந்து வரக்குள்ள பார்த்தன்மா. அதான.....’

‘துப்புக்கெட்டதுகள்! அவள்கள்ட ஊட்டுல வேலைவெட்டி ஒன்டும் இல்லியாக்கும். மதரசாவுக்குப் போகாம அப்படி என்னதான் அவள்களுக்கு விளையாட்டு வேண்டிக் கிடக்கு!’ பல்கீஸ் கொக்கரித்தாள்.

‘கொஞ்ச நேரம் போய் விளையாடிட்டு வாரம்மா.’ பரிதா கெஞ்சினாள்.

‘அப்படியன்னா ஒன்று செய். புள்ளய தூக்கிக்கொண்டு வாசல் கேட்டியிலே போய் அவள்கள் விளையாடுவதை பார்த்துக் கொண்டு நின்றுபோட்டு வா. மஹ்முதாவையும் விளையாடப் போக உடாத. கம்மா போய் நின்னுட்டு வாங்க’

மாலை நேரத் தொழுகைக்கான பாங்கொலி நெய்னாகுடியின் சுகல பள்ளி வாசல்களிலிருந்தும் ஏக நேரத்தில் ஒலித்தது. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு குரவில்! ஒவ்வொரு இராகத்தில்! பக்கத்திலுள்ள பரமக் குடியிலிருந்து நாளாந்த சூலித் தொழிலுக்காக நெய்னாகுடிக்கு வந்தவர்கள் தத்தம் சைக்கிள்களில் ஒற்றையாகவோ ரெட்டையாகவோ திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

மெதுமெதுவாக இருள் போர்வையை போர்த்தத் தொடங்கியது.

‘பரிதா. புள்ளையைப் பார்த்துக்க. நான் தொழுதுட்டு வாறன். அப்பறம் அவனை எனக்கிட்ட தந்துட்டு நீ டியூசனுக்கு ஒடு.’ பல்கீஸ் கூறியவாறு வழு செய்வதற்காக குளியலறையை நோக்கிச் சென்றாள்.

தாய் தொழுகை முடிந்து வந்ததும் அவள் கூறியவாறே கையிலிருந்த குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு ஆரம்பப் பாடசாலை யொன்றில் இரண்டாம் வகுப்புப் படிக்கும் பரிதாபமான பரிதா சில புத்தகங்களையும் பயிற்சிக் கொப்பிகளையும் பையொன்றில் போட்டு எடுத்தவாறு டியூசன் வகுப்பு நடாத்தும் மாஜிதா ஆசிரியையின் வீடு நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

டியூசன் முடிந்து வீட்டுக்கு அவள் வரும்போது எட்டைத் தாண்டியிருந்தது. ஏழு வயதுச் சிறுமியான அவள் பெரிதும் களைப்புற்றிருந்தாள். கால்களை நீட்டியவாறு எங்கேயாவது படுக்க வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. கண்கள் நிறைய தூக்கக் கலக்கம். உடம்பில் சோர்வு.

‘வந்திட்டியாட பரிதா?’ சமையலறைக்குள் நின்ற உம்மா சுப்தமிட்டாள்.

‘ஓம்மா’

‘வாப்பா கடையிலிருந்து வந்ததுக்கப் பறும்தான் எல்லாருமா சாப்போணும். அது வரையிலே நீ குருஔனை எடுத்து வைச்சு ஒது. நல்ல சத்தமா ஒது. நானும் கேட்டுக் கிட்டிருக்கன்.’

பரிதாவுக்கு எரிச்சல். உம்மாவின் சொல் மீறி பாயில் படுத்துவிட்டால் அடிப்பார் என்ற பயம். தாயின் பேச்கக்கு மறு பேச்ச பேசாமல் உள்ளுக்குள் குழுறி வளர்க்கப்பட்டவள். எப்போதுமே சுயநலமாக சிந்திக்கும் தாய். கால்களை இழுத்து நடந்து சென்று புனித குருஔனை எடுத்து வந்து மெதுவாக ஒத்த தொடங்கினாள்.

சமையலறைக்குள் நின்று தாய் எட்டிப்பார்த்தாள்.

‘என்னடி முனுமுனுக்கிற? எங்கேடி தலையிலே முக்காடு? தலையை முடிக் கொண்டு சத்தமிட்டு ஒதுடி’ என்றாள்.

நாட்கள் நகர்ந்தன.

அதிகாலையில் கண்விழித்தல். தாயின் கைக்குழந்தைகளைப் பராமரித்தல், வளர்த்தல், குருஔன் மதரசா, பாடசாலை, வீட்டு வேலை என பரிதாவின் பொழுதுகள் கழிந்து கொண்டிருந்தன.

‘எம்மா. எல்லாருடைய வீட்டிலேயும் ரிவி இருக்கே. நாமும் ஒன்று வாங்குவோமா?’ பத்தாவது வயதில் ஜந்தாம் ஆண்டில் படிக்கும் பரிதா ஒரு தடவை தாயிடம் கேட்டாள்.

‘ஓ.ஓ. அந்த முசிபத்துதான் இஞ்ச இப்ப தேவைப்படுதாக்கும். அதுலே என்னத்தடி காட்டுறானுகள்? அன்டைக்கி என்ட தங்கச்சிட ஊட்ட போனப்போ நானும் அந்தச் சனியனைப் பார்த்தேன். அவக புதுசா ஒன்டு எடுத்திருக்காக. எல்லாமே பலாய்கள்றி. அரைருறையா உடுத்துக்கிட்டு அதையும் இதையும் காட்டிக் கிட்டு வைவான்களா (மிருகங்களாக) வராரானுகள்றி. உன்னைப் போல பொன் புருக்கள் பார்க்கிறமாதிரியாகவாடி இருக்கு அது? அந்த பலாய் நம்முட ஊட்ட வாணாம் வாப்பா’ சில வசனங்களிலேயே பரிதாவின் மனதில் துளிர்த்திருந்த ஆசையை தாய் அறுத்து விட்டாள்.

பரிதா இப்போது பெண்கள் கல்லூரி ஒன்றில் ஏழாம் ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் ஜந்தாம் ஆண்டு புலமைப்பரிசில் பர்ட்சை சித்தியடையவில்லை. அதற்காக பெற்றோரிடமிருந்து நிறையவே வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டாள்.

‘என்ற சனியன் பாஸ் பண்ணல்ல? எனக்குத் தெரிந்த எத்தனையோ புள்ளைகள் பாஸ் பண்ணியிருக்காங்க. நீ மட்டும் தான்டி பாஸ்பண்ணாம உட்டிருக்கே. நாலு பேரு எனக்கிட்ட கேக்காங்கடி நீ பாஸ் பண்ணின்யான்னு. நான் தலையை கவிழ்ந்து கிட்டு இருக்கேண்டி’ என்றாள் பல்கீஸ் முகம் நிறைந்த கோபத்துடன்.

‘அதுக்கு என்னை ஊட்டல் படிக்க உட்டயா? புள்ளை வச்சுக்கக் புள்ளை வச்சுக்கன்னு’

‘என்னடி தொன்னதெனக்கிற? ஸ்கூல்ல படிச்சது காணாம டியுசனுக்கு வேற போனதவாடி நீ?’

பரிதாவுக்கு தனது மனதில் எழுவதை யெல்லாம் கொட்டித் தீர்த்துவிட வேண்டும் என்ற அவஸ்தை. கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடி வரும் ஓர் அடிமையாக அல்லது மனித மிருகமாகக் கருதி தாய் தன்னை வளர்த்து வருவதையும், தன் உணர்ச்சிகளுக்கும் ஆசாபாசங்களுக்கும் பெப்போதுமே மதிப்புத் தராமல் விடுவதையும், தன்னைப் போன்றவர்கள் அனுபவிக்கும் அல்லது அனுபவிக்க வேண்டிய மகிழ்ச்சிகளில் துளியைத் தானும் அனுபவிக்க விடாமல் தடைகளை ஏற்படுத்து வதையும், தனக்குள் தங்கி அல்லது மறைந்திருக்கும் திறமைகளை

வெளிப்படுத்த ஏதுக்களை ஏற்படுத்தித் தராததையும், வெடிக்கலாமாவென நினைத்து, அப்போதும் தன்னை அடக்கிக்கொண்டாள்.

இப்படித்தான் இன்னுமொரு நாள். அவளது ஒன்று விட்ட மாமாவொருவன் வீட்டுக்கு வந்தான். தாயுடன் கதைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவனது பையினுள் அதுவரை உறங்கிய கைபேசி சரேலெனத் துயத்து அழுதது. அவன் அதைக் காதில் வைத்துப் பேசினான்

‘என்ன விலை மாமா இது?’ பர்தா கேட்டாள்.

‘என் கேக்கே? உனக்கும் வாங்கிப் பாவிக்க விருப்பமோ? உலகத்திலே நடக்கிற பலாய் எல்லாம் இப்போ இதனாலதான் நடக்குதாம்’ என்றாள் மாமாவுக்குப் பதிலாக ஊஞ்சலிலிருந்தவாறு பல்கீஸ்.

‘இது ஜயாயிரம்தான். ஆனா பல விலைகளிலேயும் விக்குது. நீ உண்ட வாப்பாகிட்டச் சொல்லி ஒன்றை வாங்கேன்’

‘அதான் உம்மாவே சொல்லிட்டாங்களே. எல்லா பலாயும் இதனாலதான் நடக்குதாம்னு. இதுக்குப் பிறகு வாப்பா வாங்கித் தரப் போறாரா என்ன?’ கூறியவாறு பரிதா பெருமுச்சொன்றை வீசினாள்.

நாட்டில் இடம்பெற்ற இனப் பிரச்சினை காரணமாக நானா திசைகளிலும் வர்த்தக நிலையங்களை நடாத்திக் கொண்டிருந்த நெய்னாகுடிவாசிகள் தொடர்ந்தும் அப்பகுதி களில் வர்த்தகம் செய்ய முடியாமல் தமது சொந்தக் கிராமத்துக்கே வந்து பிரதான வீதியிலும் அதனை அண்டியதான் குறுக்கு வீதிகளிலும் வர்த்தக நிலையங்களை அமைத்துக் கொண்டனர். பர்தாவின் தகப்பனைப் போன்ற சிறிய வியாபாரிகளின் விற்பனைகள் கணிசமாகக் குறைந்து கொண்டு போனதுடன் சிலர் கடைகளையும் மூடினர். அவர்களில் ஒருவனாக பரிதாவின் தகப்பனும் கடையை இழுத்து மூடிவிட்டு பெரியதொரு சில்லறைக் கடையில் விற்பனையாளராக ஆனான்.

பரிதா எட்டாம் ஆண்டில் படிக்கும்போதே ஆளாகிவிட்டாள்.

‘இனி நீ படிச்சது போதும் வீட்ட இருந்து வீட்டு வேலைகளை நல்லா பழகு’ என்றாள் பல்கீஸ்.

பரிதாவுக்கு தாய் இப்படிக் கூறியது பிடிக்கவேயில்லை. தான் தொடர்ந்து படித்து ஆசிரியையாக ஆகவேண்டும் என்பது அவளது சிறு வயதிலிந்து மனதில் உருவாக்கி வந்ததோர் ஆசை. அவளது உம்மாவின்

POOBALASINGHAM BOOKDEPOT

*Importers, Exporters, Sellers & Publishers of Books,
Stationers and News Agents*

புதிய வரவுகள்

நாள்வரை	ஆசிரியர்	வெளியீடு	மூலம்
• துறைவின் நிலையம் பேருறைகள்	-	துறைவின் நிலையம்	500.00
• அந்த அழகிய முகம்	வி. ஜனகன்	மஸ்ரோ மயிட்ஸ்	320.00
• தழும்பு	மா. பாலச்சங்கம்	புரவல் புத்தக பூங்கா	450.00
• புதேசம் போன்றவர்கள்	க. நவம்	நாள்காவது பர்மானம்	300.00
• படைப்புகளும் பார்வைகளும்	க. நவம்	நாள்காவது பர்மானம்	300.00
• ஒய்த்தையுடன் வாழுதல்	வியாமளா நவம்	நாள்காவது பர்மானம்	300.00
• ஏதனம்	தென்யான்	புபாலச்சங்கம் புத்தகசாலை	300.00
• ஒலைங்கை முற்போக்கு ஒலக்கிய எழுத்தாளர்கள்	-	ஒலைங்கை முற்போக்கு கலை, ஒலக்கிய மன்றம்	600.00
• தேசியத்தின் சங்கமம்	கே.ஏ.குராஜசங்கம்	ராம் வந்தி, மல்லாகம்	350.00
• பூர்விகம்	லாவன்னா வத்தீப்	அதா. உல்லா பவுண்டேசன்	
• நீந்தக் கடந்த வெறுப்பாறு	யோகேந்த்ரநாதன்	சூபன் பிரஸ்ரேஸ்	650.00
• குழுமமாக்கள்	தென்யான்	கருப்புப் பிரத்கள்	700.00
• நூலை ஆராத்ததல்	பத்மநாப ஜயர்	காலச்சுவடு	2100.00

புபாலச்சங்கம் புத்தகசாலை

தென்திட்டு விற்பனையாளர்கள், ஏற்றுமதி,
இறக்குமதி யாளர்கள், நூல் வெளியீட்டாளர்கள்

தலைமை: இல. 202, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு 11, தினங்கை. தொ.பே: 2422321. தொ.நகல்: 2337313 மின்னஞ்சல்: pbph@vsnl.net.in

தினங்கை:

340, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு - 11.
தொ.பே: 2395665

இல. 309 A-2/3, காலி வீதி, கொழும்பு - 6.
தொ.பே: 4-515775, 2504266

இல. 4A, ஆஸ்தந்தி வீதி, பள் நிலையம்,
யாழ்ப்பாணம்.

கட்டுப்பெட்டித் தனத்திலிருந்தும், சகிக்கமுடியாத சிறுபிள்ளைத் தனமான சிந்தனைகளிலிருந்தும் விடுபடுவதென்பது அவனைப் பொறுத்தவரை முயற்கொம்பு. மழைக்குத்தானும் பாடசாலை தூழ்வாரங்களில் கூட ஒதுங்காதவள் பல்கீஸ். தொடர்ந்து படிப்பதற்காக பாடசாலைக்குப் போய்த்தான்தீருவேண்ண அவள் அடம்பிடித்தால் மகளின் உடலில் சூட்டுக்கோலால் தீட்டுவதற்கும் தயங்காதவள்.

தாயின் வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை பேசாமல் பர்தா மெளனியானாள். பல்கீஸ் மீண்டும் கர்ப்பினியானதால் வீட்டு வேலைகள் அனைத்துமே பர்தாவின் தலைமீது சமத்தப்பட்டன.

காலம் ஓடியது. பரிதா உயர்ந்து அகன்று முகத்தால் விரிந்து கனியப்போகும் கொவ்வைப் பழாக காட்சியளிக்கும் காலத்தில்தான் அவனது தகப்பன் தாயிடம் கூறியவற்றை அவளுக்கு ஒட்டுக் கேட்க முடிந்தது.

‘அவன் நல்லதோரு பொடியன். வயது முப்பந்தைந்ததானாம். அவன்ட பொஞ்சாதி மெளத்தாப் போனதாலே புள்ளைகள் ரெண்டையும் வளர்க்கத்தான் ரெண்டாம் தாரமா ஒரு பொன் தேடுறாங்களாம். அதான் நம் பரிதாவைக் கேட்டனுப்பி இருக்காக. இதைப் பத்தி நீ என்ன நினைக்கே?’ தகப்பன் தாயிடம் கேட்டான்.

‘நாம இருக்கிற நிலையிலே எப்பமங்க ஒரு நல்ல இடம் பார்க்கிற? இவளுக்குப் பின்னால இன்னும் நாலு பொம்புள புள்ளைகள் வளர்ந்துகிட்டு இருக்கு. கல்யாணம் முடிக்காத ஆளைத்தான் பார்க்கனுமென்றா குமரை வைச்கக்கொண்டு இருக்கவேண்டியதுதான். கடைசியிலே குமரு முத்தி குரங்கான கதைதான்.’

‘அப்போ ஒத்துக்கலாம்னு சொல்லே?’

‘வேற என்னங்க செய்றது? புதுசா ஊடு கட்டி புள்ளையை முடிச்சுக்கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையிலேயா நாம இருக்கோம்?’

‘அதான் இதுக்கு ஒம்படலாம்னு நானும் நினைக்கேன். அவங்கட ஊடு பெரிய ஊடாம். அங்க கொண்டு போய் பரிதாவை வைச்கிக்கொள்ளு வாங்களாம்.’

‘பொடியன் நல்லாவனான்னு ஒன்றுக்கு ரெண்டு தடவ நல்லா விசாரிச்சுக் கொள்ளுங்க.?’ எதுக்கும் பரிதாவிடமும் ஒரு வார்த்தை கேட்டுடலாமா?’

‘எதுக்குங்க கேக்கனும்?’ என்னைக் கேட்டா உங்களை எனக்கு முடிச்சுத்தந்தாங்க?

நாம ரெண்டு பேரும் இத்தனை பிள்ளைகளைப் பெத்து சந்தோசமா வாழல்லியா? அவனைக் கேட்டா ஒன்டு வேணுமென்பா. அல்லது வாணாம்பா. வாணாண்டா வேற மாப்பிள்ளை அவவா பார்க்கப் போறா? அவவா வீடு கட்டப் போறா?. எல்லாம் நாமதான் செய்யணும். அதுக்கெல்லாம் கையிலே தூட்டு இருக்கணுமே. அவனைக் கேக்கத் தேவலை.

முடிச்சுக் கொடுப்பம்.

இரண்டாம் தாரமாக ஒருவனுடன் வாழப் போவது பரிதாவுக்கு கொஞ்சமேனும் விருப்பமில்லை. தாயிடம் அதைப் பத்திக் கதைப்பதற்கே அவளுக்குப் பயமாக விருந்தது. தனிமையாக இருக்கும் போதெல்லாம் இதுவரை முகம் பார்க்காத ஒருவனுடன் சேர்ந்து வாழுவதைப் பற்றிய சிந்தனை களிலேயே மூழ்கியிலிருந்தாள்.

நடக்கப்போகும் திருமணம் அவளது தாயின் இரும்புப் பிடியிலிருந்து அவளுக்கு ஒருவாறு விடுதலை பெற்றுத் தரவிருந்தாலும் தான் அந்த வீட்டை விட்டும் போனபின்னர் தனக்குப் பதிலாக அடுத்ததாக விருக்கும் மஹ்முதா அகப்பட்டுக் கொள்வாளே என்ற ஆதங்கமும் அவளுக்கு இருந்தது.

பெரிதான ஆடம்பரமில்லாமல் பரிதாவின் திருமணம் இடம்பெற்று முடிந்தது. அவளின் கரம் பிடித்துக் கொடுக்கப்பட்டவன் ஏதிர்பார்த் ததுக்கு முற்றிலும் மாறாக கனிவானவொரு வணாக அவளுக்குத் தெரிந்தான்.

திருமணம் ஆன மூன்றாம் நாள் அவனது கணவனின் வீட்டுக்கு நிரந்தரமாக வாழுவதற்காக செல்வது தொடர்பான நடவடிக்கைகள் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

பரிதாவின் கையைப் பற்றி வெளியே நிறுத்தப்பட்டிருந்த காரை நோக்கி அவளதுகணவன் அவளை அழைத்துச் செல்லும்போது,..

‘பரிதா. இஞ்ச கொஞ்சம் வந்திட்டுப் போ’ என்றாள் மகளைப் பார்த்து பல்கீஸ்.

‘என்னம்மா?’

‘எல்லாம் சரிதான். இப்போ நீ புருசன்ட ஊட்டுக்கு வாழப் போகப்போறே. அவருக்கு சின்னஞ்சிறுசுக்களா ரெண்டு புள்ளைகளும் இருக்காங்க. போற இடத்திலே நாலு பேரு முகம் கோணாம பார்த்து நடந்துக்கணும். தெரியுமா?’

பரிதா தாயை உற்றுப் பார்த்தாள். அவனுடைய பார்வை முழுதும் வெறுப்பு கரைபுரண்டது. தனக்கு நினைவு தெரிந்த நாள் முதல் தனது மனதினுள் அடக்கி வைத்திருந்த அத்தனை உணர்ச்சிகளையும் தாயின் முகத்தில் கொட்டிவிட்டுப் போக வேண்டுமென்ற ஆவல் குபுக்கென எழுந்தது.

‘என்ன சொன்னே? பார்த்துநடந்துக்கணுமா? அதைத்தானே இத்தனை வருசமா நீ எனக்குச் சொல்லித் தந்திருக்கே? என்றாவது ஒரு நாள் உண்ட மகனும் ஒரு பெண். அவனுக்கும் ஆசா பாசங்களும், உணர்வுகளும் இருக்கு. அவனும் இந்த உலகத்திலே இருக்கிற இன்பங்களையும் சந்தோசங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டியவள் என்று நீ யோசிச்சிருப்பியா? எனக்கு இயற்கையாகவே எழுகிற உணர்ச்சிகளையெல்லாம் பலத்காரமாக அடக்க வைச்சி என்னை ஒரு மரக்கட்டையாக வளர்த்து வந்தவள்தவா நீ? நீ பெத்துப்பெத்து விட உன் பிள்ளைகளை இவ்வளவு காலமும் வளர்த்தது போக இனிமேல் எனக்கு நீ முடிச்சித் தந்தவரது பிள்ளைகளை வளர்க்கவேண்டிய

பொறுப்புக்கு என்னை ஆளாக்கினவெஂ்தவா நீ. என் போன்ற பெண்கள் அனுபவிக்க வேண்டிய எந்த சுகத்தையோ சுதந்திரத்தையோ எனக்குக் காட்டினியா? அப்படிப்பட்ட நீ, நான் போற இடத்திலே பார்த்து நடந்துக்கணும்னு எனக்கு புத்தி சொல்லே. இல்லியா? எனக்குச் செய்த இப்படியான கொடுமைகளை என்ட தங்கச்சிமாருக்கு இனிமேல் செய்யாத. அவங்க படிச்சுக் கொண்டிருக்கிறாங்க. அவங்களை தொடர்ந்து படிக்க வை. ஒன்று மட்டும் கடைசியா சொல்லிட்டுப் போறன். அவருட ரெண்டு பிள்ளைகளையுமோ அல்லது எனக்குப் பிறக்கப்போற பிள்ளைகளையுமோ எந்தக் காரணம் கொண்டும் அவங்கட உணர்ச்சிகளை மழுங்கடித்து நான் வளர்க்கவே மாட்டேன். இது சத்தியம். நான் வாறன் கூறியவாறே அதுவரை தொண்டைக்குழிக்குள் சிக்கிக் கிடந்த சளி உருண்டையை காரி ‘தூ..’என உரத்துத் துப்பிவிட்டு பரிதாகணவனை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

ஓஓஓ

அமர் செம்பியன் செல்வன் (ஆ. ரூாஜேகோபால்) ஞாபகார்த்தச் சிறுக்கதைப் போட்டு

(அனுசரணை : செம்பியன் செல்வன் குடும்பத்தினர்)

முதற் பரிசு : ரூபா 5000 /-

ஏறண்டபாம் பரிசு : ரூபா 3000 /-

முன்றாம் பரிசு : ரூபா 2000 /-

ஏனைய ஏழு சிறுக்கதைகளுக்கு பரிசுச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும்.

போட்டுக்கான விதிகள்

சிறுக்கதைகள் முன்னர் எங்கும் பிரசுரிக்கப்படாததாக இருந்தல்வேண்டும்.

போட்டியில் பங்குபற்றியவர்கள் தமது பெயர், முகவரி போன்ற விடயங்களை வேறாக இணைத்தல்வேண்டும்.

தபால் உறையின் இடை பக்க மூலையில் “அமர் செம்பியன் செல்வன் ஞாபகார்த்தச் சிறுக்கதைப் போட்டு” எனக் குறிப்பிடப்படல்வேண்டும்.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

ஞானம் அலுவலகம் - 3B, 46^{ஆவது} ஒழுங்கை, கொழும்பு 06.

போட்டு முடிவுக் கால : 31.05.2017

முடிவு திகதிக்குப் பின்னர் கிடைக்கும் கதைகள் போட்டியில் சேர்க்கப்படமாட்டாது. –ஆசிரியர்

உண்ணலைத் கேட்டுயிரும் உதை... .

வான் உயர்ந்த கட்டடமும்
வண்ணவுடையில் வலம்வரும் மனிதர்
களையும் பலவருடங்கள் கடந்தும் மனது
ஏற்கமறுப்பதன் மர்மந்தான் என்ன?

மதியவள் மதியைக்கச்கி விட்டாள்.
ஆனாலுமென்ன இந்த நிமிடம்வரையில்
எண்ணற்ற நினைவலைகள் முட்டிமோதி
விழிகளை நடையவைக்கிறதேயன்றி நாலு
வார்த்தையில் பதிலளிக்கமுடியவில்லை.

சிறுவயதில் சினுங்களோடு கூடிய
நினைவலைகள் வரண்ட புழுதியுள் வடிவ
மாகி உருவலைகளாக கண்ணுக்குள்
அகப்பட்டு விட்டது. அழகான சிறுகிராமம்
அக்கம் பக்கமெல்லாம் ஆவென வாய்
பின்து பார்க்குமளவிற்கு வளர்ந்திருந்த
பனைமரங்களும் வண்ண வண்ண காட்டுப்
பூக்களும் சொர்க்கத்தின் மறுவருமாக
அந்தவயதில் மனது உள்வாங்கியதில்
தப்பில்லை.

ஆனாலும் பாவியவள் மனது
சொர்க்காபுரியாக உலகே வியக்கும் ஒரு
நாட்டை மறந்தும் இரசிக்கத்தவறுவது
எதனால்?

குட்டி இதயவறையில் பதுக்கப்பட்ட
அத்தனை உணர்வுகளும் எந்தன்
வியர்வையடினும் சுவாசத்தோடும் ஒன்
றித்த உணர்வுகள். அதற்குள் இயல்பைத்
தொலைக்காத மனிதர்களும் இயற்கை
யும் ஒன்றித்து ஓய்யாரமாக உறவாடு
கிறது இவனுடன்.

வாழ்வியல் நாட்டில் அக்கம்பக்கத்தில்
இருக்கும் மனிதனாக அடையாளப்படுத்தப்
பட்டவர்களுடன் எத்தனைமுறை வலிந்து
சென்று புன்னை புரிந்து நட்பையேனும்
கைகுலுக்கிப் பெற்றிட போராடியிருக்கிறார்.

ஆரம்பத்தில் நிறுத்தாலும், மொழி
யாலும், ஆடையலங்காரங்களாலும் வேறு
படுத்தி பார்த்தவர்களை, “அட பாவிகளா”
என்றே எந்தன் மனம்
எடை போட்டது.

ஒரு நிமிடமேனும்
நிஜம் எது
வென்பதை சிறிது
நேரமேனும் சிந்திக்க
நேரமற்று விரைந்து
கொண்டிருக்கும்
கால்கள்தான் இங்கு
அதிகம்.

வாண்மதி(சுவிர்ச்சலாநி)

ஒரு ஊரை உறவாக நினைத்து வளர்ந்த
நாட்கள் பன்னிரண்டைத்தாண்டிய போதே புரிந்தது.
ஊரே உறவாக உரிமை பூண்டு வாழ்ந்திருக்கிறது
மொழியால் என்று. நன்மையோ தீமையோ நாளும்
பொழுதும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக வாழ்ந்த உயிர்ப்பு
தொலைத்து பலவருடங்களாயிற்று. தனித்து
வாழ்ந்தால் சித்தைப் பிரமையாகிவிடுமென அஞ்சி
வாழ்வியல் மொழி கற்று கலாச்சாரம் திருடி
ஆடையில் மாற்றம் செய்து மாற்றானிடம் மனிதம்
தேடிச் சென்றால் சீனச்சுவரை நடுவே எழுப்பி
உட்பில் புன்னைகையை நிறுத்தி கண்ணுக்குள் நிஜம்
தேடுகிறான்.

பெயரோ, ஊரோ தெரியவில்லையென்றாலும்
“வாங்க என்ன குடிக்கிறீங்க?” என்று கேட்ட எந்தன்
இனத்தின் விருந்தோம்பல் எங்கே? வாசலற்ற
வீடுகளைத்தான் எந்தன் ஊரில் அதிகமாக
கணக்கிடலாம். அன்பென்னும் சிறு விளக்கில் ஊரே
கூடி குலாவிய அந்த அந்திப்பொழுது எங்கே?

இறுகிய முகங்களைப்போலவே இருட்டாக
இருக்கும் வீடுகளே இங்கு அதிகம். பக்கத்து
வீட்டுக்காரனிடம் பத்து நிமிடம் பேசுவதற்கு பத்து
நாட்களுக்கு முன்பே நாளையும் நேரத்தையும்
பதிலாக்கவேண்டும். அட போங்கடா.... உங்க
வாழ்வும் கலாச்சாரமும் என்று அடிக்கொருதரம்
அடித்துக் கொள்கிறது மனம். அதிகாலைச் சூரியனில்
அம்மாவின் குங்குமம் இரசித்து அந்திச் சூரியனில்
அப்பாவின் வியர்வை நூக்ரந்த அழகான அன்புக்
குடிசையுள் உனக்கு எனக்கு என்று அடிப்பட்டு
உண்ட உணவும் அடிவயிழ்றில் ஒர் வலியாக பரவி
கண்களில் துளியாக சிந்துகின்றது.

சமைத்த உணவை இரசித்துச் சாப்பிட ஆளும்
இல்லை நேரமும் இல்லை. வேலை வேலையென்று
இடியே வேதனையை மட்டுமே இதயவறையில்
சேர்க்கின்றனர். இன்பற்று இரண்டு வார்த்தை
கொட்டிவிட்டாலும், இயலாமையில் நாலுவார்த்தை
கொட்டி விட்டாலும் இளகியவுள்ள கொண்ட
தமிழ்னாக ஏளனமாக எடைபோடுகின்றனர். மனதில்
பட்டதை மறைக்காமல் கொட்டி இயல்பாக வாழ்ந்து
இனிமையான வாழ்வை தனதாக்கிய என்னினம்
ஏதோவொரு விதத்தில் ஏதிலிகளாக அடையாளப்
படுத்துகையில் இழந்ததையும் இல்லாத எந்தன்
நிலத்தையும் நினைக்கிறது நிந்தன் மனம்.

○○○

‘கொழும்பூர் மாணா’

கிள்ளிய கோருஷ்

தேயிலைத் தோட்டத்தில் நுழைந்த ‘பதிப்கதி’யும் ‘சதி லீலாவதி’யும் ...

இப்பத்தியை எழுதுகிற நான் பிறக்க ஓராண்டுக்கு முன் (1936) வெளியான இரு படங்களின் தொடர்புகள் மலையக்ததைத் தொட்டு நிற்கின்றன. அவற்றுக்கு அதிசயிக்கத்தக்க வரலாறும் உள்ளன.

விபரத்தை மதுரைக்குப் போய், அங்கே அப்பொழுது பிரபலமான ‘மதுரை ஓரிஜினல் பாய்ஸ் கம்பெனி’ என்கிற நாடகக் குழுவினர் நடத்திய ‘பதி பக்தி’ யிலிருந்து அலச வேண்டும்.

நூற்றுக்கணக்கான தடவைகள் பல நகரங்களிலும் நாடகமாக நடிக்கப் பட்டத்தைத் திரைப்படமாக்கினார்கள். சதையை ‘பாவலர்’ என்பவர் எழுதியதாகத் திரையில் காணப்பித்தார்கள்.

ராஜாக்கேரன் என்ற பணக்காரரைச் சுற்றி நடக்கும் கதை, அவன் மீது அநியாயக் கொலைப் பழியைச் சுமத்தி இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத்திற்குள் மறைந்து வாழ வைக்கிறது. தமிழ் நாட்டிலிருந்து தொழிலாளர்களுடன் தொழிலாளனாக வந்து சேர்ந்ததாகக் கதை அமைப்படு. வந்த இடத்தில் தேயிலைக் காட்டுக்குள்ளே குழி ஒன்றைத் தோண்ட புதையல் பானை கிடைக்க, தோட்ட உரிமையாளரிடம் சேர்க்க, அவர் அவனை சவ்காரப் புதல்வணாக வரிக்க இந்திய இனஸ்பெக்டர் கொலைக் குற்றத்திற்குக் கைது செய்ய வர, இன்னொரு துப்பறியும் நிபுணனால் உண்மை துலங்க எல்லாமே கூபம்!

இந்தப் ‘பதிப்கதி’யில் இருந்த ஒரு பெரிய முக்கியத்துவம் படத்தோடு இணைந்ததாக “கங்காணிக் காமிக்” என்றொரு நகைச்சுவைத் துண்டுப்படம் காட்டப்பட்டதாகும்!

பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகத் தம்பதியர் இருவர் பிழைப்புக்காக தேயிலைத் தோட்டத்திற்கு வருவது போலவும், அந்தப் பிற்படுத்தப்பட்ட பெண்ணை கங்காணி ஒருவர் காதலித்து ஏமாறுவது போலவும் கதையமைத்துக் கலக்கியிருந்தார்கள்!

அன்றைய பிரபல நகைச்சுவை நடிகர் காளி என். ரத்தினம் பி.ஆர்.மங்களம் என்ற நடிகையுடன் கணவன் மனைவியாக நடிக்க, கே.பி.காமாட்சி என்கிற நடிகர், பாடலாசிரியர் கங்காணியாக வெளுத்துக்கட்ட, அந்த 36 - களில் தோட்டத் தொழிலாளர், மந்தாரப் பொழுதுகளில் மப்பான சரக்குகளை ஏற்றிக் கொண்டு தியேட்டர்களை மொய்த்தனர். பெரும் ஐந்த்திரளைக் கண்ட இடம், பதுளை, லோவர் வீதி மொடர்ன் தியேட்டர்ஸ்.

இன்னொரு கொசுறுத்தவனும் இருக்கிறது.

‘பதிப்கதி’ சாயலிலேயே, இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டப் பின்னணியில் பாதிக் கதையை நடத்தி ஒரு ‘சதி லீலாவதி’ப் படமும் வந்ததுதான்! மக்கள் திலகம் எம்.ஜி.ஆர் அவர்களது முதல் அறிமுகமும் இதுவே.

கதையை ஆனந்த விகடன் ஆசிரியர் எஸ்.எஸ்.வாசன் எழுதிய நாவலைத் தமுவியது என ஆரம்பத்தில் காட்டி மயக்கத்தைக் கொடுத்திருந்தார்கள்.

கதை குறித்து இரு தயாரிப்பாளர்களும் நீதிமன்றப் படிகளில் ஏறி இறங்கினார்கள்.

ஆனாலும் என்ன, “தேயிலைத் தோட்டத்திலே பாரத சேய்கள் சென்று சொய்கிறார் அய்யய்ப்போ” என்ற பாடலை, பிரபல டி.கே.சுந்தரவாத்தியார் இயற்ற, அதைக்கேட்டு சோகத்தில் மூழ்கி, வெளியில் வந்து ஒரு ‘மிடறு’ ஏதாவது உள்ளே விட அன்றைய மலையகப் பரிதாப ஜீவன்களின் ஒரு நாள் பொழுது கழிந்தது.

கிட்டத்தட்ட எண்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் மலையகத் தேயிலைத் தோட்டப் பின்னணியில் வந்த திரைப்படத்தை அடுத்து ஏதாவது படம் வந்ததா என்பது சட்டென்று நினைவில் வர மறுக்கிறது. வரவில்லையென்பதே கணிப்பு.

○○○

அடுத்த இதழ் மலையகத்தில் பள்ளைமஞாவும் மறந்த கதை.....

“பொற்தாலியோடு எல்லாம் போகும்.....”! இது பொற்கருத்து என்றே படுகிறது குருநாதனுக்கு. மனைவி போய் தனிமரமாய் அநாதரவாய் வாழும் போதுதான் இந்த உண்மையின் மக்குவும் விளங்குகிறது அவருக்கு!

அன்பு மனைவி அன்னலெட்சுமி அவருக்கு ஒரு குறையும் வைக்காமலேயே இனிமையாய் இல்லறம் நடத்தி வந்தாள்!..... கணவனுக்கு எது பிடிக்குமோ அதனையே ஆக்கிப் படைப்பாள்! புருசனுக்குப் பிடித்ததே தனக்கும் பிடிக்கும் என்று வாழ்பவள்! அவளிடம் ஒரேயொரு சுயநல் ஆசைதான் இருந்தது:

“இன்டைக்கு உன்ற சமையல் மெத்த நல்லாயிருந்தது! கத்தரிக்காய்க்க கடலையும் போட்டது சோக்காயிருந்தது! பாகல் காயோட தக்காளியையும் போட்டதால் கசப்பே தெரியல்ல! நல்லாத் திண்டன் வருந்தகங்களுக்கு நல்லமெல்லே!..... காலம் தோசை கட்டாய் எவ்வளவு பசுந்தா இருந்தது தெரியுமா! அதுக்கேற்ற சம்பலும் சாம்பாரும் சொல்லி வேலையில்ல; சொல்ல வார்த்தைகளே இல்ல!..... அப்படியே எல்லாத் தோசைகளையும் திண்டு போட்டன!.....” இந்த பாராட்டுரை ஒன்றுதான் அவருக்கு வேண்டும்! விழுந்து விழுந்து வேலை செய்வாள். அடுத்த சாப்பாடு இதைவிடத் திறமாய் இருக்கும்!..... எல்லோருக்கும் இருக்கும் இந்தப் பலவீனத்தை புரிந்து கொண்டு இவ்விதம் பேசி தன் காரியத்தை சாதிக்கும் நோக்கோடு அவர் அப்படிப் பேசவில்லை. அவர் பேசியதில் உண்மை இல்லாமல் இல்லை!

இவர்களுக்கு முன்வீட்டில் ஒரு முஸ்லிம் குடும்பம் இருக்கிறது. இரு குடும்பமும் மிக அன்னியோன்னியமாயே பழகிவருகிறது! அவர்கள் தங்கள் விசேட தினங்களில் நோன்புக் கஞ்சி, நெய்ச்சோறு என்று தருவார்கள்..... ஆனால் இவர்களுக்கு உவப்பாக இருப்பதில்லை! எல்லாவற்றிலுமே மாமிசவாடைதான் இருக்கும்! ஒரு மாட்டின் எல்லா அம்சங்களும் சாப்பாட்டில் இருக்கும்! நோன்புக் காலங்களிலும்தான்! இவற்றால் இவர்களுக்கு மனக்கிலேசம் இருந்தாலும் உறவைப் பாதிக்கக் கூடாது என்பதற்காக வெளியில் காட்டிக் கொள்வதில்லை! ஆனால் இவர்கள் கொடுப்பதை வீடு தேடி வந்தே பாராட்டிச் செல்வார்கள்! வெறும் கோப்பையைக் கொடுக்கும் போதே நாவூறும்மா சொல்வா; “நீங்க தாற இட்லி தோசை மாதிரி எங்கயுமே இல்லை! எங்கட ஆக்காருக்கு இதெல்லாம் சரியாத் தெரியல்ல, கடையில் வாங்கினாலும் வாய்க்க இல்ல!..... உங்கட சம்பலோடேயே எல்லாத்தையும் திண்டு

சுதைசனம் வேல்

முடிக்கலாம்! இவரு அந்தச் சம்பல எண்டாலும் என்னமாதிரி செய்யுறுதெண்டு கேட்டுக்கொண்டு வா, எங்கிறாரு!”

அன்னலெட்சுமி யாழ்ப்பாணம் நல்லூரடியைச் சேர்ந்தவள்! ஆகையால் இந்தசைவ சாப்பாடுகளில் கைதேர்ந்தவள்! ஆனால் இங்கு திருகோணமலைக்கு வந்த பிறகு மச்சம் மாமிச்திலும் பயிற்றப்பட்டு விட்டாள்! மகனுக்காக கணவனுக்காக இசைவாக்கம் பெற்றுவிட்டாள்! அனேகமான வீடுகளில் பிள்ளைகளுக்கு தாயானால், அவர்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து கணவனை பின்னுக்கு தள்ளி விடுவார்கள். ஆனால் அன்னலெட்சுமி இதற்கு விதிவிலக்கு! கணவனைக் கவனிப்பதில் முன்னுரிமை! அவன் பாராட்டினாலே போதும்! அவன் பாராட்டும்படி நடப்பதே கடமை!

இந்தக் காலத்தில் இப்படியொரு மனைவி கிடைப்பது அழுர்வுமதான்! இல்லாள் இப்படி அமைந்து சேவையாற்றுவதற்கும் கணவனுக்கும் ஒரு ஆற்றல் சக்தி இருக்க வேண்டும்! அது குருநாதனிடம் தாராளமாயே இருந்தது! இவர் நல்ல உத்தியோகத்தில் இருந்தார்! நல்ல சம்பளம்! வீடு பெரியதுதான். வீட்டைச் சுற்றி பெரும் நிலப்பரப்பும் இருக்கிறது! பிரயோசனங்கள்: தென்னை மா பலா என்று ஏராளம் உண்டு அவற்றாலும் நல்ல வருமானம் உண்டு!..... ஒரே ஒரு மகன்தான் இருக்கிறான். ஆகையால் அவ்வளவு செலவுக்கு இடமில்லை! ஆனால் செலவுக்காக இவர் கொடுப்பனவு மிகத்தாராளமாகவே இருக்கும்! அன்னலெட்சுமி தன் கைவரிசையை காட்டுவாள்!

போதாக்குறைக்கு, மகன் ஆளானின் இலண்டன் மாநகருக்குப் போய்விட்டான்! அவனும் அனுப்புவான்! இவரிடம் மேலும் பணம் சேர்ந்தது!..... இவரின் இருப்புத்திட்டத்தை அறிந்து சொந்த பந்தங்கள் இடைக்கிடை உதவிகேட்டு வரும்! இவரும் பாத்திரமிற்ந்து, தன் இருப்புக்கும் பங்கமில்லாதது பார்த்து சிலபேருக்கு சில உதவிகள் செய்திருக்கிறார்!

முக்கியமாக இவர் தங்கை ஒருத்தி இதே வட்டாரப் பகுதியில் ஒரு அடிமூலையில் இருக்கிறாள்! அவனுக்கு உதவுவது தன் கட்டாய கடமை என்று, கேட்கும் போதெல்லாம் கண்ணெழுடிக் கொண்டு உதவியிருக்கிறார்! அவள் கடையே ஒரு தினுக்கான!.....

குருநாதனின் தங்கை தங்கேஸ்வரி யாரோ ஒருவனை காதலித்து கூடிக்கொண்டு ஓடி விட்டாள்! அவனோரு எளியவன்; உதவாக்கரை என்று இவர்களுக்கு தெரியும்! அவனை விட்டுப்

போட்டு வா, உனக்கு நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துத் தருவோம்! என்று வேண்டி நின்றார்கள் பெற்றவர்கள். ஆனால் காதல் வேகம் அவர்களை தூக்கி ஏறிய வைத்தது அவனை! கடிமணம் புரிந்து புருசன் வீட்டிலேயே வாழ்ந்து வந்தாள்! பெற்றவர்களும் அவனை முற்றாகவே புறக்கணித்து விட்டனர்! தகப்பன் மிகவும் கண்டிப்பானவர். இவள் ஒரு துரோகி! எக்காரணம் கொண்டும் எக்காலத்திலும் இவனை வீட்டுக்குள் எடுக்கவே கூடாது என்று அறுதியும் இறுதியுமாய் கூறிவிட்டார்! அந்தப் பெரிய வீடு வளவுக்கு அவனுக்கு பங்கோ உரிமையோ இல்லாமல் போயிற்று! அவர்களின் கணிப்பு பொய்க்கவில்லை! ஒரேயொரு மகள் பிறந்தாள். அவனுக்கு மூன்று வயதும் ஆகியிருக்காது அவன் யாரோ ஒருத்தியைக் கூட்டிக்கொண்டு எங்கோ தொலைந்து விட்டான்! பாவம் தங்கேஸ், ஒரு பிள்ளையாடு அநாதரவாகி விட்டாள்!..... பாடுபட்டு கடையைப் பியாபாரம் செய்து கல்ரசீவியம் நடத்துவதாகக் கேள்வி!..... தாயார் மனம் பொறுக்காமல் இரகசியமாக உதவியிருக்கிறாள்! தமையன் குருநாதனும் போய்ப் பார்த்து அதை இதை கொடுத்து வந்திருக்கிறார்! ஆனால் அவள் வாழ்க்கை பிரகாசிக்கவே இல்லை!

இதற்கிடையில் குருநாதனுக்கும் அன்னலெட்சுமிக்கும் இடையில் விவாகமாகி விட்டது. மகனும் வளர்ந்து கொண்டிருந்தான்! அந்த வீடு வளவு முழுவதையும் குருநாதன் பேருக்கே எழுதிவிட்டார் தகப்பன்! மகள் வாழ்க்கை இப்படிப் பாழாகிப் போயிற்றே என்ற கவலையாலோ என்னவோ, பெற்றோர் வேளைக்கே மண்டையைப் போட்டு விட்டனர்!..... கவலையிருந்தும் மகனுக்கு பங்கோ கொடுப்பனவோ இல்லாமல் செய்துவிட்டார் தகப்பன்! அவரின் சுபாவுகுணம் அப்படி. வெட்டினால் வெட்டியதுதான் ; ஒட்டவே முடியாது!

பிள்ளைகள் வளர்ந்து வரும் நாளில், குருநாதனுக்கு மனதில் ஒரு எண்ணம் இருக்கவே செய்தது. தன் மகனுக்கும் தங்கை மகனுக்கும் திருமணமாக்கி இந்த வீடுவளவை அவர்கள் உரிமை ஆக்கிவிட்டால், அவர்கள் வாழ்வைக் காப்பாற்றலாம் என்று மனதில் ஒரு எண்ணம் துளிர்த்திருந்தது! ஆனால் யாருக்கும் சொல்லவில்லை!

மகன் குணசீலன் பெயருக்கேற்றாற் போல குணசீலமாயில்லை! குருநாதனைப் போல் கண்ணியமாயில்லை! ஒரு தறுதலைப்

போக்கு! ஏகப்பட்ட சொத்துக்கு ஒரே வாரிச் என்பதாலோ என்னவோ, இப்படிப் பொறுப்பில்லாமல் திரிந்தான்!..... இவனின் உல்லாச சல்லாபங்களுக்கு திருக்கோணமலை பொருத்தமான இடம் அல்ல என்று வெளிநாடு போகும் என்னம் வளர்ந்தது! இங்கேயே நிம்மதியாக சீவித்திருக்கலாம் அதற்கேற்ற வசதிகள் வீட்டில் இருந்தது! ஆனால் ஆசை ஆரைத்தான் விட்டது?..... அப்போது இராணுவ கெடுபிடிகளும் கூடிக் கொண்டிருந்தது!..... தூயாரும் பரிந்துரை செய்தாள் “ஒரே மகன் எங்கேயென்றாலும் பத்திரமாக இருக்கட்டும், என்றாள்!

எப்படியோ குருநாதன் சம்மதத்தோடு சினேகிதர்களோடு இலண்டன் மாநகர் போய்ச் சேர்ந்தான்! எப்படியோ இவனுக்கு வதிவிட உரிமை கிடைத்துவிட்டது! தான் ஒரு குறையும் இல்லாமல் சொகுசாக இருப்பதாக தொலையில் பேசவான்! இலண்டன் மாநகர் அழகை அலங்காரமாய் வர்ணிப்பான்! தூயார் பூரித்துப் போவாள்! தகப்பன் இவன் பேச்கக்கெல்லாம் அவ்வளவாகக் காது கொடுப்பதில்லை! இது உருப்படாதவன் கதை என்றே அவருக்குப்படும்!

சிறிது காலத்தின் பின்தான் வேலையில் சேர்ந்து விட்டதாகவும், சம்பளமும் பறவாயில்லை என்றும் சொன்னான். மாதம் தவறாமல் பணம் இவர்களுக்குக் கிடைத்தே வந்தது! மேலும் இவர்களுக்கு பணம் குவிந்தது! ஆனால் குருநாதனுக்கு இந்த மகிழ்ச்சி நிரிந்தரம் என்று தோன்றவில்லை! ஆனால் காட்டிக் கொள்ளவில்லை! குருநாதனுக்கு இப்போது இளைப்பாற்றிச் சம்பளம் கிடைத்து வருகிறது. வேலை என்று அலைக்கழிவு இல்லை. வளவு பிரயோசனங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு நோவில்லாமல் காலம் போக்கு கிறார்!..... பத்திரிகை பார்ப்பார்; நல்ல நாவல்கள் படிப்பார்; தொலைக்காட்சியை இரசிப்பார்.... இப்படியே நிம்மதியாக பொழுது போகிறது!

அவர் சொல்வார்; “சாஜகான் மன்னன் கூட என்னைப் போல சொகுசாக வாழ்ந்திருப்பானோ சொல்ல முடியாது! நான் சாய்மனைக் கதிரையில சுகமாக சாய்ந்தபடி இருப்பேன் என் மனவிருப்பத்துக்கு, உடல் நலத்துக்கு ஏற்ற மாதிரி விதம் விதமாக தயாரித்துக் கொண்டு தின்னவும் குடிக்கவும் ஊட்டிவிடாத குறையாக என்ற பொஞ்சாதி தந்து கொண்டே இருப்பாள்! என்ன வேணும் ஏது செய்ய வேணும், என்று பார்த்துப் பார்த்து கேட்டுக் கேட்டு சேவகம்

செய்து கொண்டே இருப்பாள்!..... நல்ல மனைவி கிடைச்சால் உனக்கு வாழ்க்கையில் என்ன இல்லை? என்று திருவள்ளுவரும் கேட்கிறார்!..... எல்லாம் நான் பெற்ற பேறு!..... பிறருக்கு மனதாலயும் கெடுதி நினைக்காமல் வாழ்வனுக்கு இந்த நற்பேறு கிடைத்திடவே செய்யும் என்பார்!

ஆனால் நல்லவர்களுக்குத் தான் கடவுளின் சோதனையும் இருக்கும்! விதி விளையாடவும் செய்யும்! திடீரென்று குணசீலனிடமிருந்து எந்தத் தகவலும் இல்லை! தொடர்பு அறுந்துவிட்டது!..... தொலைத் தொடர்பும் இல்லை; இவர்கள் எடுத்தாலும் ஒரு சத்தமும் இல்லை! அன்னை எலட் சுமி மட்டுமல்ல, குருநாதனும் ஆடிப்போய்விட்டார்!

மகனுக்கு என்ன நடந்திருக்கும்! என்ன ஆனான்!..... இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடை தெரியாமல் பரித்தித்தனர்; யோசனையில் ஆழ்ந்தனர் இருவரும்!..... அவர்களுக்கென்ன, வெளிநாட்டுக்காரர், ஒன்றாலும் குறைவில்லை! என்று மற்றவர்கள் பொறாமைப் பட்டதால், கண்பட்டதால் இப்படிப் பட்டமரம் போல் ஆகிவிட்டதா? இதற்கிடையில் வெளிநாடமில் இருந்து ஒரு சிலர் வாயிலாக சில விரும்பத்தகாத செய்திகளும் வரத்தான் செய்தன!..... இவன் போதைப்பொருள் பாவனையில் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டு, பிடிபட்டு விட்டான் என்றும், ‘ஒரு ஹிப்பி பெண்ணோடு நாடு கடந்து ஊர் சுற்றுகிறான்’ என்றும் பல அதிர்ச்சி செய்திகள் வந்து உதைத்தபடி இருந்தன!’ இவைகளை நம்பவும் முடியவில்லை; நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை! ஏனென்றால் அவன் ஒழுக்கம் கேள்விக்குறிதான்! இது அன்னை எலட்சுமியைத்தான் வெகுவாய் பாதித்து விட்டது! மனநலம் உடல் நலம் வெகுவாய் குன்றியே போய்க்கொண்டிருந்தது! அவன் படுக்கையிலேயே விழுந்து விட்டாள்! மனநலமும் இழுந்து விட்டாள்! அடிக்கடி வாய் பிதற்றுவாள்..... “என்ற மகன் பேய் பிடிச்சுற்றுது! அவன் நல்லவன்..... ஒரு பாவமும் அறியாதவன்! அவனப் பேய்பிடிச்சி கெடுத்துப் போட்டுது.....!”

இவன் புலம்பல் தொல்லை தாங்க மாட்டாமல் மனநல காப்பகத்திலும் சேர்க்க வேண்டியதாயிற்று!..... உடலும் வெகுவாய் இளைத்துக் கொண்டே வந்தது!..... சொகுசாய் கிடந்து கொண்டு சுகபோகமாக வாழ்ந்து பழக்கப்பட்ட குருநாதனுக்கு நாளும் பொழுதும் நாயலைச்சலாகவே ஆகிவிட்டது! மனதும்

பழுதுபடலாயிற்று! மனித வாழ்க்கையில் செல்வமோ இன்பமோ நிலைக்காது போலும்?' என்றே நினைத்துக் கொண்டார்!..... இப்போது தெளிவாக ஒரு உண்மை புரிந்துவிட்டது: அன்னலெட்சுமி கணவனுக்காக தன்னையிழந்து சேவகம் செய்து கொண்டிருந்தாலும், - அப்படித் தெரிந்தாலும், அவள் உயிர் நிலையம் எங்கே இருந்து வந்தது என்பது இப்போது புரிந்து விட்டது!

அன்னலெட்சுமி, "குணசீலன்.....குணசீலன்....என்ற பிள்ளை திறமான பிள்ளை..... அவன் விட்டுப் போடுங்கோ?" என்று வாய் குளறிக் கொண்டே ஒரு நாள் உயிரை விட்டு விட்டாள்! பாவம், குருநாதன் வாய்விட்டுக் கதறினார்! வாழ்க்கையில் ஒரு நாளும் அப்படி அவர் கத்தியதும் இல்லை; கண்ணீர் சொரிந்ததும் இல்லை! இப்படி திடீரென்று எல்லாம் தலைக்கோக மாறும் என்று எதிர்பார்த்து எண்ணியிருந்ததும் இல்லை!..... பாவம் இன்று தனிமரமாகி விட்டார்! நான் யாருக்கும் மனதால் சுட தீங்கு எண்ணாமல் வாழ்ந்தவன். எனக்கேன் இப்படி துண்பம் குழ்கிறது!' சொந்தங்கள் அயலார் சாவீட்டுச் சடங்கு முடிய மெல்லக் கழன்று விட்டனர்!.....தங்கை தங்கேல்வரி தன் மகள் குடும்பத்தோடு வந்து கலந்து கொண்டாள்! அண்ணருக்காக உருக்கமாக அனுதாபம் தெரிவித்தாள்!..... ஆனாலும் அவனும் தூரமாக இருப்பதால் அண்ணனின் அத்தியாவசிய தேவைகளை நிறைவேற்ற முடியாமலிருப்பதாக சொல்லி மெல்லக் கழன்று விட்டாள்!

அயலில் உறவினர் இருக்கின்றனர். அன்னலெட்சுமி இருக்கும்போதும் அவ்வளவாக ஒட்டாமலே இருந்து விட்டனர்!..... பொறாமை ஒரு காரணம். இவர்கள் கேட்கும் போதெல்லாம் கொடுக்கவேண்டும் ; ஒருக்கா கொடுக்க மறுத்தால் முன் செய்ததெல்லாம் மறந்து புறக்கணித்து விடுவார்கள்!

ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் குடும்பம் அயலில் இருக்கிறது. அவன் சமீபத்தில்தான் மரணித்தவன் அவன் மனைவி பிள்ளைகள் கீவியப்பாட்டை நடத்தி வருகின்றனர்! அவர்கள் எாகவே முன் வந்து இவருக்கு உதவ முன் வந்தனர்!..... அவர்களாகவே இவருக்கு மூன்று நேரமும் சாப்பாடு தருவதாயினர்!..... அவர்களுக்குத் தெரியும் குருநாதனின் குணம். கைமேல் பலன் கிடைக்கும் என்று தெரியும்!

முன்று வேளையும் ஆகாரம் வரும். அந்த வீட்டுப் பெண்ணோ பிள்ளைகளோ கொண்டு

வந்து தருவார்கள். வயிறாற் சாப்பாடு கிடைத்தது..... "எனக்கு முன்னமாதிரி சாப்பிட ஏலல்ல! கொஞ்சமாப் போட்டுக் கொண்டு வந்தாக் கானும்!" என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வார் சோற்றை கூடப் போட்டாலும், கறிவகைகள் ஏதோ அப்படியும் இப்படியும் தான்!..... மருந்து போல சொட்டாக சொட்டாகவே இருக்கும்! ருசிச்சு சாப்பிட முடியாமலிருக்கும்! கறிவகை இதும் பதமாய் இல்லாவிட்டால், சாப்பாடு எப்படி உள்ளிடும்? அன்னலெட்சுமியின் நினைவுதானே வரும்! அவள் அறுக்கவை உணவை நினைத்துப் பார்க்க வைக்கும்!..... ஆனால், இவர் கொடுப்பனவு தாராளமாயே இருக்கும்! ஒருமாத செலவாக ஆறாயிரம் ரூபாவை முற்பண்மாக கொடுத்து விடுவார். இவர் கொடுப்பனவை அறிந்து போலும், வேறும் சிலர் சாப்பாடு கொடுக்க முன் வந்தனர். ஆனால் இவர் மற்றுத் து விட்டார்! எல்லாம் ஒரே குட்டையில் ஊறிய மட்டைகள் தான் என்று தெரியும்!

இந்தச் சாப்பாட்டு அனுபவத்தில் சில மனப் பாதிப்புகளை அனுபவிக்க வேண்டி யிருந்தது அவருக்கு!..... இவருடைய பாத்திரங்களில்த்தான் சாப்பாடு வரும் ; போகும். ஆனால் போகும் பாத்திரம் வரும் போது மாறியிருக்கும்! இளக்காரமானதாய் இருக்கும்!..... அன்னலெட்சுமி தழுத்த உறுதியான பெறுமதியானதாய் பார்த்துப் பார்த்து வேண்டி வேண்டிசேகாரித்தவைகள் எல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் காணாமலே போய்க் கொண்டிருந்தன! அது மட்டுமா? சிலபேர் சுக நலன் விசாரிக்கும் சாக்கில் வந்து போவார்கள். எங்கயோ உற்றுப் பார்த்துக் கதைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆள் போன பின்னாடி பார்த்தால், அந்த இடத்தில் இருந்த பொருள் இருக்காது! இவர் புத்தகத்தில் மூங்கிலிவிடுவார் ; கண்ணயர்ந்தும் விடுவார். கண்ணைப் பொத்தி அடிக்க வேண்டியதுதான்!

சிலர் வந்து இரவுல் வாங்கிக் கொண்டு போவார்கள்: மண்வெட்டி, கோடரி, பிக்கான், அலவாங்கு, கத்தி என்று. ஆனால் போனது தானாகவே திரும்பி வராது! காத்திருந்து பாத்திரினந்து ஆத்தாமல் போய் கேட்டு வாங்கிவந்தால்தான் உண்டு! மறந்து போனால் அவர் கள் சொந்தமாகிவிடும். இப்படி சில இல்லாமல் போய்க் கொண்டிருந்தன! அன்னலெட்சுமி இருக்கும் போது இந்தச் சேட்டைகள் ஒன்றும் வாய்க்காது! அவள் கவனமாக இருந்து எல்லாவற் றறையும் காப்பாற்றி விடுவாள்! வீடும் ஒட்டறை பிடித்து

தூசி மண்டிப் போயிற்று. வளவும் குப்பை மண்டி, பத்தை வளர்ந்து காடு மண்டிப் போயிற்று!..... எல்லாம் மனையாள் இல்லாத குறைதான்! அவள் இருந்தால் எல்லாம் துப்பரவாக பளிச்சென்று இருக்கும்! தான் செய்வாள்; தூண்டுதல் போட்டு இவரையும் செய்விப்பாள்! தூண்டுகோல் இல்லாத குறை, எல்லாம் புகைமண்டி பாழ்ப்பட்டுப் போகிறது; காணாமலும் போகிறது!

இவருக்கும் வயதாலும் தான் மனவிரக்தி யாலும்தான், இனி இந்தக் கட்டை எப்படி ஆனால் என்ன என்ற மனோ நிலையும் தான், ஒன்றிலுமே சிரத்தை இல்லாதவராகி விட்டார்! ஆனாலும் ஒரு நம்பிக்கை துளிர் விட்டுக்கொண்டே தான் இருந்தது! நேரமையாக, கடவுளுக்கு விரோதமில்லாமல் நடப்பவர்க்கு, அவர் கடாசம் கிடைத்திடவே செய்யும். ஒரு பழுதும் வராது என்று நம்பியிருந்தார்!..... தன் மகன், அவன் பற்றிய துர் செய்திகள் வந்ததாயிருந்தாலும், அவன் தன்னைத்தேடி ஒரு நாள் வருவான், என்ற ஒளிக்கீற்று அவருக்கு தென்பட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தது!

அவன் அப்பன் பேச்சைக் கேட்காமல் விடலையாகத் திரிந்தாலும் அதற்காக பச்சாத்தா பய்ப்பட்டிருக்கிறான்!..... தாயோடு தொலையில் பேசும்போது : “அம்மா, என்ன மேலான நிலையில் வைத்துப் பார்க்கத்தான் அப்பா எனக்குப் பொல்லாதவனாக நடந்திருக்கிறார்!..... அவரின் கனவை நான் நிறைவேற்றாமல் விடமாட்டேன்!”..... என்று சூழுரைப்பது போல் பேசியிருக்கிறான்! அதை இவரும் கேட்டு இருக்கிறார்! தன் நம்பிக்கை வீண் போகாதது என்று இவருக்கொரு நம்பிக்கை!.....

ஆகையால் மகனுக்காக தன் சொத்தை யாவது இருப்பையாவது பாதுகாத்திட திடம் கொண்டார்! அதன் பிரதி பலிப்பு: உறவினர் வீடிலிருந்து வரும் சாப்பாட்டை நிறுத்தி விட்டார்! அயலவுரும் அடிக்கடி வந்து போவதையும் குறைத்ததுக் கொண்டார்!..... இடம் கண்ட இடத்தில் மடத்தைப் புடுங்கும் குணம்தான் பலருக்கும்! பக்கத்தில் சாப்பாட்டுக் கடை இருக்கிறது. ஒரு சாப்பாட்டு ‘பார்சல்’ நூற்றி இருபது தான்! இவருக்கு இரண்டு நேரத்துக்குக் காணும்! வயிறும் நிரம்பும்; செலவும் குறையும்!... சில நாள் எடுத்துப் பார்த்தார். இதப்படவில்லை! வயிறுதான் நிரம்புகிறது, மனதுக்கு திருப்தி இல்லை! தேகத்துக்கும் ஒத்துவரவில்லை!

ஆகவே தானே சமைக்கலானார்! அதற்கு இலகுவான வழி முறைகளை கையாண்டார்:

ஒரு சண்டுக்கும் குறைவாக தவிட்டரிசியை போடுவார் பானையில். அது கொதித்துவரும் வேளையில் நறுக்கிவைத்திருந்த மரக்கறிகள், கிழங்குகள் கொஞ்சம் கீரைகள் போட்டு, இறாலோ நெத்தவியோ கருவாட்டில் கொஞ்சம் தெளித்து விடுவார். கொஞ்சம் தேங்காபால் மா, சரக்குத்தாள், உப்புபுளி எல்லாம் போட்டு ஒரு புக்கைப் பத்தில் இறுக்கிவிடுவார். இரண்டு நேரத்துக்கு தாராளமாக காணும்! நல்ல சுவையுணவு; சத்துணவு! உடலுக்கும் உள்ளத் துக்கும் இதும் பதமானது, சிரமமில்லாதது. செலவுச்சுருக்கமானது!..... இதை குழசாத மென்று அன்னலெட்சுமி எத்தனையோதரம் செய்து கொடுத்ததால் பழக்கப்பட்டிருக்கிறார்! காலை உணவாக உளுந்து பயறு கடலை சோளன் அரிசி எல்லாம் போட்டு திரித்து மாவாக்கி வைத்திருப்பார். சிறிது சக்கரை சேர்த்து இரண்டு உருண்டை பிடித்தால் காணும்.

இப்படியாக தனிமை வாழ்வை இனிமை என்று சொல்லாவிட்டாலும், நிம்மதியாக போக்கிக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு நாள் தங்கை தங்கேல்வரி இவரைத் தேடி வந்தாள்! பாவம், அவனுக்கும் வயதாகவிட்டது. தலையெல்லாம் பஞ்ச போல் நரைத்தும் விட்டது. முதுகும் கூணலாகி விட்டது. போன வருடமும் இவரிடம் வந்தாள். இருக்கும் வீட்டை விடச் சொல்லி வீட்டுச் சொந்தக்காரர் கேட்கிறார்களாம். வேறு வீடு பார்த்திருக்கிறன், ஒரு இலட்சம் முற்பணம் (அற்வான்ஸ்) கேட்கிறார்கள்! என்ன செய்யலாம்? நீ உதவாவிட்டால் நடுத் தெருவிலதான் நிற்க வேண்டும்!” என்று கேட்டவுளுக்கு மறுபேச்சின்றி கேட்ட தொகையைக் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தார்! இவள் கூடக்குறையச் சொல்லி வாங்கி வலிப்பவள் என்று தெரியும்! ஆனாலும் உதவி புரிந்திருக்கிறார்!..... இன்றும் வந்திருக்கிறாள் என்ன காரணம் பற்றியோ?

அவள் கண்களைச் சுழற்றி வீட்டை நோட்டமிட்டாள். “வீடெல்லாம் ஓட்டறை புடச்சிருக்கு! உனக்கு தூசி தட்டி துப்பரவாக்க ஏலாது என்ன!..... சாப்பாடு என்ன மாதிரி? என்றும் கேட்டு வைத்தாள்.... அவள் சொன்னார், தன் சாப்பாட்டு தயாரிப்பின் கெட்டித்தனத்தை. அவள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள்! இவரைப் பரிகசிப்பது போலிருந்தது. அவள் வந்த காரியத்தை மெல்ல அவிழ்த்து விட்டாள்: “என்ற மருமகனுக்கு வருமானம் குறைவு தானே, அவரென்ன ஒரு மருந்துதக் கடையில் (பார்மஸி) தானே வேலை செய்யுறவர்.

நாலாயிரம் வீட்டு வாடகை கட்டேலாமல் கஸ்ரப்படுகிறார்!..... மூண்டு பிள்ளைகளுமாப் போயிற்று! செலவுக்கு திண்டாட்டமாயிருக்கு!..... அதுதான், இந்தப் பெரிய வீட்டில தனியக் கிடந்து கஸ்ரப்படுகிறியே, நாங்க இங்க வந்தமெண்டால் உனக்கும் உதவியாயிருக்கும், எங்களுக்கும் ஆறுதலாயிருக்கும்!..... என்ன சொல்லுறாய்?

இந்த வேண்டுகோளுக்கு குருநாதன் பெரிதாக யோசிக்கவில்லை. உடனடியாகவே தலையசைத்து விட்டார்! நியாயப்படி பார்த்தால் இவளுக்கும் பங்குரிமை உண்டு!.... என்ன செய்வது, விதியின் விளையாட்டு இப்படி அலைக்கழிகிறாள்!

அடுத்த நாளே தங்கேஸ்வரி மகன் குடும்பத்தோடு இந்த வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள்! இரு அறைகளை அவர்கள் பாவனைக்கு கொடுத்து விட்டு, தான் ஒரு அறையில் முடங்கிக் கொண்டார்! ஒரு சிரமமும் இல்லை. இவருக்கு வேளை வேளைக்கு சாப்பாடு தண்ணி வெந்தி கிடைத்தப்படியிருக்கும்! நாவல்கள் வாசித்து தொலைக்காட்சி பார்த்து, வளவுப் பிரயோசனங்களையும் ஒருந்தை கூறி வந்து, ஏதோ ஒருவாறாக நிம்மதியாக பொழுது போய்க் கொண்டிருந்தது!..... எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, வீடு வளவு துப்பரவாக ஆகியிருக்கிறது! அதைவிட வீடு கலகலப்பாக இருக்கிறது!..... பிள்ளைகள் சிரித்து கதைத்து பலவிளையாட்டுக்களையும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்!..... வாழ்க்கையில் கனகாலமாக கையை விட்டுப்போன ஒன்று கை கொடுத்துவிட்டு போலிருந்தது! குடியிருக்க வந்தவர்களுக்கும் வாய்த்துப் போய்விட்டது!

குருநாதன் சாப்பாட்டுச் செலவுக்கென்று தாராளமாகவே கொடுப் பார்! வளவு பிரயோசனங்களும் உண்டு!... இங்கு குடிவற் ததில் அவர்களுக்கும் பரமதிருப்தி! இப்படியே காலம் போய்க் கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாள்... நல்ல இளவேனில் காற்று வீசிக் கொண்டிருக்கும் அமைதியான சூழ்நிலையில் தங்கேஸ் தமையனைப் பார்த்து மெல்ல கதைக்கலானாள். “அன்னே, இப்படியே காலம் போறதப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் ஒரு முடிவென்ன?..... உனக்கும் வயதாகி தள்ளாடிக் கொண்டிருக்கிறாய். திடீரெண்டு கண்ண முடினால் இந்த பெரிய வீடு வளவுட கதி என்ன?..... உன்ற மகனைப் பற்றியும் ஒரு தகவலும் தெரியல்ல!..... இப்படியே யோசிச்சுக்

கொண்டிருந்து என்ன செய்யப் போறாய், சொல்லு பார்ப்பம்!”

தங்கை என்ன உன் நோக்கத்தை வைத்து இப்படிக் கதைக்கிறாள் என்று அவருக்குப் புரியாமல் இல்லை! இந்தக் கேள்விக்கு தனிமையில் பல தடவை இவர் பதில் தேடியிருக்கிறார். தெளிவான விடை கிடைக்கவில்லை! இப்போது தங்கை கேட்கிறாள் என்ன பதில் சொல்வது?! மகன் திருந்தி தன்னிடம் வருவான் என்ற நுப்பாசை இன்னும் வீட்டுப் போகவில்லை அவரிடம்!..... அவர் என்ன சொல்வது என்று புரியாது அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்!

“என்ற பேருக்கோ, என் மகன் பேருக்கோ எழுதினா என்ன, உனக்குப் புண்ணியமாகப் போகும்!..... என்ற மகள் வாழ்க்கையும் நல்லாயிருக்கும்! நானும் நிம்மதியாக கண்ணை மூடுவன்!” அவள் அழுத்தம் திருத்தமாகவே பேசினாள்! மனதில் ஒளிந்திருப்பது என்றாவது ஒரு நாள் வெளிப்படத்தானே செய்யும். குருநாதனின் மனம் சூழ்மியிப் போயிருந்தது! அவள் சூழ்மியிப் குட்டையில் வலைவிரித்தாள்! அவள் வலையில் விழலாகி விட்டது!..... சம்மதம் தெரிவித்தார்.

வீடு வளவு எழுதியாகவிட்டது, தங்கேஸ் வரியின் மகள் பேருக்கு!..... ஆனால், குருநாதன் சீவிய உருத்து வைத்துத்தான் எழுதி யிருக்கிறார்!..... அவர் காலத்துக்குப் பின்னர் தான் அவளுக்குச் சேரும்!..... இது தங்கேசுக்கு திருப்தியாக இருந்தாலும் இதயத்தில் கொஞ்சம் நெருடவே செய்தது! ஆனால் தங்கேஸ், மகள் குடும்பம் முன்னிலும் மகிழ்ச்சியாகவே நடமாடுவதை அவதானிக்கக் கூடியதாயிருந்தது! குருநாதனையும் நல்லபடியாக்குதான் கவனித்து வந்தனர்; சேவகம் செய்தனர்!..... என்றாலும் அன்னெல்த்சுமி போல் வராது என்று, அவள் உள்ளம் புலம்பிக் கொள்வதை யாரோ அறிவார்!

இப்படியே கால ஒட்டத்தில், துளிராவதும் சருகாவதும் பூ விரிவதும் கருகிப் போவதும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்க, குருருநாதனுக்கும் தள்ளாமை - இயலாமை என்று ஆகிக் கொண்டிருந்தது! ஆனால் நோயென்று பெரிதாக ஒன்றுமில்லை! பலவேண்டான்! ஆனால் தங்கேஸ் வரிகு பலவேண்ம் இயலாமை மட்டுமல்ல, நோயும் ஆட்கொண்டு விட்டது! வைத்தியசாலையில் காட்டி மருந்தெடுப்பாள் மருந்துமுடிய அந்த வெற்று படிமங்களை (கவர்) கொண்டு மருமகன் தான் பணிபுரியும் மருந்துக் கடையில் அதே

மாதிரி மாத்திரைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பான்!..... வருத்தம் ஒரு கட்டுப் பாட்டிலேயே இருக்கும். ஆனால் நோய் தீர்ந்த பாடில்லை! உடல் பலவீனமாகிக் கொண்டே வந்தது!

ஒரு நாள் அவள் மகளையும் மருமகனையும் தனியாக இருத்தி சொன்னாள்: “நான் கன காலத்துக்கு இருக்க மாட்டன் கிட்டடியில் கண்ண முடிருவன் என்டு என்ற மனம் சொல்லுது.... இந்த வீடு வளவு முற்று முழுதாக உங்களுக்கு சொந்தமானால்தான் நான் நிம்மதியாக கண்ண முடுவன்!..... அன்னன் கனகாலத்துக்கு இருப்பார் போல இருக்கு!..... சில நேரம் அவர்கள் மகன் திடீரென்று வந்து நின்டான் எண்டால் என்ன செய்யறது!..... சொத்த மாத்தி பிரிச்சி எழுதவும் வாய்ப்பிருக்கு!... இதனினைச்சா எனக்கு இரா இராவா நித்திரை வருகுதில்ல! என்ற ஆத்துமம் நிம்மதியில் லாமல்தான் அலையும்.....!”

அவள் பேச்சில் அர்த்தம் பொதிந்திருப் பதாகவே அவர்களுக்குப்பட்டது! அவர்களை உசுப் பிலிட்டது! அழகான வீடு வளவு! பயன்தரும் மரங்கள் வேறு. பெறுமதியான இச் சொத்து கைவிட்டுப் போக விடலாகாது என்று உறுதியெடுத்துக் கொண்டன்! குருநாதன் உபகாரச் சம்பளம் (பென்சன்) எடுக்க, நிலையான வைப்புப் பணத்துக்கான வட்டி பெற என்று இப்போ தனியாக செல்வதில்லை. மருமகளோடுதான் போய் வருவார். ஆகையால் இவரின் இருப்புத்திட்டமெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரியும்! இருபது இலட்சம் நிலையான வைப்பில் இருக்கிறது!..... இதையும் தங்கள் பெயருக்கு மாற்ற வேண்டும்!

கணவனும் மனைவியும் தங்களுக்குள் பேசி ஒரு திட்டம் வகுத்தனர்: கணவன் சொன்னான்: “ஆள்ற கதைய கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முடிக்க வேண்டும்! அப்பதான் பிடிப்பாம் எங்கட திட்டம் நிறைவேறும்!”

“கொஞ்சம் கொஞ்சமா ஆள முடிக்கிற தெண்டா என்ன செய்யறது?” “பைத்தியம், அதுக்கு எத்தனையோ வழியிருக்கு... அதுக்கான மருந்து என்ற கடையில் இருக்கு!... சலரோக காற்ற பாவிக்கிற ‘இன்சலின்’ மாத்திரைய, சலரோகம் இல்லாதவனுக்கு குடுத்து வந்தால் சீனிச் சத்து இல்லாமல் மெள்ள மெள்ளவாக ஆள் செத்துப் போயிரும்!

ஒருவருக்கும் ஒன்டும் தெரியாமலிருக்கும்!”

திட்டப்படி காரியம் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது! குருநாதன் தேந்ரை உறிஞ்சிக்

பகிர்வோம்....

ஸமுழ் தமிழும்

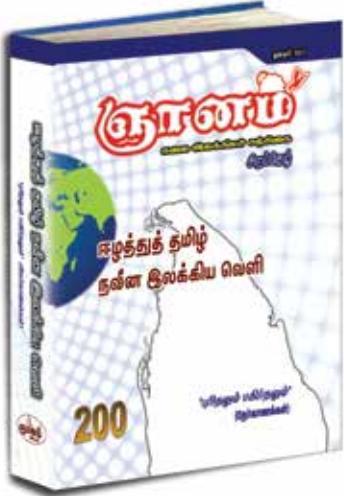
தமிழ் அச்சுக்கு நெறிமுறைகளை வகுத்துக் கொண்ட பிதாமகனார் ச.வை.தாமோதரம் ஸ்ரீ எனலாம். குளாமணியைப் பதிப்பிக்கும் போது தமக்கேற்பட்ட அனுபவமொன்றை தமது பதிப்புரையிலே பதிவுசெய்துள்ளார். மூன்று ஒலைச்சுவடிப் பிரதிகளை ஒப்புநோக்கி நூறுபக்கம் அளவு அச்சாகிய பின்னர் வி. கனகசபைப்பிள்ளையிடம் இன்னுமொரு குளாமணிப் பிரதி இருக்கும் செய்தி சி.வை.தா.வுக்கு கிட்டியது. அதைப்பற்றி பதிப்புரையிலே பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளார்.

... அந்தும் முதன் மூன்று முதல்களுக்கும் அநை வெறுபாடுகள் இருந்தமையால் இன்னுஞ் சூல் முதல்கள் எவ்வுத்தாய்னும் இருக்குமாயின் அவர்க்குறையும் நூத்துப் பார்த்துக்கொண்ட அச்சுநால் அந்தயாவசியகமன்று உட்காண்டு. அங்கங்கே சமணர்கள் குடியருக்கும் இடங்களுக்கெல்லாம் நூலை ஒரு சுறும் முருானம் பண்ணக் காஞ்சியுத்தல் மாத்தரம் ஒரு மகல் மும் முதல்கண்டு அதனை வாய்க் கூட்டுறை: இவ்வருண்டும் ஒத்துப்பார்த்தல் முன்பு அச்சுட்ட அவ்வளவும் மறுயி தஞ்சுத் தங்கவேண்டியதாய்று. வேறு முருத எய்கும் அகியடவல்லை.

குடித்தார். “என்ன, இப்ப தேத்தன்னி கொஞ்சம் கசக்குமாப் போல கிடக்கு, நல்ல தேயிலையா வேண்டிப் போடுங்கோ!”

இன்னொரு நாள் சொன்னார்: “வரவர உடம்பு சோந்து போகுது; சாப்பாட்டிலையும் மனமில்ல; நித்திரையும் வருகுதில்ல!..... என்ற மகனக் காணாமலே கண்ண முடிருவனோ!..... அன்னலெட்சமியும் என்னக் கூப்பிடுறாள்!.....” இவ்வாறாக வாய் புலம்புவார்!

அவர்கள் மனம் ஆனந்துப் பள்ளுப்பாடும்! ஆனால் அது நீடிக்கவில்லை. திடீரென்று ஒருநாள், வாகனமொன்று வாயிலில் வந்து நின்றது! கட்டுமூல்தான் தேகத்தோடு முட்டை முடிச்சுக்களோடு கெம்பீர்மாக நடை நடந்து ஒருவன் உள்ளே வந்தான்! “அப்பா, என்ன மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ அப்பா! இனி உங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லாமல் பார்ப்பன் அப்பா!” குரல் கேட்டு குருநாதன் எழுந்து நின்றார்! தங்கேஸ்வரி மயங்கிவிழுந்தாள்!

ஞானம் 200வது திதி

ஸ்ரீத்திலுள்ள ஏனைய கலை, இலக்கிய சஞ்சிகைகளை விட 'ஞானம்' வெளியிடுகின்ற சிறப்பிதழ்கள் பிரமிப்பை ஏற்படுத்துவன. நாற்றாண்டு சிறப்பிதழ், ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி தொடர்பான வெவ்வேறு போக்குகளை வெளிப்படுத்தும் 42 கட்டுரைக்களைத் தாங்கி வெளிவந்தது. 150வது சிறப்பிதழ் துணிச்சலோடு போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழானது. 175 வது சிறப்பிதழ் ஈழத்துப்புலம் பெயர் இலக்கியச் சிறப்பிதழாக மலர்ந்தது. அண்மையில் வந்த 200வது சிறப்பிதழ் ஞானத்தில் வெளிவந்த 60 நேர்காணல்களின் தொகுப்பாக 980 பக்கங்களிலே மலர்ந்துள்ளது.

ஏற்கனவே ஈழத்திலே 'சிரித்திரன்' சஞ்சிகை 12 நேர்காணல்களையும் 'முன்றாவது மனிதன்' 11 நேர்காணல்களையும் நாலுருப்படுத்தியுள்ளன. இவ்வரிசையில் இத்தொகுப்பு முன்றாவது. எனினும் நேர்காணல் தந்தோர் எண்ணிக்கை அளவிலும் சரி, பக்கங்களின் எண்ணிக்கையிலும் சரி ஈழத்து தமிழ் சஞ்சிகை வரலாற்றில் இதுவே பிரமாண்டமான முதன் முயற்சியாகிறது.

நேர்காணலுக்குப்பட்டவர்கள் பல்துறை ஆளுமையுடையவர்கள். வகை மாதிரிக்கு சில உதாரணங்கள்: படைப்பாளர் (எஸ்.பொ, தெளிவுத்தை ஜோசப், செங்கைஆழியான், பேராசிரியர்கள் (கா.சிவத்தம்பி, எம்.ஏ.நு.மான், சபா ஜெயராசா), பெண்டிலைவாதிகள் (பேராசிரியை மௌ.சித்திரலேகா) தமிழ்நாட்டினர் (பேராசிரியர் வீ.அரசு), முன்னோடிகள் (வரதர், பஞ்சாட்சரசர்மா) புகலிட எழுத்தாளர்கள் (வேஷாபாசக்தி, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியம்), கலைஞர்கள் (கார்த்திகா கணேசன், குழந்தை ம.சண்முகவினங்கம்)

இத்தகையோரின் நேர்காணல்களுக்கூடாக ஈழத்து கலை இலக்கியப் போக்குகள், விமர்சனங்கள், சர்ச்சைகள், அவை பற்றிய விளக்கங்கள், புதிய தகவல்கள், புதிய சிந்தனைகள், தேடல்கள், தனிப்பட்ட வாழ்க்கை சம்பவங்கள், பதித்ததுடங்கள் எனப் பல்வேறுபட்ட விடயங்களை அறியும்வகையில் சாளரங்கள் திறக்கப்பட்டுள்ளன என்று துணிந்து குறிப்பிடலாம்.

இந்நேர்காணல்களின் அதிகமானவை ஞானம் பிரதம ஆசிரியர் தி.ஞானசேகரனால் காணப்பட்டதை. இந்நேர்காணல்கள் ஈழத்து இலக்கியம் தொடர்பாக மேற்குறிப்பிட்டவாறான பன்முகப் பரிமாணங்களையும் பயன்பாடுகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றனவென்றால் அதற்கு வழிவகுத்த பெருமை தி.ஞானசேகரனுக்கேயுரியது. இன்னொரு விதமாகக் கூறின் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் அவருக்குரிய ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டையும் தேடலையும் இத்தொகுப்பு வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. அவரல்லாமல் பிற்கண்ட நேர்காணல்களும் கனதியானவைதான்.

தொகுப்பின் தலைப்பும் 'ஸ்ரீத்து தமிழ்நாட்டின் இலக்கியவெளி' ஆழ்ந்த அர்த்தம் கொண்டது. ஈழத்து இலக்கியத்துடன் தொடர்புபட்ட அதன் கருத்துநிலை, அழகியல் முதலியவை சார்ந்த உரையாடல் தளத்திற்கான இடமாக இந்த நேர்காணல்கள் வியாபிப்பதை படிக்கும் போது நாம் அறியலாம். இந்நேர்காணல்களின் உச்சப்பயன் அதுதான். இத்தொகுப்பினாடாக ஈழத்து இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் ஆய்வாளருக்கும் ஆரோக்கியமான பெருவிருந்தொன்று கிடைத்துள்ளது எனலாம்.

பேராசிரியர் சி. யோகீராஜா

நன்றி: பிரதிவிம்பம், தினகரன் வாரமஞ்சரி 12.03.2017

எழுத்து தொண்டிய வண்ணைப்பீலி

பேராசிரியர் துரை மனோகரன்

ஜெயலலிதா மறைந்தாலும் மறைந்தார். அவருக்குப் பின் தமிழ்நாடு படும்பாடு வேடிக்கை வினோதத்தையும், வேதனையையும் ஏற்படுத்துகிறது. தமிழ்நாடு ஒரு போதும் சந்திக்காத விபரீத நிகழ்வுகளை நாளுக்குநாள் அது எதிர்கொண்டு வருகிறது. ஒரு மோசமான கும்பல் தமிழ்நாட்டை முழுமையாகக் கபள் கரம் செய்வதற்குக் காத்துக்கொண்டு இருக்கிறது.

நல்லவேளையாக ஜெயலலிதா மரியாதை யுடன் உலகைவிட்டு மறைந்து விட்டார். அவரின் மறைவுக்காகக் காத்திருந்ததைப் போல, அதற்குப் பிந்திய தமிழ்நாட்டின் நிகழ்வுகள் அமையத் தொடங்கின.

ஜெயலலிதாவின் மரண நிகழ்ச்சிகளைத் தொலைக்காட்சியில் பார்த்தவர்கள், அன்றுள்ள அவரின் ‘அன்புத்தோழி’ சகிகலாவின் ஆட்டமும், அவரது உறவினர்களின் கூட்டமும் தமிழக அரசியல் காட்சியில் இருந்து மறைந்து விடும் என்றே எதிர்பார்த்தனை. அ.தி.மு.க அரசியல்வாதிகள் அதற்கு மேலும் சகிகலா கூட்டத்தைச் சுகித்துக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்றே எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால், நினைத்தது ஒன்று நடந்தது ஒன்று என்பதாகத் தமிழ்நாட்டின் புதிய அரசியல் கதை எழுதப் படத் தொடங்கியது.

ஜெயலலிதாவின் மறைவையொட்டிப் பன்னர்ச்செல்வம் தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சரானமை எதிர்பார்க்கப்பட்ட விடயம். அதுவரைக்கும் தமிழ்நாட்டு அரசியலின் காட்சிய அமைப்புகள் இயல்பாகவே அமைந்தன. பெரிதாகக் குறை சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லாமலே காட்சிகள் நகர்ந்தன. முதலமைச்சர் பன்னர்ச்செல்வமும் வழமையான தமது பாணியில்

கும்பிடு போட்டும்,
காலில் வீழ்ந்து
வணங்கியும்
தமதுகாரியங்களை
ஆற்றிவந்தார். முதல்
மைச்சராக இருந்தும்
இப்படி நடந்து
கொள்கிறாரே என்று
பலரும் முகத்தைச்
சுழித்தாலும், தமது

கதாநாயகன் பாத்திரத்தில் இயல்பாக
அவர் நடித்துவந்தார். பரவாயில்லை, ஏதோ
செய்கிறார் என்ற நீதியில் தமிழகத்தின்
அரசியல் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

அப்படியே சென்றுகொண்டிருந்தால்கூட அடுத்த தேர்தல் வரை ஆட்சியைச் சமாளித்திருக்கலாம். ஆனால், ஜெயலலிதாவின் மறைவு வரை காத்துக்கொண்டிருந்த சகிகலா தலைமையிலான சதிக்கூட்டம், தமிழ்நாட்டு ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்கான சதிவலையைப் பின்னணி யில் பின்னிக் கொண்டிருந்தது.

ஜெயலலிதாவினால் எந்தவோர் அரசியல் பதவியும் வழங்கப்படாதிருந்த சகிகலா, முதல் வேலையாகத் தமது சகாக்களுடன் இணைந்து, தம்மை அ.தி.மு.க வின் பொதுச் செயலாளராக ஆக்கிக்கொண்டார். தமக்குப் பதவி ஆசை இல்லை. மற்றவர்கள் வேண்டிக் கொண்டதால்தான் தாம் பொதுச் செயலாளர் பதவியை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டி ஏற்பட்டது என்று காட்டுவதற்காகத் தமது விகாவசிகளைக் கொண்டு நாடகம் ஆடி, பதவியைப் பெற்றுக்கொண்டார்.

பன்னர்ச்செல்வம்
உட்படப்

நுழைநூடியின் நிறுவனிடி

பலரும்
மனமுவந்தோ, மனம்
உவக்காமலோ சகிகலாவைப்
பொதுச் செயலாளராக ஏற்றுக் கொண்டனர்.

ஜெயலலிதா இருக்கும்வரை ‘ஆம்மா’ விசவாசிகளாக இருந்தவர்கள், அவரின் மறைவுக்குப்பின் திடீர் என்று ‘சின்னம்மா’ விசவாசிகள் ஆகிவிட்டனர். சசிகலாவின் அடுத்த கட்ட நகரவுக்கு இடையில் ஜலலிக் கட்டுப் போராட்டம் ஏற்பட்டு, தமிழ்நாடு கொந் தளித்து ஓய்ந்தது. அதனை அடுத்துச் சசிகலா வின் கோரமுகம் தமிழ்நாட்டின் அரசியல் மேடையில் பயங்கரமாக வெளிப்படத் தொடங்கியது. சின்னம்மா என்ற பெயரில் பெரிய பிசாச ஒன்று தமிழ்நாட்டில் உலாவத் தொடங்கியமை, அப்போதுதான் தெரியவந்தது.

சசிகலாவுக்குள் இருந்த ஒரு பெரும் பேராசை வெளிவரத் தொடங்கியது. ஊழல் குற்றச்சாட்டு வழக்குத் தீர்ப்பு வெளிவர இருந்த நிலையிலும், ஒருநாளாவது தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சராகத் தாம் இருந்தோம் என்ற திருப்தியும், வரலாற்றுப் பதிவும் ஏற்படும் என்று அவர் கருதியிருந்திருப்பார். பதவி யேற்புக்கான நடவடிக்கைகளும் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால், தமிழ்நாட்டின் நல் அதிர்ஷ்டமோ, என்னவோ, திடீர் என்று தமிழ்நாட்டின் அரசியல் காட்சிகள் யாரும் எதிர்பாராத முறையில் ஒரே இரவில் மாறத் தொடங்கின. தமிழ்நாட்டின் பதில் ஆஞ்சநாரும் சசிகலாவின் பதவியேற்றபை, தீர்ப்பு வெளிவரும்வரை தள்ளிப்போட்டிருந்தார். சசிகலா உள்ளிட்ட ஊழல் கோஷ்டி சிறைக்குச் சென்றது. சசிகலாவின் கனவும், கற்பணையும், காத்திருப்பும் சுக்குநாறாயின. அந்தவகையில் தமிழ்நாட்டு மக்கள் கொடுத்துவைத்தவர்கள்.

ஜெயலலிதாவின் மறைவின் பின், தமிழ்நாட்டின் அரசியல், ஒரு மர்மத் திரைப் படத்தைப் பார்ப்பதுபோலத் திகில் நிறைந்த தாகவே அமையத் தொடங்கியது. நாள்தோறும் அடுத்து என்ன என்ற தீர்பார்ப்பு உணர்வைத் தமிழக அரசியல் ஏற்படுத்தியது. தமிழ்நாட்டு அரசியலின் மர்மத் தொடர்க்கதையின் கதாநாயகன், முன்னாள் முதலமைச்சர் பன்னிர்ச் செல்வமே. நீண்டகாலமாகக் குனிந்தும், பணிந்தும், குழழந்தும் அரசியல் செய்துவந்த பன்னிர்ச் செல்வம், திடீர் என்று ஒரே இரவில் நிமிர்ந்தார் என்பது, உலகையே ஆச்சரியப் படுத்தியது.

அவ்வகையில் தமிழ்நாட்டைக் காப் பாற்றிய பெருமை அவரையே சாரும். தம்மைப் பலவந்தப்படுத்தி, அச்சுறுத்தி, வற்புறுத்தி ராஜினாமாக் கடிதம் பெறப்பட்டது என்று அவர் தெரிவித்தார். அவரைப் பதவி யில் இருந்து ராஜினாமாச் செய்யுமாறு சசிகலாத் தரப்பு வற்புறுத்தியபோது, அவர்

அதனை மறுத்துவிட்டார். அதனால் ஆத்திரம் அடைந்த சசிகலாவின் உறவினர் வெங்கடேஷ், அவரின் பின்புறமாக அவரது சட்டமையைப் பிடித்து இழுத்ததாகவும், அதனை இன்னோர் உறவினரான தினகரன் தடுத்ததாகவும் தகவல்கள் வந்தன. இது பன்னிர்ச் செல்வத்தின் ஆஞ்சையைப் பெரிதும் பாதித்துவிட்ட நிலையில், சில நாள் மௌனத்தின் பின்னர், பொருத்தமான வேளையில் தமது ஆதங் கத்தையும், எதிர்ப்புணர்வையும் அவர் வெளி யிட்டார். மக்களின் ஆதரவும் அவருக்குப் பெருகத் தொடங்கியது. பன்னிர்ச் செல்வம் தொடர்ந்து முதலமைச்சர் பதவியில் இருக்கக் கூடாது என்பதற்குச் சசிகலாவும், அவரது உறவினர்களும் சுட்டிக்காட்டிய காரணங்கள் மிகவும் வேடுக்கையானவை. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஸ்டாலினைப் பார்த்துப் பன்னிர்ச் செல்வம் சிரித்ததும், பேசியதும்தான் அவர்மீது அவர்கள் சுமத்திய குற்றப்பத்திரிகை. இத்தகைய மரமண்டைகள்தான் தமிழ்நாட்டின் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்கப் போகின்றனவா?

சசிகலாவின் மூளை, அவருக்கு என்றே தனியாகச் செய்யப்பட்டது போலவே அமைந்துள்ளது. சிறைக்குச் செல்லவேண்டிய நெருக்கடியான கட்டத்திலும், அ.தி.மு.க தமது கைகளைவிட்டுப் போகக்கூடாது என்பதிலும், தமது குடும்ப ஆட்சியைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதிலும் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்துள்ளார். துணைப் பொதுச் செயலாளராகத் தமது உறவினர் தினகரனையும், முதலமைச்சராகத் தமது விசவாசி எடப்பாடி பழனிச்சாமியையும் தெரிவுசெய்துவிட்டே போனார். அதேவேளை, பெரும்பாலான சட்சபை உறுப்பினர்கள் பன்னிர்ச் செல்வம் பக்கம் திரும்பிவிடக்கூடாது என்பதற்காக, கூவத்துர் ஹோட்டலில் அவர்களைச் ‘சிறை’ வைத்து, தமது விருப்பப்படி எடப்பாடி பழனிச்சாமியை முதல்வராக்கினார். ராஜாஜி, காமராஜர், பக்தவத்சலம், அண்ணாத்துரை, கருணாநிதி, எம்.ஜி.ஆர், ஜெயலலிதா போன்றோர் வகித்த முதலமைச்சர் பதவியில், தற்போது சசிகலாவின் விசவாசி என்ற ஒரே ‘தகுதி’ யைக் கொண்ட எடப்பாடி பழனிச்சாமி இருக்கிறார் என்பது வேடுக்கையும், வினோதமும் நிறைந்த காட்சி. இதுவும்கூடச் சசிகலாவின் தற்காலிக ஏற்பாடுதான். ஜெயலலிதா போட்டியிட்ட தொகுதிக்கான இடைத்தேர்தலில், சசிகலாவின் அக்கா மகன் தினகரனைப் போட்டியிடவைத்து வெற்றிபெறச் செய்து, அவரை முதலமைச்சர் ஆக்குவதே சசிகலாவின் பாரிய திட்டம்.

சசிகலாவைப் போன்ற ஒருவரைத் தமிழ்நாடு இதுவரை சந்தித்ததில்லை. இந்த வகையில் ஜெயலலிதா, தமது தலையில் தாமே கொள்ளிக்கட்டையைச் சொருகிவிட்டார் என்றே சொல்லவேண்டும். சொந்த வாழ்வில் பல பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியிருந்த ஜெயலலிதாவுக்கு ஒரு துணை தேவைப்பட்டது. அந்த வகையில், எங்கோ இருந்த ஒருவரைக் கொண்டுவந்து தம்மோடு வைத்துக் கொண்டமை, ஒட்டகத்துக்கு இடங்கொடுத்த கதையாகிவிட்டது. சில பிரச்சினைகளால் சசிகலாவையும், உறவினர் களையும் வீட்டைவிட்டுத் துரத்தவேண்டிய நிலையும் ஜெயலலிதாவுக்கு ஏற்பட்டது. அப்படியிருந்தும், மன்னிப்புக் கேட்டு மீண்டும் வந்து ஒட்டிக்கொண்டார், சசிகலா. வெளியேற்றியதோடு ஜெயலலிதா அவரைக் கைகழுவி விட்டிருந்தால், அவருக்கும், தமிழ்நாட்டுக்கும் நன்மையே ஏற்பட்டிருக்கும். ஜெயலலிதாவின் ஆதரவைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அதி.மு.க வினர் மத்தியிலும், அதிகாரிகள் மத்தியிலும் அவர் அதிகாரம் செலுத்தியிருக்கிறார். கட்சியின் பொதுச்செயலாளராக வந்தபின்னர், ஜெயலலிதாவை அரசியலுக்குக் கொண்டு வந்ததே தாம்தான் என்று திமிராகப் பேசியிருக்கிறார். ‘அம்மா’ வின் விகவாசி களாகத் தம்மைக் காட்டிக்கொள்ளும் அதி.மு.க வில் ஒருசாரார், சசிகலாவை அரசியலில் உயர்த்தாக்க விரும்புவது ஆச்சரியமானதும், அநாகரிகமானதும் ஆகும். ‘பணம் பந்தியிலே குணம் குப்பையிலே.’

மறைந்த முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாவின் மரணத்தில் மர்மம் இருப்பதாகப் பரவலாகப் பேசப்பட்டு வருகிறது. சசிகலா விகவாசிகள் அதனை மறுத்தாலும், பொதுவாகப் பலர் மத்தியிலும் சந்தேகம் நிலவுகிறது. செப். 22 ஆம் திகதி போயல் தோட்டத்தில் நடந்ததாகக் கசிந்து கொண்டிருக்கும் செய்திகள், இச்சந்தேகத்துக்கு வலுக்சேர்க்கின்றன. அன்று நடந்த ஏதோ ஒரு பிரச்சினையில், சசிகலா ஜெயலலிதாவைத் தாக்கி, மாடிப்படிகளில் தள்ளிவிட்டதாகவும், கீழே வீழ்ந்த ஜெயலலிதா தம்மைத் தூக்கிவிடும்படி வேண்டியதாகவும், யாரும் உதவாத நிலையில், வீட்டில் வேலை செய்யும் பென் ஒருவர் உதவியதாகவும் செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன. உடனடியாக போயல் தோட்ட வீட்டில் உள்ள சிறிய மருத்துவமனையில் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டு, போதிய எச்சரிக்கை முயற்சிகளுடன் அப்பலோ மருத்துவமனைக்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்ட

தாகவும் தகவல்கள் கசிந்துள்ளன. இதை மூடி மறைப்பதற்குத் தொடர்ந்து சசிகலா தரப்பில் முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வந்துள்ளன என்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

ஒர் ஊழல் குற்றவாளியின் மறை முகத் தலைமையில் தமிழ்நாட்டின் ஆட்சி நடைபெறுகிறது என்பது மிகவும் வெட்கக் கேடான விடயம். இந்த ஆட்சியை இந்தியாவின் பிரபல அரசியல் கோமாளி சுப்பிரமணியம் சுவாமி வாழ்த்தி வரவேற்றிருக்கிறார். எப்போதும் மக்களின் சிந்தனைக்கு மாற்றான கருத்துகளை வெளியிட்டு வருபவர், அவர். நேரத்துக்கு ஒரு கொள்கை காலத்துக்கு ஒரு போக்கு என்ற முறையில் வாயில் வந்தபடி கருத்துகளை வெளியிட்டு, மக்களின் வெறுப்பையும், சாபத்தையும் சம்பாதிப்பவர், அவர். ஊழல் வழக்கைத் தொடுத்தவரே அவர்தான். இப்போது ஊழல்வாசிகளுக்குச் சார்பாகப் பேசுகிறார். அவரின் இத்தகைய போக்குக்குப் பின்னணியில் என்ன விளையாடுகிறது என்பது தெரியவில்லை.

தமிழ்நாட்டில் இவ்வாறு அரசியல் நிகழ்வுகள் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது, தமிழக மக்களோ பட்டினத்தார் பாணியில் ‘எமக்கென்னென்று இட்டு உண்டு இரும்’ என்று ஒன்றும் நடவாதது போல் நடந்து கொள்வது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஐல்லிக் கட்டுப் போராட்டத்தில் உலகம் மெச்சும் முறையில் ஒன்றுத்திண்ட மக்கள், ஒரு ஐனநாயகப் படுகொலையை எப்படி வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது புரியவில்லை. தேர்தல் வரட்டும் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று தீர்மானம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ தெரிய வில்லை.

ஓ〇〇

பகிர்வோம்....

ஆழும் தமிழும்

யாழிப்பான மன்னர்கள் அரசாட்சிசெய்த காலத்தில் ஈழத்தையும் தமிழ்நாட்டையும் சேர்ந்த பல பண்டிதர்களை ஒன்றுத்திரட்டி தமிழ்ச்சங்கம் ஸ்தாபித்து தமிழ் வளர்த்துவுள்ளார்கள்.

இதற்கு சர்வமானியமாக ஒரு கிராமத் துவயல்நிலங்களை மன்னர்கள் ஒதுக்கியிருந்தனர். இக்கிராமத்தின் பெயர் சங்கவௌ. தற்போது சங்கவௌ என்று வழங்கப்பெறுகிறது.

மொட்டை

இறுதிவ ரீது

சுவர்ணாவிற்கு
பெண்பார்க்கும்
படலம் வெள்ளவத்தை
சம்மாங்கோடு
பிள்ளையார் கோயிலில்
நடந்து முடிந்திருந்தது.
சுவர்ணாவிடம் அழகு,
பணம் என ‘அனைத்தும்’
இருந்ததினால்
கனடாவிலிருந்து வந்திருந்த மாப்பிள்ளை
வீட்டார் உடனேயே கோயிலிலேயே வைத்து
“ஓ கே!” சொல்லிவிட்டார்கள்.

வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை கேட்டுக் கொண்டபடி சில நிமிடங்கள் சுவர்ணாவிடமும் கதைத்தத்தின் பின் சுவர்ணா நாணிக் கோணியபடி வந்ததிலிருந்து சுவர்ணாவிற்கும் சம்மதமென்பது அனைவர்க்கும் புரிந்தது.

வீட்டிற்கு வந்ததும் தான் பிரச்சனை வெடித்தது. கோவிலிற்கு வராத சுவர்ணாவின் ஒன்றுவிட்ட அண்ணன் வீட்டிற்கு வந்து ‘காள், பூள்’ என்று கத்திக் கொண்டிருந்தான்.

“உவன் தீபனே உவஞ்கு மாப்பிள்ளை? ஜேயோ என்ன கொடுமை! முழு மொட்டை அவனுக்கு! ‘விக்’ போட்டுக் கொண்டு வந்து இந்த அருமையான பிள்ளையை ஏழாத்திப் போட்டான்! நான் இதற்கு ஒரு நாளும் சம்மதிக்க மாட்டேன்” - அவன் போட்ட சத்தத்தில் அயல் வீட்டாரும் எட்டிப்பார்க்கத் தொடங்கினார்கள்.

சுவர்ணாவின் பெற்றோருக்கும், சகோதரர் கட்கும், சம்பந்தத்தைக் கொண்டு வந்த தூய்மாமனுக்கும் கூட சற்று மனம் மாற்ற தொடங்கியது. “இன்னமும் இறுதி முடிவெடுக்க வில்லைத் தானே! நிறுத்திவிடலாம்” என்று எண்ணத் தொடங்கினார்கள்.

கோயிலிலிருந்து வந்து ஆடைகளைக் கணங்கு கொண்டிருந்த சுவர்ணா தனது அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டாள். “எல்லாம் அவர் என்னோட தனியக் கதைக்கேக்க சொன்னவர், வெளிப்படையான அவரை எனக்குப் பிடிச்கக் கொண்டுது, கல்யாணம் முடிச்சு இரண்டு கிழமையில் முடி உதிர்ந்தால் என்ன செய்கிறது? எனக்கு கல்யாணமென்றால் அவரோடதான்” என்றான் உறுதியாக!

சுக்சலிட்டுக் கொண்டிருந்த அண்ணன் உட்பட அனைவரும் வியப்பில் உறைந்தனர்.

நூக்கியில் பொழுதுகள்

பொழுதுகளை நீர்ப்பிக் கொள்கிறேன் வெளியில் தூண்டு நட்சத்திரவிகள் தீசைக்கின்றன

சுற்று சுற்றாக தூலைகள்
பன்துக்கீலனின் பாரத்தை
தீர்த்துக்கின்றன

அச்சி ஆப்பிக் கொள்ளும் எனக்குள்
தீனி திணிப்புக்கள் விஞ்சுகின்றன

அமைத்தை தீராக்கியே நகர்ந்தின்
தூடையீடையே அலைகளின்
பேய்க்காற்றின் வாசத்தால்
ஆழந்து மூழ்கி வெடுத்தன
பொழுதின் பெயர்ச்சிகள்

என் தண்யாத தீரக்கியல்களை
பழுமையென்றான நினைவுகளை
மீள பழக்கும் எனக்குள்
ஏண்ணாத்திகளும் பூச்சிகளுமாக
நிரம்பி வழிகின்றன

திரும்பிப் பார்க்கும் அவர்களுக்கு
பூர்யாத தீத்தாசங்கள்
வாழ்ந்து போன தடயங்களாக
ஒரு புன்னகையாக மருவியிருக்கின்றன

பொழுதின் மீது அழிந்து போன
நான்
எழுந்து தவழ்ந்து செல்கிறேன்.

- ரீவ். வினீஸ் அந்தீம்

கலாபுவணம் சீ. பொன்னுத்துவர்

சிவம் காலை நூலைக்கீட்டு நூலை நகம்புக்கான்

பேராசிரியர் சி. மெனகுருவின் அனுயவப்பகிரவு

ஜனவரி மாதம் 28, 29, 30 ஆம் திங்களில் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் ஈழத்துச் செவ்வியல் இசையும் ஆடலும் எனும் தலைப்பில் கருத்தரங்கும் ஆற்றுகையும் நடத்தியது. பேராசிரியர் சபா ஜெயராஜா தமிழ் நாட்டியம் எனும் தலைப்பிலும் பேராசிரியர் சி. மெனகுரு தமிழிசை எனும் தலைப்பிலும் சிறப்புரைகளாற்றினார்கள். பேராசிரியர் சி. மெனகுரு அவர்களின் உரை தமிழிசைக் கோலம் என்ற தலைப்பில் 2500 வருட அறாத் தொடர்ச்சியடைய தமிழ் இசையின் பல பரிமாணங்களையும் தொட்டுக்காட்டும் ஓர் இசை ஆற்றுகையாக வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. வெவ்வேறு தமிழ் இசை வகைகளாலான 35 பாடல்களால் அமைந்த ஓர் இசைக்கோலம் அது.

35 பாடல்களை 45 நிமிட நேரத்துள் வண்ணத்துக்கொன்று வகைக்கொன்றாக. அமைந்த இந்த நிகழ்வுக்கு பேராசிரியர் இட்டபெயர் **தமிழிசை யாத்தினா** (புராதன காலம் தொடக்கம் இற்றைவரை) என்பதாகும்.

பின்வரும் கோட்பாடுகளினிடயாக 2500 வருட மரபினையடைய தமிழிசையை ஆற்றுகை மூலம் விளக்குவதாக இந்நிகழ்வு இடம்பெற்றது.

1. தமிழிசை தமிழரின் வாழ் நிலையடியாக உருவாவது
 2. தமிழிசை ஒற்றைப் பரிமாணமுடையதன்று அது பல் பரிமாணங்களைக் கொண்டது.
 3. அது பிற பண்பாடுகளுடன் இணைந்து தன்னை புத்துப்பித்துக் கொண்டு வளர்ந்து வந்துள்ளது
 4. அது காலம் தோறும் மாறி வந்துள்ளது
 5. செவ்விசை நாட்டிரிசை என இரு பெரும் பாரம்பரியத்தையடைய தமிழிசை மரபு ஒன்றிலிருந்து ஒன்று எடுத்தும் கொடுத்தும் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது.
- ஆற்றுகை முடிய அதனைக் கண்ட பலரும் தம் வியப்பினையும் உணர்ச்சிகளையும் பேராசிரியருடன் பரிமாறிக்கொண்டனர்.

பேராசிரியர் பக்தவத்சல பாரதியின் “இலங்கையில் சிங்களவர்” நூல் வெளியீடு

பேராசிரியர் பக்தவத்சல பாரதியின் “இலங்கையில் சிங்களவர்” நூல் வெளியீடு அண்மையில் மதுரை மணியம்மை தொடக்கப்பள்ளியில் தஞ்சை தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக மேனாள் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் மதிருமலை தலைமையில் இடம்பெற்றது. இவ்வைபவத்தில் யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழக மேனாள் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் என். சண்முகலிங்கன் சிறப்புரை ஆற்றினார். தமிழ் வளர்ச்சிக்கழக இயக்குனர் முனைவர் பசும்பொன், பேராசிரியர் சுந்தரகாளி, பேராசிரியர் தர்மராஜ், வழக்கறிஞர் ஜலபதிராய் ஆகியோர் கலந்து சிறப்பித்தனர்.

தமிழில் இசைப்பாடல் வகைகள் நூல் அறிமுகம்

கலாநிதி கொசல்யா சுப்பிரமணியன் அவர்கள் எழுதிய தமிழில் இசைப்பாடல் வகைகள் நூலின் அறிமுகம் 18.02.2017 சனிக்கிழமை மாலை 4 மணியளவில் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் விநோதன் மண்பத்தில் இடம்பெற்றது. பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா தலைமையில் இடம்பெற்ற இந்திகழ்விற்கு பூவுலர் அல்லாஹ் ஹாசீம் உமர் அவர்கள் முன்னிலை வகித்தார். செல்வி வாசகி சுவாமிநாதன் சர்மா, நந்தினி சுவாமிநாத சர்மா அவர்களின் தமிழ் வாழ்த்தினைத் தொடர்ந்து, ஞானம் ஆசிரியர் தி. ஞானசேகரன் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார்.

திருமதி வசந்தி தயாபரன், திருமதி வானதி காண்ணபன், பேராசிரியர் கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன் ஆகியோர் கருத்துரைகள் வழங்கினர். தொடர்ந்து இடம்பெற்ற கலந்துரையாடலில் திரு. எஸ். விஸ்வநாதன், திருமதி இராஜேஸ்வரி ஜெகானந்தகுரு, புலவர் எம்.எஸ்.வி. தயாளன் ஆகியோர் பங்குபற்றினர். நூலாசிரியரின் ஏற்புரையைத் தொடர்ந்து, பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியன் நிறைவேர ஆற்றினார்.

யாழில் ஞானம் ஆசிரியரின் பவள விழாவும், ஞானரதம் மலர் அறிமுகமும்

ஞானம் ஆசிரியர் தி.ஞானசேகரன் அவர்களின் பவளவிழாவும், ஞானரதம் பவளமலர் அறிமுகமும் யாழிப்பாணம் நாவுலர் கலாசார மண்பத்தில் 05.03.2017 அன்று இடம்பெற்றது. பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜா தலைமையில் இடம்பெற்ற இவ்விழாவில் மங்கல விளக்கேற்றல், தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், பேராயர் கலாநிதி.எஸ்.ஜேபநேசன், செஞ்சாற்செல்வர் கலாநிதி ஆறுதிருமுருகன் ஆகியோர் வாழ்த்துரை வழங்கினர். பேராசிரியர் என் சண்முலிங்கன் நூல் அறிமுகத்தையும் நூல் வெளியீட்டுரையையும் நிகழ்த்தினார். நயப்புரைகளை அருட்திரு தமிழ்நேசன் அடிகள், கவிஞர் சோ.பத்மநாதன், கவிஞர் த.ஜெயச்வரன், கவிஞர் வேல் நந்தகுமார் ஆகியோர் நிகழ்த்தினர். நன்றியுரையை நயினை கி.கிருபானந்தா வழங்கினார். விழாவின் நிகழ்வுகளைப் படங்களில் காணலாம்.

சித்திரக்கவித்திரட்டு தொடர்பான கருத்தாடல் அமர்வு

ஞானம் பாலச்சந்திரன் எழுதிய சித்திரக்கவித்திரட்டு நூல் தொடர்பான கருத்தாடல் அமர்வு 11.03.2017 அன்று கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க மண்பத்தில் 4.30 மணியளவில் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் தலைமையில் இடம்பெற்றது. பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரம், கலாபூஷணம் சைவப்புலவர் சு. செல்லத்துரை ஆகியோர் துணைத்தலைமை வகித்தனர். செல்லி நந்தினி சுவாமிநாதன் சர்மாவின் தமிழ்வாழ்க்குடன் ஆரம்பமாகிய இந்நிகழ்வில் முதலில் நூலாசிரியரின் காட்சியில் விளக்கவரை இடம்பெற்றது. அமர்வு வளவாளர்கள் பேராசிரியர் க. நாகேஸ்வரன், கலாநிதி இரா. இரகுபரன் ஆகியோர் கருத்தாடலில் கலந்து உரையாற்றினர். நிறைவில் நூலாசிரியர் நன்றியுரை வழங்கினார்.

வவுனியாவில் விழா :

பவளவிழா நாயகன் ஞானம் சஞ்சிகை ஆசிரியர் டாக்டர்.தி.ஞானசேகரன் அவர்களுக்கு பாரட்டும், நூல், சஞ்சிகை, மலர் அறிமுகமும் 12.03.2017 அன்று வவுனியா சுத்தானந்தா இந்து இளைஞர் சங்க மண்பத்தில் கலாநிதி தமிழ்மணி அகங்கன் தலைமையில் இடம்பெற்றது. வவுனியா கலை இலக்கிய நன்பார்கள் வட்டத்தின் ஏற்பாடு செய்த இந்நிகழ்வு செல்வி.பானுஜா பாலேந்திரன் அவர்களின் தமிழ்மொழி வாழ்க்குடன் ஆரம்பமாகியது. வரவேற்பு உரையை சி.நாகராஜா அவர்களும், பாராட்டு உரையை திருநா.தியாகராஜா அவர்களும் நிகழ்த்தினார்கள். ஞானம் சஞ்சிகை 200 ஆவது இதழ், ஞானரதம் பவளவிழா மலர் மற்றும் ஞானம் பாலச்சந்திரன் எழுதிய சித்தரக்கவித்திரட்டு ஆகியவற்றின் விமர்சனங்களை முறையே திருமதி.மா.நந்தீஸ்வரி, திரு.எஸ்.எஸ்.வாசன், திரு.சி.வரதராஜன் ஆகியோர் வழங்கினர். வவுனியா இந்துமன்ற போஷகர் சிவநெறிப்புரவளர் திரு.சி.ஏ.இராமஸ்வாமி அவர்கள் வாழ்க்குப்பா பாட பவளவிழா நாயகரை வாழ்க்கியதுடன், நூல்களின் முதற்பிரதிகளையும் பெற்றுக் கொண்டார். டாக்டர்.தி.ஞானசேகரன், திரு.ஞானம் பாலச்சந்திரன் ஆகியோரின் ஏற்புரையைத் தொடர்ந்து நன்றியுரையை திரு. தர்மலிங்கம் பிரதாபன் வழங்கினர்.

சமகால தலை இலக்கிய நகர்வுகள் பகுதியல், உப்கள் மருநேசங்களில் இடம்பெறும் முக்கிய நகர்வுகள் வர்ணப்புகள்

இடம்பெற வேண்டுமென்று அவற்றை மாதாந்திர் 20இும் தகத்திரு முன்னர் டாப்களுடன் எமக்கு அனுப்பி வைக்கவும்.

- கலாபூஷணம் கே.பொன்னுத்துரை

வாசத்து பேச்சுறை

ஆழத்தில் இலக்கியத்துறையில் ‘ஞானம்’ சஞ்சிகை காத்திரமான பல வேலைகளை செய்து வருகின்றது என்பதற்கு இருநூறாவது (200) இதழை சிறப்பிதழாக வெளியிட்டதன் மூலமும் அதற்கு முன்னைய கால சிறப்பிதழ்களின் மூலமும் நிருபித்துள்ளது.

ஆழத்து இலக்கியவானில் சஞ்சிக்கும் நட்சத்திரங்களான பல இலக்கிய ஜாம்பவான்களின் நேர்காணல்கள் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும், ஆய்வாளர்களுக்கும், இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் கையில் வைத்து பேணக்கூடிய “பொக்கிஷம்” எனில் தவறில்லை.

இந்நோக்கில் பவளவிழா கானும் ஞானம் ஆசிரியர் தி.ஞானசேகரன் மேலும் பல்லாண்டுகள் எம்மோடு ஆரோக்கியத்துடன் வாழ்ந்து தனது பணியினை, தொடர வேண்டுகிறேன். அவருக்கு பாராட்டுக்கள் பல உரித்தாகட்டும்.

அடுத்து ஞானதம் பவளவிழா மலர் தி.ரு.ஞானசேகரன் என்ற இந்த ஆளுமையினை முழுமையாக நாம் விளங்கிக் கொள்ளவும், புரிந்து கொள்ளவும், சிலாகித்து பேசவும் தூண்டு கிண்றது. பதிப்பாசிரியர் செல்லத்துரை சுதார்சன், விரிவுரையாளர் பேராதனை பல்கலைக்கழகம் பாராட்டுக்குரியவர், கட்டுரைகளை கேட்டு வாங்கி பதிப்பிப்பது என்பது ஒன்றும் இலக்குவான விடயம் அல்ல என்பதனை இத்துறையிடுபட்டோர் நன்கறிவர். அவரின் பணி பலன் தந்துள்ளது. ஆழத்தில் இவ்வாறான முயற்சிகளுக்கு பல்கலைக்கழகங்கள், கல்லூரிகளில், புத்தி ஜிவிகள் தமிழ் பற்றாளர்கள், சமூக சிந்தனை உடையோர் ஒத்துழைப்பு வழங்குதல் வேண்டும்.

பணிகள் தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

- மொழிவரதன்

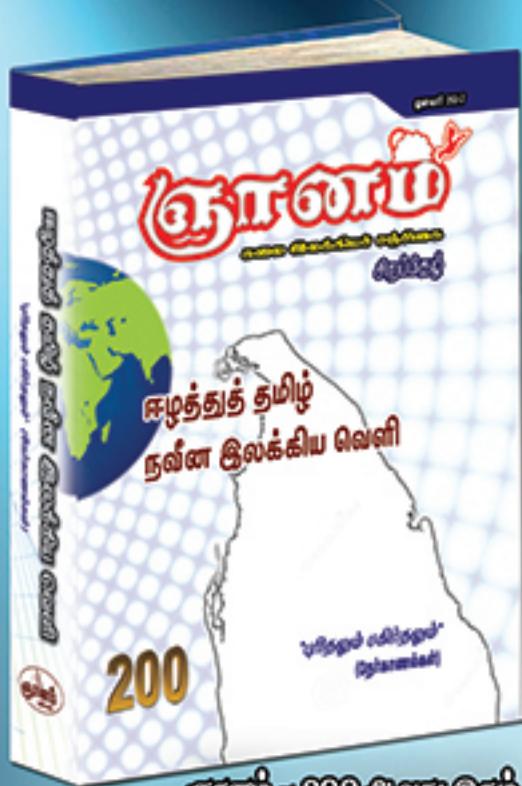
படைப்பாளியின் நெஞ்சுககத்திலிருந்துவரும் கவிதை எளிதாகத் தன்னை இனங்காட்டிவிடும். புனைவு இன்றி, சத்தியத்தின் குரலாய் ஒலிக்கும் ஒரு கவிதை ஞானம் (201) இல் வந்துள்ளது. எதேச்சையாகத்தான் கண்ணில்பட்டது. தாண்டிப்போயிருப்பேன், நல்லவேளை. ஜெஸ்மோ ஹமீட் எழுதிய ‘வாப்பா’வைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். குடும்பத்துக்காக உழைத்து, உழைத்து ஓடாய்ப் போன வாப்பாவின் நினைவு ‘அவர் வேர்வை’ நினைக்கும் போதெல்லாம் மணக்கிறது. உண்மை அன்புள்ளவர்கள் தாம் செய்வதைப் பிரகடனப்படுத்துவதில்லை. ‘நீங்கள் வாய் திறக்காமல் வாழ்ந்த வாழ்க்கை எனக்குப் பாடம் கற்பிக்கிறது’ என்கிறார் கவிஞர். இருபத்தைந்து வருடங்களின் பின்னரும் வாப்பாவின் நினைவு சுமந்து வாழ்வது கூடப் பெரிதில்லை. ‘உலகின் அத்தனை தந்தையர்களுக்காகவும் கண்ணீர் வருகிறது’ என்ற கூற்றில் ஒலிக்கும் மானுடம் மகத்தானது. ஜெஸ்மோவுக்கு என் வாழ்த்து.

புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள், தாம் இழந்த, சொந்த மன் குறித்த ஏக்கங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, புகவிடத்து வாழ்க்கை பற்றி - அந்நிய நாட்டு மக்களோடு, வாழ்க்கையோடு, பண்பாட்டோடு ஏற்படும் இடைவெளை பற்றி எழுத வேண்டும் என வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறேன். ஸ்ரீரஞ்சனியின் (ஞானம் 201) சிறுகதை புதிய அநுபவம் ஒன்றை வாசகருக்குத் தருகின்றது. வயதில் மூத்த ஆண்களுக்கு இளம்பெண்கள் மீதுண்டாகும் ஈர்ப்பும், இளம் பெண்கள் தம் தந்தையர்க்குப் பதிலிகளாக மூத்த ஆண்களைக் கொள்வதும் உளவியல் சார்ந்த மனப்பாங்குகள். நெருடலான இக் கருப்பொருளை விரசம் ஏற்படாமல் கையாண்டுள்ள ஆசிரியைக்கு என் பாராட்டு!

- சோ.ப.

ஞானம் 200ஆவது இதழ் பெரும் வியப்பைத் தந்தது. முதலாவது ஞானம் இதழிலிருந்தே மிகக் கவனமாகத் திட்டமிட்டு முக்கிய ஆழத்து இலக்கிய ஆளுமைகளை நேர்காணல் செய்து, 200ஆவது இதழை நேர்காணல் சிறப்பிதழாகக் கொண்டால் ஞானம் ஆசிரியரின் திட்டமிடல் ஆச்சரியப்பட வைத்தது. இந்தச் சிறப்பிதழ் ஒர் இலக்கியப் பொக்கிஷம்.

- திரா.அ.திராமன், கண்டி

ஞானம் = 200 ரூபா
பக்கங்கள்: 1000
விலை: ரூபா 2000/-

தி.ஞானசெகரன் பவளமலர்
விலை: ரூபா 750/-

ஏழமும் தமிழும்
நூல் எண் : 6
ஞானம் பாலச்சந்திரன்
பக்கங்கள்: 1020
விலை: ரூபா. 1500/-

ஞானம் பத்பீபகம்

3B 46th ஓமுங்கை, கொழும்பு 06

+94 11 258 6013, +94 777 306 506. editor@gnanam.info